

SANDRA
BROWN

TĂCERE
ELOCVENTĂ

Sandra Brown
Tăcere elocventă

ELOQUENT SILENCE by SANDRA BROWN

Traducere de: ANCA NISTOR

Editura: MIRON
BUCUREȘTI

— Crezi că soțul tău știe de noi, scumpo? Întrebă bărbatul plimbându-și buzele pe fruntea femeii și strângând-o în brațe cu disperare.

— Chiar dacă știe, puțin îmi pasă, zise ea. M-am săturat să mă tot ascund. Vreau să afle toată lumea de iubirea noastră.

— Ah, dragostea mea, dragostea mea, spuse el lăsând capul în jos și nasul i se lovi de cel al femeii într-un mod cât se poate de neromantic.

— Stop!

Lauri Parrish tresări când auzi în difuzor vocea aceea tunătoare care răsună ca glasul Domnului de pe Muntele Sinai.

— Ce naiba se-ntâmplă azi? Nu puteți să faceți nimic cum trebuie? Repetăm scena asta afurisită de o oră și jumătate.

Urmă un moment de tăcere în care atât actorii, cât și operatorii se mișcă stânjeniți.

— Vin jos.

Lauri privi fascinată cum actrița se întoarce spre partenerul ei și îi spuse usturător:

— Eu trebuia să mă înclin spre camera unu, Drake. Nu tu.

— Atunci, mai bine ai învăța să numeri, Lois, pentru că aia era camera trei. Și, în plus, nu ți-e frică de faptul că pe camera unu or să ți se vadă toate cicatricile lifting-urilor?

— Ticălosule, șuieră actrița trecând furioasă pe lângă operatorii amuzați și străbătând podeaua de beton a studioului de televiziune în direcția cabinelor.

Întregul episod o intrigă pe Lauri Parrish, care se

trezise în mod surprinzător pe platoul de filmare al serialului de zi foarte celebru intitulat *Răspunsul inimii*. Ea nu se uită niciodată la televizor în timpul zilei, căci era întotdeauna la serviciu, dar toată America știa de acel serial. Multe femei care lucrau își programau pauza de prânz în preajma orei de transmitere a filmului pentru a fi la curent cu isprăvile amoroase și crizele personale ale doctorului Glen Hambrick.

Cu câteva zile în urmă, doctorița Martha Norwood, fondatoarea institutului Norwood pentru surzi, unde Lauri era profesoară, îi făcuse o ofertă.

— Avem o elevă, Jennifer Rivington, al cărei tată se gândește să o retragă.

— Știu cine e Jennifer, spuse Lauri. E numai parțial surdă, dar e total necomunicativă.

— Din această cauză tatăl ei e foarte îngrijorat.

— Tatăl? Nu mama?

Doctorița Norwood ezită o clipă înainte de a răspunde:

— Nu, mama ei e decedată. Tatăl are o slujbă neobișnuită și a fost nevoit să o aducă pe Jennifer la noi încă de când era foarte mică. Nu s-a adaptat bine. Acum vrea un profesor particular care să stea cu ea acasă. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

Lauri își apropie sprâncenele castanii încruntându-se.

— Nu știu. Puteți fi mai explicită?

Femeia cu părul cărunt și ochi albaștri, inteligenți, își privi cu atenție cea mai bună profesoară.

— Nu chiar acum. O să-ți spun că domnul Rivington dorește ca profesoara să locuiască împreună cu Jennifer în New Mexico. Are o casă într-o localitate mică din munți, zise doctorița Norwood zâmbind cu blândețe. Știu că ai vrea să pleci din New York și cu siguranță că ești foarte potrivită pentru această slujbă.

Lauri râse ușor.

— După ce-am crescut în Nebraska, găsesc că New York-ul e oarecum sufocant și aglomerat. Sunt aici de opt ani, dar tot mi-e dor de spațiile imense și descoperite, spuse ea dându-și la o parte o buclă rebelă de păr castaniu. Am senzația că domnul Rivington vrea să scape de responsabilitatea de a-și crește propria fiică. Este cumva unul din acei părinți cărora nu le place faptul că au un copil surd?

Doctorița Norwood își privi mâinile bine îngrijite pe care le ținea împreunate pe birou.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, Lauri, o mustră ea cu blândețe.

Uneori, protejata ei își lăsa temperamentul să-și spună cuvântul. Dacă Lauri Parrish avea un defect, acesta era faptul că trăgea concluzii pripite.

— Așa cum ți-am mai spus, împrejurările sunt neobișnuite.

Se ridică brusc, semn că întrevederea luase sfârșit.

— Nu trebuie să iei o hotărâre astăzi, Lauri. Aș vrea să o urmărești pe Jennifer în următoarele câteva zile. Să-ți petreci puțin timp cu ea. Apoi, când o să găsești de cuviință, cred că ar trebui să stai de vorbă cu domnul Rivington.

— Voi ajuta cum voi putea, doamnă doctor Norwood.

Când Lauri ajunse la ușa cu geam mai, doctorița o opri.

— Lauri, în caz că te întrebi, să știi că banii nu constituie o problemă.

Lauri răspunse cu o totală sinceritate:

— Doamnă doctor, dacă aș accepta să fiu profesoară particulară, aș face-o numai pentru că aș crede că e ceva de care copilul are nevoie.

— Mi-am închipuit eu, spuse doctorița Norwood zâmbind.

În dimineața aceea, doctorița îi dăduse o hârtie cu o adresă și îi spusese:

— Trebuie să fii la adresa asta la ora trei. Întreabă de domnul D.L. Rivington. O să te aștepte.

Lauri rămăsese surprinsă când taxiul oprise la adresa respectivă și ea văzuse că era o clădire în care se aflau studiourile unei rețele de televiziune. Intrase fiind foarte curioasă în legătură cu misteriosul domn Rivington. Când întrebă de el, tânăra și frumoasa secretară păru nedumerită o clipă, după care chicoti și zise:

— Etajul trei.

Lauri porni spre lift, dar fata spuse:

— Stați numai o clipă. Cum vă numiți?

Lauri îi spuse și secretara își plimbă degetul în jos pe o foaie dactilografiată, după care zise:

— Așa, v-am găsit. Domnișoara L. Parrish. Puteți urca, dar să nu faceți niciun zgomot. Încă mai înregistrează.

Lauri ieși din lift și se trezi într-un studio de televiziune cavernos. Fu uluită de echipamente și activitate.

Studioul acela, care semăna cu un hambar, era împărțit în diverse platouri pentru serial. Unul era mobilat cu un pat de spital și utilaje medicale false. Altul reprezenta un living-room. La numai un metru și ceva mai departe se afla o bucătărie mică. Se învârti pe acolo, uitându-se curioasă la platourile de filmare și încercând să nu se împiedice în kilometrii de cablu care șerpuiau pe jos și se înfășurau în jurul camerelor și monitoarelor.

— Hei, frumoaso, cu ce treabă pe-aici? O întrebă un operator îmbrăcat în blugi.

Uimită, Lauri bâigui:

— Eu... ăăă... da. Știți unde-l pot găsi pe domnul Rivington? Trebuie să stau de vorbă cu dânsul.

— Domnul Rivington! exclamă operatorul de parcă ea ar fi spus ceva amuzant. E serios. Ai trecut de verificarea de

jos?

Ea încuviință.

— Atunci o să poți să-l vezi. Vrei să aștepți până tragem scena asta?

— Ăăăă... da, spuse ea fiind de acord cu orice o fi însemnat acel jargon.

— Stai acolo în liniște și nu atinge absolut nimic, o instrui technicianul.

Lauri stătea în spatele camerelor care erau ațintite asupra unui platou care ei i se părea că arăta ca un salon de spital.

Acum, în timpul acelei pauze neașteptate, se uită la actorul care se afla în inimile milioanelor de femei americane. Stătea degajat pe una din mesele de recuzită și mânca un măr pe care îl luase dintr-un coș. Lauri se întrebă dacă admiratoarele lui ar fi fost la fel de vrăjite dacă l-ar fi auzit pe Drake Sloan vorbind atât de nepoliticos cu partenera lui. Dar grosolănia făcea parte din farmecul lui, nu? Doar era doctorul care trata cu severitate pe toată lumea din acel spital fictiv și le făcea pe femei să tremure cu atitudinea lui dominantă și cu înfățișarea lui seducătoare.

Ei bine, își spuse Lauri cu obiectivitate, doar nu s-or fi înșelând chiar atâtea femei. Avea un anumit farmec animalic, dacă îți plăcea acel gen de bărbat. Coloritul lui atrăgea atenția în primul rând. Părul îi era de un șaten cenușiu neobișnuit, dar în luminile studioului părea aproape argintiu. În contrast cu acel păr ciudat erau sprâncenele groase și negre și mustața de aceeași culoare. Mustața dădea o senzualitate insolentă buzei de jos și le înnebunea de dorință pe gospodine și pe bunici. Ochii constituiau trăsătura sa cea mai captivantă. Erau de un verde intens. În prim-planuri conțineau un foc garantat să topească și inima celei mai frigide femei.

Din punctul ei de observație, în afara cercului format de luminile puternice ale studioului, Lauri îl văzu pe Drake Sloan ridicându-se, întinzându-se ca un motan leneș și aruncând cotorul mărului într-un coș de gunoi cu o precizie extraordinară.

Lauri pufni ironic când îi văzu costumul. Se îndoia că vreun medic care purta niște pantaloni atât de strâmți ar fi putut să vindece bolnavii. Costumul chirurgical fusese croit pentru a-i veni ca turnat pe trupul înalt și zvelt. Bluza avea un decolteu adânc în formă de V prin care i se vedea pieptul acoperit cu un păr negru și des. De parcă acest lucru ar fi fost permis într-o sală de operații! Își spuse Lauri.

Auzind o voce liniștitoare în spatele ei, Lauri se întoarse. Bărbatul despre care bănuia că era cel care vorbise din camera de control de deasupra venea spre platou ținând-o pe după umeri pe actrița jignită.

— Nu vrea să asculte, se plângea ea. Știe ce trebuie să facă, dar face tot ce-i place.

— Știu, știu, Lois. Nu poți să fii fată ascultătoare și să-l suporti de dragul meu? Întrebă regizorul înțelegător. Hai să terminăm programul pe ziua de azi și pe urmă o să discutăm la un pahar. O să stau de vorbă cu Drake. Bine? Acum, hai, arată-mi zâmbetul ăla uluitor.

Ce prostie, își spuse Lauri. Temperament de artist. Știa totul despre așa ceva. Spune-le ce vor să audă și alină paranoia până la următoarea criză.

Cei doi se duseră lângă Drake Sloan pe platou și discutară toți câteva minute. Cei din echipa tehnică se bucuraseră de pauză fumând, răsfoind reviste sau stând de vorbă între ei, dar acum își reluară locurile în spatele camerelor și își puseră căștile la urechi. Prin acestea primeau indicații de la regizorul care se afla în cabina de control.

Regizorul o sărută pe Lois pe obraz și coborî pe

platou.

— Înainte să mă duc din nou sus, haideți să mai refacem scena asta o dată. Sărut-o ca și cum ai face-o în realitate, Drake. E iubita ta, ai uitat?

— S-a-ntâmplat vreodată ca iubita ta să mănânce pizza cu anșoa la prânz, Murray?

Lois scoase o exclamație de indignare și toți cei din echipa tehnică izbucniră în râs pe seama ei. Murray izbuti să o liniștească din nou, după care spuse:

— Merge banda.

Una dintre camere luase o poziție nouă împiedicând vederea lui Lauri. Fără să vrea, aceasta începu să fie captivată de acea filmare. Se mută într-un loc de unde putea să vadă foarte bine. De data aceasta, după banalul lor dialog, Drake Sloan o luă pe Lois în brațe și o sărută apăsător.

Inima lui Lauri stătu în loc o clipă când ea îi văzu buzele contopindu-se cu ale actriței. Aproape că simțea acel sărut, aproape că-ți închipuiai... Se rezemă de masă pentru a vedea mai bine. Zgomotul de sticlă spartă făcu ca privirile tuturor să se îndrepte spre ea.

Ea tresări, îngrozită că atrăsese atenția asupra ei. Nu văzuse vază de sticlă de pe masă, care acum se afla în mii de bucăți pe podea.

— La naiba! strigă Drake Sloan. Acum ce mai e?

O împinse pe Lois și traversă studioul din trei pași. Murray îl urma, prost dispus și supărat, dar calm. Actorul se îndreptă val-vârtej spre Lauri, care se făcu mică.

— Cine naiba...

— Îl caută pe domnul Rivington, spuse operatorul care vorbise cu Lauri înainte.

Drake Sloan o țintui cu privirea lui verde, dar apoi făcu ochii mari de curiozitate.

— Pe domnul Rivington, hm? întrebă el și oamenii

începură să râdă ușor. Murray, n-am știut că ai început să le dai voie cercetașelor să viziteze studioul pentru antrenamente.

De data aceasta, oamenii izbucniră în râs de-a binelea.

Lauri nu fu deloc impresionată de talentul de comediant al lui Drake Sloan, ci se înfurie pentru că devenise obiectul batjocurii lui. Temperamentul ei se potrivea cu sclipirile roșiatice din păr, iar ochii căprui i se îngustară.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt... lucrul, spuse ea cu un aer de superioritate.

Nu știa cum să numească acea activitate de înregistrare și nici nu-i păsa. Ocoli privirea cinică a lui Drake Sloan și se întoarse spre Murray, care părea un om serios.

— Sunt Lauri Parrish și mi s-a spus să vin aici la ora trei să vorbesc cu domnul Rivington. Îmi cer scuze pentru necazurile pe care vi le-am pricinuit.

— Mă tem că e numai unul din multe altele, zise el oftând și, aruncându-i o privire lui Drake Sloan, adăugă: Domnul Rivington este ocupat acum. Vreți să așteptați în biroul meu? Va veni și el peste câteva minute.

— Da, mulțumesc, zise ea. Voi plăti vaza.

— Lăsați. Duceți-vă sus și treceți prin cabina de control. Este biroul din capătul celălalt al holului.

— Mulțumesc, repetă Lauri, după care se întoarse și, conștientă că toate privirile erau ațintite asupra ei, urcă scara circulară. Până când ea ajunsese sus, Murray îi făcuse pe toți să-și reia locurile.

I-ar fi plăcut să stea și să se uite la tabloul de comandă, un computer foarte complicat care intimida. Monitoarele care atârnav deasupra îi permiteau regizorului să vadă ce înregistrau camerele și văzu chipul lui Drake Sloan apărând când mai clar, când mai puțin clar. Se simți

tentată să-i scoată limba.

Se trânti pe singurul fotoliu disponibil în încăpere în afară de cel din vinilin crăpat care se afla în spatele biroului plin cu tot felul de lucruri. Se uită la fotografiile de pe pereți în care Murray și-cum-îl-mai-chema apărea în compania unor actrițe, regizori și a altor personalități importante.

Cine o fi acest domn Rivington, de fapt? Vreun director? Un operator? Nu. Era cineva cu bani, căci institutul *Norwood* era scump. Și faptul că domnul Rivington o ținea pe Jennifer acolo însemna că făcea niște cheltuieli de trei ori mai mari. Minutele păreau să treacă foarte greu și Lauri tocmai începea să-și piardă răbdarea, când auzi ușa deschizându-se în spatele ei.

Drake Sloan intră și închise ușa fără zgomot în urma lui.

Lauri se ridică imediat.

— Am venit să vorbesc cu...

— Eu sunt D.L. Rivington, tatăl lui Jennifer.

Lauri își simți buzele formând un mic O și îl văzu rezemându-se de ușă. Își schimbase hainele. Acum purta o pereche de blugi și un pulover, ale cărui mâneci erau ridicate până la coate.

— Pari surprinsă.

Ea încuviință.

— Doamna doctor Norwood nu ți-a spus numele meu de scenă.

Nu era o întrebare. Își scărpină urechea absent.

— Nu, bănuiesc că nu ți l-a spus. Fără îndoială că s-a temut să nu ai prejudecăți în privința mea. Actorii au niște reputații îngrozitoare, cum știi foarte bine, zise el și colțurile gurii i se ridicară ușor într-un zâmbet, dar acesta dispăru la fel de repede cum apăruse. Mai ales dacă tot ce citești în revistele de specialitate e adevărat. Știai că mi-am pus prietena să facă un avort săptămâna trecută? Cel puțin așa

am citit, spuse el caustic.

Lauri era încă prea șocată pentru a putea să scoată un cuvânt. Se gândi la celelalte profesoare din școală și la ce ar fi spus ele dacă ar fi știut că se afla în aceeași încăpere cu doctorul Glen Hambrick/Drake Sloan.

Lauri era întotdeauna competentă și stăpână pe sine, în afară de momentele în care cădea pradă temperamentului. Atunci, de ce stătea acolo încremenită și cu mâinile asudate împreunate? Nu făcuse nicio mișcare de când el îi spusese cine era. Își simțea limba lipită de cerul gurii.

— Dacă ajută la ceva, domnișoară Parrish, să știi că nici dumneata nu prea ești așa cum mi te-am închipuit, spuse el desprinzându-se de ușă și, instinctiv, Lauri făcu un pas înapoi.

Pe chipul lui apăru acel zâmbet care îi accentua celebra gropiță din obrazul drept. Știa că ea era stânjenită să se afle în aceeași încăpere cu el și acest lucru o înfurie. De fapt, cine era el? Nu avea să stea acolo ca o puștoaică în prezența idolului ei, un star al muzicii rock, și să se bâlbâie ca o proastă. Drake Sloan își punea pantalonii tot câte un crac o dată, la fel ca toată lumea.

— Doamna Parrish.

El își ridică o sprânceană amuzat și murmură:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Aerul lui de superioritate o irita teribil.

— Doamna doctor Norwood m-a trimis să vă vorbesc despre Jennifer, domnule Rivington, spuse ea pe cel mai profesional ton.

— Drake. Dorești puțină cafea? o întreabă el arătând spre un filtru, unde se încălzea o cafetieră cu un lichid negru ca tăciunele.

Lauri nu voia să bea, dar își dădu seama că ar fi avut ce altceva să țină în afară de cealaltă mână.

— Da, mulțumesc.

El se duse spre măsuță și se uită îndoielnic într-o ceașcă al cărei grad de curățenie era sub semnul întrebării. Turnă cafeaua și își ridică o sprânceană întrebător.

— Cu frișcă? Cu zahăr?

— Cu frișcă.

Adăugă un praf în cafea și îl amestecă cu o linguriță de plastic care mai fusese folosită în acel scop, în mod evident. Îi întinse ceașca, iar Lauri își încleștă mâna pe ea. La început, el nu-i dădu drumul, ci continuă să o țină până când ea își ridică privirea spre el. Înghiți în sec când se uită pentru prima oară în ochii aceia ca smaraldul care acum îi reflectau imaginea.

— N-am mai văzut pe nimeni până acum care să aibă ochii de aceeași culoare cu părul, zise el.

Lauri știa că părul ei era frumos. Era de un roșcat-închis care se luminează în soare. Ceea ce o făcea să fie mai deosebită decât o roșcată obișnuită era culoarea ochilor. Aceștia erau de un căprui atât de deschis, încât păreau aproape de culoarea topazului, până când îi comparai cu părul și atunci, păreau să capete o nuanță roșiatică neobișnuită. Costumul din pânză galbenă îi scotea în evidență atât culoarea părului, cât și pe cea a ochilor și oferea o strălucire tenului ei auriu.

„Mulțumesc” nu părea un răspuns potrivit la remarcă lui, căci nu fusese tocmai un compliment. Lauri zâmbi doar tremurător și încercă să tragă ceașca din mâna lui. El îi dădu drumul și se întoarse să-și pună una și lui.

— Vorbește-mi despre fiica mea, *doamnă* Parrish, spuse el rostind formula de adresare cu mult sarcasm.

Se așeză pe fotoliul crăpat și își puse picioarele pe birou.

Stând încordată pe fotoliul din fața lui, Lauri sorbi din cafea. Era îngrozitoare, așa cum se și așteptase. El râse

ușor când o văzu strâmbându-se.

— Îmi cer scuze pentru calitate.

— E-n regulă, domnule Rivington.

Se uită în ceașca de cafea și, văzând că el nu spune nimic, își ridică privirea. Spre surprinderea ei, îl văzu folosind alfabetul pentru surzi pentru a-și rosti numele. D-r-a-k-e. Sprâncenele negre i se lăsară deasupra ochilor, în semn că insistă ca ea să i se adreseze pe nume.

Ea își umezi buzele nervoasă, zâmbi ușor și apoi alcătui din semne Lauri. El își coborî picioarele, se aplecă înainte în fotoliu, își puse coatele pe birou și își sprijini bărbia în mâini.

Lauri își spuse că acela era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a-i testa cunoștințele în legătură cu limbajul prin semne. Doctorița Norwood fusese foarte rezervată în privința lui Drake Rivington. Lauri înțelegea acum de ce voise ca ea să-și formeze singură o părere despre el. Folosind gesturi lente și precise, Lauri îl întrebă prin semne: Folosești limbajul semnelor cu Jennifer?

— N-am înțeles decât Jennifer, spuse el.

Ea încercă din nou și îl întrebă tot prin semne: Câți ani are fiica ta? El nu reacționează în niciun fel. Stătea și o fixa cu ochii aceia verzi care, deodată, deveniseră inexpresivi. Lauri îl întrebă apoi prin semne: Ce culoare are părul ei? Nimic. O iubești pe Jennifer?

— Din nou Jennifer. Îmi pare rău că nu știu și altceva. Cred că asta înseamnă „iubire”, zise el încrucișându-și brațele pe piept, așa cum făcuse ea.

— Așa e, Drake. De-acum încolo acesta o să fie numele tău ca să nu fii nevoit să-l indici de fiecare dată.

Făcu semnul literei D și își atinse cu el mijlocul frunții.

— Asta înseamnă „tată”, spuse ea apoi atingându-și fruntea cu degetul mare, în timp ce ținea celelalte degete răsfirate. Le combinăm pe amândouă. Vezi?

El încuviință.

— Asta înseamnă „Lauri”, zise ea și formă litera L, după care își mângâie o parte a feței de la pomete la bărbie. Iar asta înseamnă fată, spuse ea apoi, mângâindu-și obrazul cu degetul mare, în timp ce mâna îi era strânsă într-un pumn lejer. Vezi cum combinăm cele două semne pentru a alcătui numele cuiva?

— Da, spuse el ușor fascinat. Pentru Jennifer facem semnul literei cu degetul mic și apoi un semn curbat pentru a ne referi la părul ei ondulat.

— Exact!

Își zâmbiră și, pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Ea simți un freamăt lăuntric ciudat, dar plăcut. Avu impresia că știa ce trebuiau să simtă celelalte femei când vedeau acel chip frumos pe ecranele televizoarelor în fiecare după-amiază. Era, într-adevăr, fermecător și el o știa foarte bine. Dacă nu era atentă, el îi putea distrage atenția de la lucrurile pe care venise să i le spună.

— Drake, spuse ea folosind semne pentru toate cuvintele acum în timp ce vorbea așa cum era obiceiul profesorilor care lucrau cu surzii. Doamna doctor Norwood m-a rugat să apreciez progresul lui Jennifer. O urmăresc de câteva zile. Părerea mea e calificată, dar nu e decât o părere, atâta tot. Însă, voi fi sinceră cu tine.

— Chiar asta și vreau. Sunt convins că ai o părere foarte proastă despre un tată care și-a ținut fetița închisă într-o instituție o bună parte din cei trei ani ai ei, dar o iubesc. Sunt îngrijorat pentru ea. Și vreau să fac numai ce e mai bine pentru ea.

Se ridică și se duse la fereastră. Privi pe geamul murdar stând cu spatele la ea.

— Te rog să te uiți la semnele pe care le fac, Drake. Te vor ajuta să înveți.

El se întoarse din nou cu fața spre ea ca pentru a

lansa o provocare, dar ridică din umeri și se așează iarăși pe fotoliu.

— Ai noroc că Jennifer nu e complet surdă, continuă ea încet. Sunt convinsă că știi deja că surzenia ei e de genul senzorial, ceea ce, deocamdată, nu se poate vindeca. Poate auzi niște zgomote puternice. De exemplu, poate să facă deosebirea între un elicopter și un fluier.

Făcu o pauză pentru a vedea dacă el spune ceva, dar când el nu zise nimic, ea continuă:

— Din păcate nu cunoaște denumirea fluierului sau a elicopterului. Sau poate le cunoaște și nu ne spune. E aproape total necomunicativă.

Cutele de fiecare parte a gurii lui se adânciră.

— Vrei să-mi spui că e retardată?

— Nu, deloc, zise Lauri. E extrem de inteligentă. Părerea mea e că-i lipsește... Unii copii au nevoie să fie învățați personal. Eu una cred că faptul că a fost internată a lucrat în detrimentul dezvoltării lui Jennifer. Trebuia să trăiască într-o atmosferă de familie, unde să fie în permanență în compania cuiva care... care...

Se opri, nevrând să spună un lucru care credea că îl va jigni.

— Care să o *iubească*? Asta tot încerci să spui? Ți-am zis c-o iubesc. N-am internat-o în școala aia pentru că mi-era rușine cu ea.

— N-am vrut să...

— Ba sigur că ai vrut! se răsti el. Dacă tot ești atât de deșteaptă, spune-mi și ce-ar trebui să facă un bărbat vădov cu un copil mic. Mai ales dacă acel copil e surd. Hm? Școala aia a voastră e scumpă, știi foarte bine. Trebuie să muncesc mult ca să-mi pot permite s-o țin acolo. Și facturile medicale după un milion de analize care nu-ți spun nimic în afară de faptul că fetița ta e surdă, ceea ce știi deja, altfel n-o supuneai la toate afurisitele alea de teste de la bun

început.

Se opri să-și tragă sufletul și ochii lui verzi scânteiară periculos.

— Bine că măcar într-o privință suntem de acord. Jennifer trebuie îngrijită personal, zise el și apoi se ridică brusc, împingând fotoliul în spate. Dar nu de tine.

Ocoli biroul ca o furtună și își propti mâinile pe brațele fotoliului ei, țintuind-o acolo.

— I-am spus doctoriței Norwood că vreau pe cineva serios. Mă așteptam la o femeie cu înfățișare de bunicuță cu un pulover larg și cu buzunare, nu o puicuță într-un costum șic, zise el măsurând-o în mod jignitor. O femeie cu părul cărunț strâns într-un coc îngrijit, nu cu părul roșu și curgând în valuri. O femeie puțin mai plinuță, nu cu sâni mici și obraznici și un șezut îngust.

Lauri roși puternic de furie și stânjeneală. Cum îndrăznește?

— Profesoara lui Jennifer trebuie să aibă glezne groase și să poarte pantofi serioși, nu...

Arată spre gleznelor ei subțiri în ciorapi de mătase și la sandalele cu baretă în jurul gleznei și cu toc înalt pe care le purta.

— Nu arăți ca o profesoară pentru un copil surd, ci ca una din fetele alea care-ți dau să miroși parfumuri la *Bergdorf's*.

Se aplecă și mai mult spre ea până când capul lui fu foarte aproape de a-l atinge pe al ei. Înainte ca ea să poată reacționa, el își cufundă fața în părul ei moale de după ureche.

— Chiar și miroși ca ele, șopti el răgușit.

Timp de o clipă, Lauri nu putu să respire, dar când reuși să o facă, parfumul lui o luă cu asalt. Era curat, pătrunzător și masculin. Ce se petrecea cu ea? Își depărtă capul de al lui.

— Dă-mi voie să mă ridic imediat, zise ea împingându-i pieptul.

În mod surprinzător, el se îndreptă și se dădu la o parte, iar ea țâșni din fotoliu. Trase de câteva ori aer în piept și apoi spuse:

— Poate că eu nu mă ridic la nivelul așteptărilor dumitale, domnule Sloan, dar dumneata cu siguranță le-ai confirmat pe ale mele.

Îi rosti numele ca pe un epitet.

— Nu-ți meriți fiica. E frumoasă, inteligentă și plăcută. Dar e pe moarte. Mă auzi? Moare emoțional pentru că singurul ei părinte n-a găsit de cuviință să învețe un limbaj pe care ea îl înțelege, cu atât mai puțin să-ncerce să o învețe acel limbaj. Părinții de genul dumitale trimit învățământul surzilor înapoi la vremea lui Helen Keller. Sunt profesoară...

— Ești o fată.

— Sunt o femeie...

— Ahhh, acum ajungem și la următoarea problemă, zise el îndreptând un deget acuzator spre ea. Nu te prefac că nu ți-a plăcut când te-am atins, pentru că mă pricep. De unde știu eu că, după ce-o să te instalez în New Mexico, n-o să fugi cu primul bărbat burlac care o să-ți apară-n cale? Nu asta vrei toate fetele libere și cu cariere? Un soț?

Lauri simți căldura furiei arzându-i rădăcina părului.

— Am avut unul. N-a fost o căsnicie prea fericită.

— Ați divorțat?

— A murit.

— Ce convenabil!

Ea îi întoarse spatele iute înainte să spună ceva ce ar fi putut regreta mai târziu. În definitiv, doctorița Norwood o trimisese în misiunea aceea și avea să aștepte un raport. Când ajunsese lângă ușă, se întoarse și îl văzu rezemându-se de birou cu gleznele încrucișate. Atitudinea lui înfumurată și

satisfăcută se reflectă foarte bine în ochii batjocoritori, în poziția sa indolentă și în felul în care buza îi era curbată sub mustață.

Lauri spuse atunci încet și apăsător:

— Ești cel mai arogant, mai prost crescut și mai nesuferit...

Reprezentă prin semne ultimul cuvânt.

— Ce-nseamnă asta? întrebă el răstit și se desprinsă repede de birou.

— Ghicește, domnule Sloan, zise ea, după care ieși, trântind ușa.

2

— Lauri, n-o să-ți vină să crezi...

— Brigitte, am oră. Ce este?

Profesoară care dăduse buzna în clasa cu copii de șapte ani a lui Lauri păru complet zăpăcită și zise:

— N-o să-ți vină să crezi cine te caută. Adică, l-am văzut de un milion de ori. L-aș cunoaște oriunde. Și iată-l, stând în prag și întrebând de tine...

— Liniștește-te, Brigitte, tulburi copiii. Ei cred că s-a întâmpnat ceva rău.

Lauri știa la cine se referea prietena sa, dar nu voia ca să se știe că inima îi tresărise la gândul că avea să-l revadă pe Drake Rivington. Părea calmă și indiferentă și celui mai atent ochi.

Trecuse mai mult de o săptămână de când se văzuseră la studioul de televiziune. Când se întorsese de la acea întrevedere neplăcută, doctorița Norwood o întrebase

cum merseseră lucrurile.

— Nu cred că am fost persoana la care se gândea domnul Rivington, deși am fost amândoi de acord că Jennifer are nevoie de o atenție deosebită și de o îngrijire personală.

— Ah, sunt atât de dezamăgită, Lauri, spuse doctorița. Eram sigură că o să vă-nțelegeți foarte bine și să o să pleci cu Jennifer în New Mexico. Bineînțeles că-mi părea rău să te pierd.

Lauri zâmbi.

— Ei bine, n-o să mă pierdeți o vreme. Cred că ar trebui să-i faceți o altă recomandare. Fără-ndoială că domnul Rivington o să vă sune.

Lauri nu-i spusese mai multe și nici doctorița Norwood nu insistase. Era neobișnuit de perspicace. Oare își dăduse seama că întâlnirea nu mersese bine?

Toată săptămână aceea, Lauri încercase să-l uite pe Drake Rivington. Își petrecuse atâta timp cu Jennifer în ultima vreme, încât îi era foarte greu să pună capăt vizitelor zilnice pe care i le făcea fetiței. Jennifer făcea parte dintr-un grup de copii mai mici decât cei cu care lucra Lauri, așa că o vedea pe fiica lui Drake după orele ei.

Jennifer era o fetiță frumoasă, bine crescută, aproape prea bine crescută, după părerea lui Lauri. Părul ei era de un blond-deschis și bucle rebele îi cădeau în jurul căpșorului. Ochii ei – exact ca ai tatălui său – erau de un verde-intens, adumbriți de gene negre. Era delicată și fragilă și niciodată nu se murdărea sau nu făcea ceva care să stârnească furia cuiva.

Lauri se mândrise cu obiectivitatea ei, dar fetița aceea cu ochi mari și triști îi venea de hac. Îi trebuiră numai câteva zile pentru a-și da seama că voia să fie profesoara lui Jennifer. Voia să o scoată din dormitorul ordonat și frumos mobilat și să o instaleze într-o cameră veselă și

dezordonată.

Ori de câte ori se gândea la acest lucru, își amintea și de tatăl lui Jennifer și balonul se spărgea. Nu ar fi putut lucra niciodată pentru un asemenea om, locuind în casa lui. Nu avea importanță că el s-ar fi aflat la două mii de mile; distanță. O insultase și ca femeie și din punct de vedere profesional. În plus, el nu voia ca ea să fie profesoara lui Jennifer.

Ar fi negat în fața oricui că urmărise serialul

Răspunsul inimii. În ultimele câteva zile, când era timpul să înceapă acel film siropos, ea putea fi văzută în fața televizorului în sala profesorilor. De fiecare dată când îl vedea pe Drake pe ecran, se întâmplau lucruri tulburătoare. Bătăile inimii i se înteteau și palmele i se umezeau, iar o greutate caldă se instalează în partea de mijloc a trupului, răspândindu-se apoi în membre și făcându-le să devină inutile. Își amintea perfect cum se aplecase deasupra ei și îi mirosise părul. Amănunte care ar fi trecut neobservate la altcineva îl caracterizau într-un mod înspăimântător de familiar. Era o nebunie! Nu-și petrecuse mai mult de cincisprezece minute în compania lui și, totuși, avea impresia că îi cunoștea foarte bine fiecare aspect al personalității.

Acum Brigitte dădea buzna în clasa ei pălăvrăgind despre frumusețea și farmecul actorului. Brigitte nu știa, însă, că acel om putea fi incredibil de îngâmfat, grosolan și impertinent.

— Poți să crezi că Drake Sloan e tatăl lui Jennifer Rivington? Tocmai mă-ntrebam de ce nu-i vedem niciodată părinții. Vine seara în apartamentul doctoriței Norwood, pentru a o vedea pe Jennifer. Bănuiesc că se teme să nu fie asaltat de admiratoare așa ca mine, spuse Brigitte chicotind. Și a întrebat de tine ca și cum te-ar fi cunoscut!

— Mă cunoaște.

Acea fărâmbă de informație o reduce pe Brigitte la tăcere și se uită la Lauri de parcă acesteia i-ar fi crescut aripi dintr-odată.

— Îl cunoști și n-ai spus niciodată...

— Brigitte, ce vrei, de fapt?

— C-ce vreau? Ți-am spus doar, doctorul Glen Hambrick, sau domnul Rivington, sau cum vrei să-i spui așteaptă să te vadă.

— Spune-i că sunt ocupată.

— Poftim! exclamă Brigitte și, pentru o clipă, Lauri își dori să fi avut același handicap ca elevii ei.

Uneori, surzenia putea fi considerată o binecuvântare.

— Doar nu vorbești serios, Lauri? Ești nebună? Cel mai sexy bărbat din lume...

— Cred că exagerezi, Brigitte, spuse Lauri sec. Sunt ocupată. Dacă domnul Rivington vrea să mă vadă neapărat, va trebui să aștepte până la sfârșitul orei.

— Cu mare plăcere.

Vocea aceea joasă și profundă răsună în încăpere cu tonul modulat al unui actor profesionist. Stătea în prag și se uita direct la Lauri. Inima ei se opri o clipă înainte de a-și relua ritmul constant, dar accelerat.

Brigitte își pierduse graiul și se uita cu gura căscată la Drake. Nevrând să creeze o scenă, ale cărei detalii era sigură că Brigitte avea să le răspândească în toată școala, Lauri spuse încet:

— Vrei să ne scuzi, Brigitte? Dacă domnul Rivington tot mi-a întrerupt ora, bănuiesc că o să stau de vorbă cu dânsul.

El doar îi zâmbi sarcastic.

Brigitte se duse spre ușă ca în transă și stătu în fața lui Drake ca un manechin până când acesta se dădu la o parte, lăsând-o să iasă pe culoar. Zâmbetul lui era devastator, iar mustața i se mișcă în semn de amuzament

în fața stării de șoc a lui Brigitte.

Cât de greșos, își spuse Lauri. Ce avea acel bărbat de reducea niște femei inteligente la niște idioate cu purtări de somnambule? Era un om obișnuit. Bine, poate puțin mai mult decât un om cu o înfățișare obișnuită, recunosc Lauri când el se întoarse cu fața spre ea.

— Bună ziua, doamnă Parrish. Sper că nu te întrerup.

— Ba da și nu-ți pare rău deloc.

Zâmbetul lui se lărgi, iar gropița din obraz i se accentuă.

— Ai dreptate, nu-mi pare rău. Dar am permisiunea doamnei doctor Norwood să mă aflu aici. A considerat că ar trebui să te văd cum predai.

Buzele ei schițară dezaprobare. După aceea oftă. Poate că avea să cedeze de data aceasta, dar nu avea să o facă deloc delicat.

— Copii, zise ea făcând semne în timp ce vorbea, dânsul este domnul Rivington. O cunoașteți cu toții pe Jennifer Rivington, nu? Dânsul este tatăl ei.

Copiii îl salutară prin zâmbete și câțiva îi spuseră salut prin semne. Unii chiar rostiră cuvântul.

— la loc, domnule Rivington, spuse ea arătându-i un scaun, iar el o privi încruntat când își așează trupul lung pe scaunul ridicol de mic. Câțiva copii începură să râdă, iar Lauri găsi că era foarte dificil să nu li se alăture. Când se așează în sfârșit, genunchii aproape că îi atingeau bărbia.

Era impecabil îmbrăcat cu o pereche de pantaloni maron și un sacou de culoarea părului de cămilă. Cămașa era albă cu dungulițe în diverse nuanțe de maron. O cravată de un maron-închis i se înnodea la gât.

— Învățăm prepozițiile, domnule Rivington. Jeff, vino și arată-i tatălui lui Jennifer ce-ai învățat.

Pe tablă, Lauri lipise câteva imagini lucioase ale unor mere. Viermi de un galben aprins cu zâmbete fericite și

ochi mari se aflau ori pe, ori în spatele, ori dedesubtul, ori în fața merelor. Copilul învăța conceptul, cuvântul scris și semnul așezând viermii pe mere.

— Acum fă-o dumneata, zise Lauri întorcându-se spre Drake după ce toți copiii făcuseră exercițiul respectiv.

— Poftim? Întrebă el.

Copiii începură să râdă când Lauri îl luă de braț și îl ridică în picioare, așezându-l în fața imaginilor. Arătă cu indicatorul spre un anumit măr și întrebă prin semne:

— Unde e viermele?

El o fixă atunci cu privirea de parcă ar fi vrut să o strângă de gât, dar ea îi zâmbi dulce.

— Cu siguranță că nu-i deloc greu, zise ea încet.

El făcu semnul prepoziției corecte.

— O propoziție întreagă, te rog.

Degetele lui lungi alcătuiră formularea completă prin semne exact când se auzi clopoțelul. Câțiva copii îl auziră și începură să se foiască pe scaune.

— Bine, copii, sunteți liberi! spuse Lauri făcând semnele respective.

Ei nu aveau nevoie și de alte încurajări pentru a o zbughi pe ușă, iar ea rămase singură cu Drake.

— Un truc interesant. Aceași atenție o acorzi fiecărui părinte care vine în vizită?

— Majoritatea părinților care vin în vizită au bunul-simț să nu dea buzna în mijlocul unei ore și să ceară să li se acorde atenție.

— *Touché*, zise el fără cel mai mic regret. Dacă tot sunt pe lista neagră, o să-mi consolidez poziția spunându-ți că vei lua cina cu mine.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă.

— Domnule Rivington, nu ești numai nepoliticos, ci și nebun. Nu merg absolut nicăieri cu dumneata.

— Ba o să mergi. Doamna doctor Norwood a spus că o

să mergi.

— Nu știam că doamna doctor Norwood conduce un serviciu de întâlniri.

— I-am spus că aș vrea să stăm de vorbă la cină și a fost de acord că ar putea fi o idee bună.

— Asta-i departe de a fi un ordin. E șefa, nu mama mea.

— O s-o faci?

— Ce anume?

— Să cizezi cu mine.

În timpul aceluia schimb de cuvinte, Lauri făcuse ordine în clasă, iar el se ținuse după ea. De fiecare dată când se întorcea, îl vedea acolo, își luă poșeta din ultimul sertar al catedrei și apoi îl trânti și se îndreptă.

El era chiar lângă ea, dar Lauri făcu o jumătate de pas în spate pentru a mări distanța.

— Nu prea știi să ascuți, nu? Ți-am spus că n-o să cizez cu dumneata și n-o s-o fac. În ceea ce mă privește, nu avem ce discuta. Ai spus tot ce-ai avut de spus la ultima noastră întâlnire și eu la fel.

El o prinse de încheietură când ea încercă să-l depășească. Căldura degetelor lui îi înteți pulsul.

— Îmi pare rău că am spus asemenea lucruri urâte.

Doar e actor, își spuse ea. Putea să ia orice atitudine sau să arate orice emoție oricând. Se îndoia de sinceritatea lui și expresia ei de scepticism îi spuse acest lucru.

— Vorbesc serios, insistă el strângându-i și mai tare încheietura. Atunci nu-ți cunoșteam calitățile profesionale. Nu știam câtă experiență ai în lucrul cu surzii. Nu știam că sora dumitale e surdă.

Ea își trase brațul brusc.

— Niciodată să nu mă compătimești, domnule Rivington, sau pe familia mea, sau pe sora mea.

— Eu...

— Sora mea e o femeie frumoasă și e contabilă.

— Eu...

— E căsătorită și trăiește împreună cu cei doi băieți minunați și cu soțul ei în Lincoln, Nebraska. Te rog să mă crezi că știe mai multe despre adevăratele valori ale vieții decât îți închipui.

Era roșie la față de furie, iar pieptul îi tresălta agitat. Ochii ei căprui care aruncau fulgere roșiatice îl ținutau pe bărbatul care stătea atât de aproape, încât simțea fierbințeala furiei ce emană din ea.

— Ai terminat? o întrebă el apoi.

Ea trase aer în piept de câteva ori și își coborî privirea. Ochii lui se mai îmblânziseră, dar erau mult mai amenințători acum decât atunci când scânteiau de mânie.

— Nu mă refeream la compătimire, spuse el. Ci, mai degrabă, la admirație și respect. Da?

Ei i se tăie răsuflarea când el îi ridică bărbia și îi dădu capul ușor pe spate.

— Mi-am schimbat părerea inițială. Cred că ești exact ce-i trebuie lui Jennifer. Ce-mi trebuie mie.

Cuvintele acelea erau rostite în cea mai slabă șoaptă. Culoarele erau pustii și în jurul lor era o atmosferă de intimitate oarecum. „Ce-mi trebuie mie” ar fi putut însemna cu totul altceva într-un alt context. Inima lui Lauri răspunsese acelei alegeri întâmplătoare de cuvinte și bătea de parcă ar fi vrut să iasă din piept.

El stătea prea aproape, în încăpere se făcea prea întuneric, în clădire era prea liniște, răsuflarea lui era prea înmiresmată, iar degetele care continuau să-i țină bărbia erau prea ferme și încrezătoare. Lauri se simțea sufocată de propriile senzații. Ajunsese să-i fie extrem de greu să respire. Încercă să-și tragă bărbia din mâna lui, dar el nu o lăsa. O forță să-l privească în ochi și spuse:

— Vrei să primești slujba.

Nu era o întrebare. Știa că ea dorea foarte mult provocările și recompensele pe care i le-ar fi adus scoaterea lui Jennifer din lumea ei tăcută și introducerea fetei într-una cu totul nouă.

— Nu? insistă el.

— Ba da, zise ea încet.

Oare ce acceptă? El se apleca oare spre ea sau de vină era numai imaginația ei? Probabil că aceasta era, căci, după o clipă, el îi dădu drumul și îi luă sacoul de pe spătarul scaunului.

— Hai să mâncăm ceva.

În timp ce ea îmbrăca sacoul pe care i-l ținea el, Drake o întrebă:

— Te-ai micșorat? Erai mai înaltă acum câteva zile.

Ea roși ușor când își dădu seama că el observase și îi ținuse minte înălțimea.

— Am început să port încălțăminte mai serioasă, zise ea zâmbindu-i.

El îi văzu atunci rochia albă de pânză acoperită acum de sacoul bleumarin, și sandalele bleumarin care aveau un toc mult mai mic decât cele pe care le purtase când fusese la studio.

— Ei, să fiu al naibii. Chiar așa, zise el atunci trecându-și degetele prin părul șaten-argintiu și râse zgomotos când străbătură culoarul.

*

Nu-i fu deloc greu să oprească un taxi și îi spuse soferului să-i ducă la *Ceainăria rusească*.

— Îți convine? o întrebă el așezându-se lângă ea pe bancheta din spate a taxiului.

— Da, îmi place foarte mult acest restaurant, zise ea cu sinceritate.

Când ajunseră, *maître* îi conduse la etaj într-o încăpere mai retrasă și îi ținu, scaunul lui Lauri cu o politețe exagerată. Doar era cu Drake Sloan, lucru care se părea că are o oarecare importanță.

Observase câteva capete întorcându-se când intraseră ei și, deodată, se rușină de hainele cu care fusese toată ziua la școală. Nu considerase acea ieșire ca pe o întâlnire și, drept urmare, nu ceruse să fie dusă întâi acasă pentru a se schimba.

— Îmi pare rău că nu sunt îmbrăcată mai elegant. Nu mă gândeam că o să ies undeva în seara asta.

— Arăți foarte bine, zise el ridicând din umeri, după care își coborî privirea asupra meniului.

Mulțumesc, își spuse Lauri deschizând propriul meniu, iar peste câteva secunde îl auzi râzând ușor. Când își ridică privirea, văzu că se uita la ea și ochii lui verzi erau plini de umor.

— Ce-i atât de amuzant?

— Dumneata. Când îți spun că ești frumoasă, te-nfurii teribil. Ai face bine să-ți urmărești chipul ăsta expresiv, doamnă Parrish, zise el, după care își coborî glasul și se aplecă peste masă: Toată lumea o face, te asigur.

Ea o luă ca pe un compliment și îi mulțumi ridicând paharul de *Perrier* pe care el îl comandase pentru ea. Sorbiră din pahare, el avea un *Martini* și comentară ambianța încăperii. Pereții de un verde-închis cu bordură roșie și aplece de alamă radiau eleganță fără ostentație.

Comandară pui *Kiev* cu orez. Peste câteva minute, chelnerul sosi cu un aperitiv alcătuit din somn afumat, caviar, ouă fierte și diverse condimente. Netulburat, Drake începu să mănânce cu entuziasm.

— Stai puțin, zise Lauri. Mai întâi o să suportți o lecție.

Spre teribila lui iritare îl făcu să învețe semnele pentru tot ce se afla pe masă și în farfuria lui înainte de a-l lăsa să

mănânce în continuare. La un moment dat, ea râse.

— Dacă există vreun semn pentru caviar, nu-l știu. Deocamdată o să-l scriem, așa.

Conversația fu lejeră în timpul mesei. După ce se strânse totul și ei își beau cafeaua, Drake aduse vorba de Jennifer.

— O să accepți slujba de profesor particular, nu?

Ea își coborî privirea și începu să deseneze ceva fără sens pe fața de masă cu coada linguriței.

— Încă nu sunt sigură, Drake.

— Ce-aș putea să fac ca să fii sigură?

Întrebarea lui conținea o ușoară șicanare, dar chipul îi era foarte serios.

— Poți să-mi promiți că vei urma niște cursuri pentru învățarea semnelor și că le vei folosi mereu. Începi să gândești prin semne, așa cum o faci în engleză. Dacă o să accept slujba, o să-i țin loc de mamă lui Jennifer pentru o vreme. Va depinde de mine în orice situație. Dar, într-o bună zi, va trebui să preiei aceste responsabilități. O să fii pregătit pentru ele?

— O să-ncerc să fiu. Îți promit c-o să-ncerc, zise el solemn, după care se aplecă peste masă, având pe chip o expresie de îngrijorare. Lauri, la ce pot să mă aștept de la Jennifer? Cum o să fie când o să crească?

În fața ei, acum, se afla tatăl vulnerabil și îngrijorat.

Văzu în ochii lui cunoscuta durere, acea dorință de a ști ceea ce nici cei mai buni experți nu puteau ghici. Fiecare părinte al unui copil surd punea acea întrebare.

Lauri își cântări cuvintele.

— E foarte inteligentă, Drake. Știe mai multe decât exprimă. Cred că afecțiunea ei este emoțională, nu mentală. O să folosesc absolut toate metodele de predare pe care le cunosc. O să-nvețe semnele pentru comunicarea de bază, dar, în același timp, o să-nvețe și alfabetul, la fel

ca orice copil. Și va învăța, de asemenea, sunetul fiecărei litere. Aparatul auditiv o va ajuta să deslușească sunetele și modulațiile vorbirii. Până la urmă o să poată vorbi.

Când îi văzu ochii luminându-se, ea spuse repede:

— Drake, trebuie să-nțelegi că întotdeauna va fi surdă. N-o să audă niciodată ca tine. Aparatul auditiv nu e ceva pentru îndreptat, ci doar un amplificator.

— Mi s-a mai spus asta, dar nu înțeleg, recunosc el.

— Bine, o să-ncerc să-ți explic. Ochelarii sunt pentru îndreptat. Îți pui ochelarii prescriși și ai o vedere douăzeci-douăzeci. Aparatul auditiv amplifică doar ceea ce Jennifer e în stare să audă. Să zicem că asculți radioul. Dacă-l dai mai tare nu auzi mai clar, ci o neclaritate mai zgomotoasă, înțelegi?

El își bătea dinții superbi și imaculați de sub mustață cu unghia degetului mare.

— Da, înțeleg ce vrei să spui.

— Vreau că Jennifer să știe tot. Dacă o duc în parc și îi arăt verbul „a fugi”, îl va învăța și îl va înțelege, dar acesta ar fi singurul sens al cuvântului pentru ea. Vreau ca ea să știe ce-nseamnă „a fugi de răspundere”, „a alerga”, „a goni”. Pricepi?

— O să poată să-nvețe toate astea?

— Numai dacă o s-o învățăm noi, Drake. Trebuie să-i vorbim prin semne tot timpul așa cum trebuie să i se vorbească oricărui copil. Ellen, sora mea, a învățat să citească de pe buze atât de bine, încât rareori mai folosește semnele.

— Și Jennifer o să poată vorbi atât de bine?

— Niciodată la fel de bine ca noi, zise ea. N-o să audă ca noi și n-o să poată vorbi ca noi. Ca actor, ai avut momente când știai replicile, dar nu puteai să le rostești.

— Da.

— Asta se-ntâmplă cu surzii tot timpul. Fiecare cuvânt

e un chin. Dar cu o pregătire adecvată și cu răbdare, învață. Nu te aștepta la prea mult și nu vei fi dezamăgit.

El își privi mâinile, care erau acum împreunate pe masă. Lui Lauri i se făcu atâta milă, încât îi venea să i le acopere cu ale ei și să-i spună vorbe de alinare. Trebuia totuși, să-l liniștească într-un fel.

— Jennifer poate deja să-mi rostească numele.

El își ridică privirea atunci și zâmbi plin de mândrie.

— Doctorița Norwood mi-a spus că între voi două există un atașament.

Lui Lauri îi era greu să ignore firele care îi trăgeau inima de fiecare dată când intra într-o încăpere și Jennifer îi arunca unul din zâmbetele ei rare. Același lucru îl simți și acum când se uită în ochii lui Drake, care păreau niște smaralde lichide. Începea să-i fie foarte greu să rămână obiectivă. Și știa că era o situație periculoasă.

3

Din clipa în care se ridicară de la masă și până când urcară în taxiul pe care îl chemase *maître* pentru ei, trei femei îl opriră pe Drake, cerându-i un autograf.

Lauri era uimită că putea să-și schimbe dispoziția atât de repede și de complet. Acum era un tată derutat și îngrijorat, iar în clipa următoare, era star de televiziune, încrezător și arogant, stăpân pe sine și în elementul său, aruncând celebrul lui zâmbet publicului care îl adoră. Vorbea cu fiecare femeie încet și intim.

Acel caracter personal pe care îl împrumuta fiecărei discuții trebuia să le facă pe femei să aibă impresia că el ținea la ele cu adevărat. Oare era sincer sau juca teatru? Era o situație tulburătoare și Lauri nu voia să se mai

gândească la ea.

— Treaba asta nu te plictisește? Întrebă ea arătând spre o femeie fascinată de pe trotuar care încă mai strângea la piept șervetul care acum purta numele Drake Sloan.

— Ba da. Încerc să le tratez pe femei cu răbdare și îngăduință. Mă întreb: „Unde aș fi fără ele?” Asta, de obicei, le pune înflăcăarea într-o lumină mai bună.

Lauri îl rugă să o ducă până la școală de unde trebuia să ia niște hârtii înainte de a se duce acasă, la câteva blocuri distanță.

— Foarte bine, zise Drake. Și așa voiam s-o văd pe Jennifer puțin.

Lauri se uită repede la ceas.

— Dar e trecut de nouă. Doarme deja.

— Atunci o s-o trezim, zise el simplu.

— Nu ții cont de nicio regulă, domnule Rivington?

El începu să râdă.

— Doar de câteva. Doctorița Norwood știe că, uneori, lucrez până la opt, nouă seara, în funcție de dezastrul pe care doctorul Hambrick a reușit să-l facă din viața lui în săptămâna respectivă. Așa că mă lasă să intru câteva seri pe săptămână să stau puțin cu Jennifer.

Lauri descuie o ușă care se închidea automat după ce se lăsa întunericul. Străbătură în liniște coridorul până ajunseră la ușa camerei pe care Jennifer o mai împărțea cu alte trei fete de vârsta ei.

Drake o lăsă pe Lauri să între prima, dar ea rămase deoparte când el se așeză lângă fetița care dormea. Aprinse veioza de pe noptieră și o bătu ușor pe umăr. Fetița se mișcă și, când deschise ochii, îl văzu pe Drake aplecat deasupra ei. Scoase un sunet de bucurie din gât și se ridică imediat în capul oaselor, luându-l de gât.

Lauri nu știuse la ce să se aștepte, dar în niciun caz la

acea reacție spontană din partea micuței care, de obicei, era atât de reținută.

— Ce mai face fetița lui tata, hm? Te bucuri că mă vezi?

Întrebarea era retorică. Jennifer se cuibărea la pieptul lui, iar el îi ciufulea buclele blonde.

Acea era o altă față a lui Drake Rivington. Pe chipul lui nu se mai vedea nicio umbră de cinism care să-i strâmbe gura și să-i umbrească privirea. Ochii îi erau plini de dragoste când își privi fiica.

După ce terminară cu sărutatul și mângâiatul, Jennifer începu să caute prin buzunarele lui, râzând când el îi dădea degetele la o parte în joacă, în cele din urmă, ea scoase triumfătoare un pachet de gumă de mestecat și începu să-l desfacă.

— Stai puțin, domnișoară. Nu e voie acum, zise Drake, dar apoi ridică din umeri și spuse: Ba cred că ai voie.

Ea dezveli cu succes o lamă.

— N-are voie, zise Lauri încet, dar cu fermitate.

Drake se uită la ea, dar bineînțeles că Jennifer nu o auzise. Tocmai se pregătea să vâre în gură guma de mestecat, când Lauri apăsă patul pentru a-i atrage atenția.

Jennifer se uită la ea și zâmbi. Lauri îi zâmbi și ea și îi spuse prin semne:

— Bună, Jennifer. Cum mă cheamă pe mine?

Jennifer formă numele lui Lauri din semne și îl și rosti aproape corect cu o voce slabă și timidă.

Drake rămase cu gura căscată.

— Scumpo, e minunat! exclamă el strângând fetița la piept.

Jennifer era încântată de acea reacție din partea bărbatului înalt și frumos care venea mereu în camera ei și îi dădea o atenție deosebită. Niciodată nu vorbea cu alte fete. Doar cu ea.

Lauri profită de situație și, atrăgându-i din nou atenția lui Jennifer, îi spuse:

— El e Drake.

Și îi arată fetei semnul pe care îl inventaseră pentru numele lui.

— Nu cred că înțelege gradele de rudenie deocamdată. O să avem o lecție în curând despre „tată” și „fiică”. Până atunci, însă, o să fii doar Drake, îi explică Lauri.

Jennifer făcu semnul pentru Drake și arată spre el.

— Da, zise Lauri, dând din cap.

Mândră, Jennifer repetă mișcările până când totul se transformă într-un joc și toți trei începură să râdă. Când dădu să vâre în gură guma de mestecat de care uitase pe moment, Lauri o opri trăgând-o ușor de braț. Folosind metodele de comunicare pe care considera că Jennifer le înțelegea, îi spuse că trebuia s-o lase pe noptieră până se trezea.

Jennifer se uită plină de speranță la Drake, dar el clătină din cap, puse pachetul de gumă pe măsută și îi făcu semnul pentru „sogn”, pe care observase că îl făcuse Lauri mai înainte.

Jennifer căscă și puse capul pe pernă. Părea un înger cu părul ei blond și cu cămășuța de noapte roz cu volănașe. Se agăță de gâtul lui Drake nevrând să-i mai dea drumul. El o sărută repede pe frunte și se ridică. Exact înainte ca el să stingă lumina, Jennifer se uită la picioarele patului și întinse mânuțele spre Lauri.

Aceasta se uită la Drake, care zâmbea tandru.

— Cred că e suficient de grăitor, spuse el, iar ea se duse lângă pat și se aplecă pentru a primi sărutul umed și entuziast al fetei.

O înveliră, stinseră lumina și ieșiră din cameră. Lauri făcu câțiva pași, după care se opri. Mintea îi era atât de

plină, încât părea să nu poată să gândească și să meargă în același timp. Stătea în mijlocul holului.

— Cred că voi doi tocmai m-ați supus unui șantaj sentimental, zise ea.

— Asta a fost și intenția noastră, spuse Drake, a cărui voce era ecoul tonului ei cald și serios.

Lauri își ridică privirea și spuse ceea ce gândea:

— Te iubește. O să te desparți de ea dacă o duci în partea cealaltă a țării. E foarte mică. În clipa asta ești cea mai importantă persoană din viața ei. Drake, îți dai seama că o să te-nlocuiesc în sentimentele ei?

El privi coridorul pustiu, fără să se uite la nimic anume și își strecură mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Da, zise el apoi, încleștându-și maxilarul. Nu-mi place așa. Dacă ar fi existat orice altă cale, nu vreau să crească în oraș. În momentul ăsta nu pot să fac pentru ea ceea ce poți să faci tu, zise el și se întoarse spre ea. Știu că-ți pun pe umeri o răspundere imensă, dar cred că e bine ceea ce fac. O să vin s-o văd de câte ori o să pot, spuse el zâmbind cu tristețe. Nu duc deloc viața decadentă de care scriu ziarele.

Ea îi întinse mâna ca la încheierea unei afaceri.

— Accept postul oferit, zise ea atunci și el îi strânse mâna.

*

Insistă să o conducă până la ușă când ajunseră la clădirea plăcută, dar nu elegantă, unde se afla apartamentul ei. Plăti taxiul, zicând că avea să oprească altul după ce o lăsa pe ea în siguranță.

— Cred că o să pot să fac toate aranjamentele necesare cam în două săptămâni, spuse el în lift. E suficient pentru tine?

Când ea încuviință, el continuă:

— Casa e drăguță. Nimic luxos. O să cumpăr o mașină care să-ți fie dată în momentul în care o să ajungi în Albuquerque. O să fie angajată o femeie pentru curățenie. Când tu și Jennifer o să ajungeți la Whispers totul o să fie pregătit.

— Whispers. Îmi place numele.

El o ținu de cot când ieșiră din lift și nu-și mișcă mâna.

— E un oraș ciudat. O mulțime de pensionari trăiesc acolo și, de asemenea, câțiva mineri cu familiile. E foarte multă liniște Peisajul e minunat în orice anotimp.

Se aflau în fața ușii ei.

— O să-ți ofer cât îți oferă școala. Și, în plus, vei avea la dispoziție casa și mașina. Și o să-ți dau în fiecare lună o sumă generoasă pentru mâncarea și îmbrăcămintea lui Jennifer, orice ai nevoie.

— Nu-mi fac griji în privința banilor, zise ea introducând cheia în broască.

Se întoarse să-i spună „noapte bună”, dar cuvintele acelea nu se formară. El înaintă făcând-o să meargă cu spatele până când nu mai avu unde să se ducă. Era lipită de perete, iar el își fixă mâinile de o parte și de alta a capului ei. Îi despărțeau doar câțiva centimetri, dar el nu o atinse.

— Îmi placi așa, șopti el.

Ce se-ntâmplase cu vocea ei? Nu putea rosti cuvintele care îi veneau în minte. În cele din urmă, izbuti să îngaime:

— Cum?

— Tăcută, înțelegătoare și cooperantă. Dar... zise el râzând, îmi plăceai și atunci când scoteai flăcări pe nări și părul îți strălucea ca o torță.

Se apropie de ea și mai mult.

— De fapt, doamnă Parrish, mă chinuiesc tare mult să găsesc ceva ce nu-mi place la dumneata.

Instinctul îi spuse că avea să o sărute. Știa că n-ar fi trebuit să lase să se întâmple așa ceva, dar fu incapabilă să facă vreo mișcare când îi văzu fața apropiindu-se din ce în ce mai mult de a ei. Cu o fracțiune de secundă înainte ca buzele să li se contopească, ea închise ochii. Deși știuse că urma să se întâmple, nu era pregătită pentru erupția de senzații care avu loc în trupul ei.

Mustața lui îi gădilă buzele, iar el se apropie imperceptibil, până când, pentru prima oară, trupurile lor își simțiră formele reciproc.

Se potriveau ca două piese de puzzle. Ea abia îi ajungea până la jumătatea pieptului și, totuși, erau ca două jumătăți ale unui întreg. Sâni ei moi erau primiți de pieptul lui de parcă în acesta ar fi existat două goluri speciale pentru ei. Picioarele lui se încadrau pe ale ei, iar când șoldurile lui înguste și țări se lipiră de moliciunea ei feminină, un geamăt născut din agonie și încântare ieși din gâtul lui.

Buzele lui le sorbiră pe ale ei, zăbovind și apoi retrăgându-se, până când ea fu tentată să-i ia capul în mâini și să i-l tragă mai aproape chiar. Își făcu curaj doar pentru a-și ridica mâinile cu timiditate spre coastele lui și să-i mângâie ușor mușchii de deasupra lor. Erau încordați datorită faptului că se sprijinea de perete.

Scoase un oftat prelung și scăzut când simți atingerea mâinilor ei delicate. Gura lui își încetă șicanările provocatoare și se uni cu a ei, cerând-o cu o precizie alarmantă.

La început, Lauri nu participă. Teamă și prudența îi limitau răspunsurile față de bărbați după căsnicia ei dezastruoasă. Dar Drake nu luă în seamă acea împotrivire cu jumătate de inimă. Buzele lui se hrăniră lacome cu ale ei până când ea cedă și permise limbii lui accesul pe care îl imploră. Încercă să repună ordine în lucruri, să le vadă

iarăși așa cum erau, dar era imposibil sub apăsarea gurii lui.

El nu era satisfăcut nici când se opriă puțin pentru a-și trage sufletul. Îi roase ușor lobul urechii. Mâinile i se desprinseră de perete pentru a-i mângâia umerii, brațele și apoi ceafa. Degetele lui parcă îi luară pulsul înainte să-i încadreze fața. Îi mângâie pomeții cu degetele mari.

— Așa îți săruți toate partenererele? îl întrebă ea zâmbind languros.

Se aștepta să-l vadă zâmbind și dându-i o replică spirituală, însă fu stupefiată când îl văzu păbind. Ochii lui verzi, care fuseseră luminați de un foc lăuntric ce părea să o atingă atunci când o privea, deveniră reci și impenetrabili, de parcă s-ar fi lăsat o cortină peste ei.

Se depărtă de ea încetul cu încetul. Mai întâi își luă mâinile de pe fața ei. Apoi, ea nu-i mai simți greutatea pieptului lipit de al ei. Când îl văzu depărtându-se, ea rămase șocată și făcu un gest ca pentru a-l aduce înapoi, dar expresia de pe chipul lui o ului și o sperie făcând-o să-și tragă mâinile la piept repede. Se făcuse pământiu și se uita la ea ca la o fantomă.

— Drake, ce...

El își mișcă buzele de câteva ori înainte să poată rosti cuvintele:

— Susan spunea așa.

Își trecu o mână peste față, apăsându-și ochii, de parcă ar fi vrut să alunge o imagine.

— Spunea asta tot timpul.

— Susan? întrebă Lauri cu o voce stinsă.

Știa cine trebuie să fi fost Susan și nu voia să audă.

— Susan a fost soția mea. A murit.

O spusese, dar cu atâta durere, încât lui Lauri i se făcu rău. Încă își mai iubea soția! Nu spusese cum a murit; era irelevant. Moartea ei, nu felul cum murise, îi furase

iubirea.

— Da. Îmi pare rău, șopti ea.

Era un lucru atât de inutil de spus, dar nu se putea gândi la nimic altceva și dorea cu disperare să umple tăcerea grea care se lăsase dintr-odată între ei.

El se îndreptă, părând să-și revină din stupoarea de moment în care îl aruncaseră cuvintele ei. Își trecu degetele prin păr și zise brusc:

— N-are importanță.

Dar avea! Cu numai câteva secunde în urmă fusese pierdută într-o îmbrățișare mai dulce și mai caldă decât oricare alta din câte cunoscuse vreodată. Acum, cel care îi făcuse trupul să vibreze de senzații pe care ea le credea moarte demult se purta ca un străin, ca un străin distant.

El stătea cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu spatele la ea. Când se întoarse iarăși, chipul îi era sumbru, cu sprâncenele dese coborâte.

— Cred că ar fi cinstit să-ți spun că nu permit niciun fel de încurcătură sentimentală în viața mea. În ciuda lucrurilor pe care le scriu ziarele, nu m-am atașat niciodată de nicio femeie. Am fost căsătorit și mi-am iubit soția. Nevoile mele sunt pur fizice. M-am gândit că ar trebui să știi asta de la bun început.

Cuvintele lui erau ca o cărămidă aruncată drept în creștetul capului ei. Furia și umilința o făceau să fiarbă și se zbârli ca o pisică pregătită de atac. Încercă să-și stăpânească vocea, să reprime cuvintele urâte care strigau în ea și tânjeau să fie rostite.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut să te „încurci” cu mine, domnule Rivington, spuse ea tremurând din cauza furiei reținute. Cu toate acestea, dacă tot ai adus vorba și, în mod eronat, mi-ai judecat reacția, o să lămuresc lucrurile imediat. N-am nicio intenție să mă „atașez” de dumneata. În afară de faptul că ar avea un efect negativ asupra

obiectivități mele, te găsesc îngrozitor de îngâmfat. Am fost măritată cu un artist, muzician, care, ca și dumneata, se lua mult prea în serios și se aștepta ca toată lumea să facă la fel. Stai liniștit, vreau ca relația noastră să rămână strict profesională. Îți mulțumesc pentru cină.

Imediat după aceea intră în casă și închise ușa. Se rezemă de ea, respirând anevoios și încercând să-și stăpânească lacrimile de furie care îi înțepau deja pleoapele.

Auzi pașii îndreptându-se spre lift, clopoțelul când se deschisera ușile și apoi le auzi închizându-se la loc.

— Proasto! Își strigă ea, bătând din picior, obicei pe care îl avea încă din copilărie.

Își azvârli poșeta pe scaunul cel mai apropiat și își scoase sacoul aproape sfâșiindu-l.

— Ticăloaso!

Nu știa împotriva cui să-și îndrepte mânia. Împotriva lui Drake sau a ei înseși. Se duse în dormitor și, după ce aprinse lumina, se trânti pe pat, aplecându-se să-și descheie sandalele.

— Nu te-nveți minte niciodată, nu, Lauri? Îți place să fii pedepsită, așa e?

În timp ce se dezbrăca, nu înceta să se certe pentru faptul că cedase sărutului lui Drake de la bun început. Era șeful ei. Ea era răspunzătoare pentru fiica lui. Știa că nu era bine să lase atașamentul sentimental să-i umbrească obiectivitatea. Iar gândurile romantice în legătură cu tatăl lui Jennifer însemnau dezastru pentru fetiță. Era destul de grav și așa că începuse să țină atât de mult la Jennifer. A nutri dorințe sexuale față de tatăl copilului ar fi fost culmea nebuniei.

Nu faptul că îl sărutase o deranja, ci felul cum se simțise în acele clipe. Nici măcar când fusese îndrăgostită de Paul nu cunoscuse acea senzație de scufundare pe care

o avusese când o sărutase Drake.

Se scufunda și, deodată, sprijinul dispăruse cu cruzime. Și pentru a adăuga și o insultă la rană, el mai avusese tupeul să spună și că ea fusese cea care inițiasse îmbrățișarea!

Artiștii! Toți erau la fel. Își satisfăceau propriile dorințe și, după ce își salvau orgoliile rănite, călcau pe sufletele celor care îi vindecau.

Se duse la baie și începu să se demachieze, amintindu-și de căsnicia ei cu Paul Jackson. Se cunoscuseră la o petrecere. Ea nu venise demult la New York și abia obținuse un loc la institutul *Norwood* pentru surzi.

Era singură și îi era dor de ai ei, care păreau atât de departe în Nebraska. Când una din profesoarele mai tinere de la școală o invitase la o petrecere, ea acceptase numai pentru că se săturase de singurătate.

Invitații erau și singuri și perechi, raportul fiind cam de nouă la cinci, printre care se aflau câțiva dansatori, muzicieni și scriitori. Paul Jackson cânta la pian și o blondă cu picioare lungi interpreta cu o voce mult inferioară acompaniamentului.

El o observă pe tânăra roșcată care stătea puțin mai departe de pian și ascultă cu mult interes. Când luă o pauză, se prezentă și începu să discute amical. Lauri îl lăudă foarte mult pentru interpretare, mai ales când el îi spuse că majoritatea pieselor erau compoziții proprii.

Abia după câteva luni, Lauri analiză relația pe care o aveau. Își dădu seama că, încă de la prima întâlnire, nu discutaseră nimic despre muncă, visurile sau planurile ei, ci numai despre Paul și despre ambiția lui ce a reuși în lumea muzicii. Prima lor conversație ar fi trebuit să fie un indiciu al egoismului și nesiguranței lui.

Era un bărbat frumos într-un sens serios și studios. Părul șaten îi creștea prea lung, dar rareori se gândea să-l

tundă fără să-i atragă ea atenția. Îi sugera totul cu blândețe, de teamă să nu-l jignească sau să-i tulbure imaginea.

Poate că tot ceea ce simțise pentru el era milă, dar, după ce se întâlnise cu el timp de câteva luni, se convinsese că era dragoste. Paul avea nevoie de ea. Avea nevoie de încredere. Avea nevoie de cineva care să-i asculte muzică și să-l aprobe. Să-l încurajeze. Să-l mângâie. Să-l răsfețe.

— Nu vrei să te muți la mine, Lauri? Am nevoie să te știu lângă mine tot timpul.

Se aflau în apartamentul lui, după ce, mai devreme, fuseseră la un film. Erau îmbrățișați pe canapea.

— Îmi ceri cumva să mă mărit cu tine? Întrebă ea zâmbind.

Era încântată. O iubea. Va putea să-l ajute, să-i ofere încurajare și să fie un punct de sprijin pentru el.

— Nu, spuse el, dându-i drumul și apoi se ridică, ducându-se la masa pe care ținea băuturile, îți cer să locuiești cu mine, zise el, punând nepăsător cuburi de gheață în pahar.

Lauri se ridică în capul oaselor și își netezi hainele. Îi ceruse de multe ori să se culce cu el. Ea refuzase și, de obicei, refuzul ei genera o ceartă, după care el își cerea scuze sarcastic pentru că-i ceruse să se compromită.

— Paul, știi foarte bine că nu pot să fac asta. Ți-am spus de ce.

— Pentru că taică-tău e preot? Întrebă el pe un ton arțăgos, iar ochii îi erau goi și sticloși.

— Nu numai din cauza asta, deși părinții mei ar fi extrem de dezamăgiți...

— Ah, te rog, gemu el.

— Știi foarte bine că vreau să fac dragoste cu tine! Exclamă ea. Mai mult decât orice. Dar vreau să fiu

căsătorită cu tine, nu doar o persoană cu care locuiești.

El mormăi o înjurătură și dădu pe gât tot whisky-ul, după care puse paharul pe masă și o privi câteva clipe înainte de a se duce lângă canapea și de a îngenunchea în fața ei.

— Ticăloasă roșcată ce ești, șopti el mângâindu-i părul. Știi că nu mai pot să trăiesc fără asta.

Îi puse mâna pe burtă și începu să i-o maseze tulburător. Apoi se aplecă și îi sărută sânii prin bluză.

— Bănuiesc că va trebui să mă-nzor cu tine ca s-o pot face.

— Ah, Paul! exclamă ea aruncându-se de gâtul lui plină de entuziasm.

*

Spre marea dezamăgire a părinților ei, se căsătoriră civil peste câteva zile, avându-i ca martori pe doi prieteni de-ai lui Paul. Chiar a doua zi, ea își mută lucrurile la el.

Timp de o lună, două, treburile meraseră bine, Paul având doar câteva accese de furie sau perioade de deprimare cumplită. Lucra la câteva cântece în care își punea mari speranțe. În fiecare zi, când venea de la serviciu, Lauri îl găsea la pian. Pregătea mâncăruri pe care el le înghițea absent, după care se întorcea la partiturile lui.

Când ea se ducea la culcare, el i se alătura doar atât cât să-și satisfacă necesitățile sexuale, după care se ducea înapoi la lucru și ea rămânea singură în întuneric până când, în sfârșit, o fura somnul. În fiecare dimineață se dădea jos din pat și pleca la serviciu fără să-l trezească.

Când cântecele i-au fost respinse de un editor, Paul a intrat într-o stare de deprimare îngrozitoare. Bea, înjura și plângea tot timpul.

De fiecare dată când Lauri încerca să-l consoleze și

să-l încurajeze, el strigă:

— Ce naiba știi tu, hm? Stai toată ziua cu niște ființe care nici măcar nu pot să audă muzica, fie că-i bună, fie că-i rea. Atunci ce te face să fii atât de pricepută, hm? Taci din gură, pentru Dumnezeu!

În cele din urmă, a ieșit din perioada aceea de criză și a început o fază de remușcări care era și mai enervantă. Plângea la nesfârșit, în timp ce ea îl ținea în brațe și îl mângâia ca pe un copil. O imploră să-l ierte și promitea că nu-i va mai vorbi niciodată așa. Ea l-a mângâiat, l-a hrănit și l-a făcut să semene din nou cu o ființă omenească.

Dar acest lucru nu a durat, în următoarele opt luni, crizele au avut loc cu o frecvență și mai mare. Bea pentru că nu putea să scrie muzică bună. Și nu putea să scrie muzică bună pentru că bea. Iar Lauri suferea cumplit.

Atunci când, fizic, era capabil să facă dragoste, ea tolera un act care era complet lipsit de căldură sau afecțiune, generat de furia lui față de sine. Era folosită ca un obiect pe care își descărca frustrarea.

Avea impresia că trebuia să-l părăsească pentru a nu înnebuni. Nu-i mai putea suporta schimbările de dispoziție, accesele de furie, orgoliul lui care cerea să fie în permanență exacerbat și paranoia care trebuia alinată.

Plecă și își luă un alt apartament. Nu înaintă divorțul, tot sperând că Paul avea să-și învingă slăbiciunile și că aveau să se iubească așa cum trebuia.

Trei luni mai târziu, el murea. Actuala lui iubită o sună pe Lauri când îl găsi prăbușit peste clapele pianului. La autopsie s-a descoperit o cantitate mortală de alcool și somnifere; s-a hotărât că moartea fusese un accident și Lauri a acceptat acest lucru.

Clătină din cap cu amărăciune, acum, când își trecu peria prin păr. Veniseră doar câteva persoane la înmormântare. Părinții ei nu îl cunoscuseră niciodată pe

Paul. Nu putuseră să vină la New York, iar el refuzase să meargă într-un loc uitat de lume ca Nebraska. Lauri i-a telefonat mamei lui Paul, care trăia în Wisconsin, dar pe care ea nu o văzuse niciodată. Aceasta a ascultat amănuntele legate de moartea fiului ei și după aceea a închis, fără să scoată un cuvânt.

La început, Lauri se considerase vinovată de moartea lui. Dacă ea ar fi fost mai înțelegătoare, mai aproape, dacă nu l-ar fi părăsit, poate că ar fi reușit să iasă din prăpastia în care se aruncase singur.

Abia după discuțiile îndelungate purtate cu tatăl ei și după trecerea timpului, Lauri încetă să se mai autoînvinuiască și să accepte ideea morții soțului ei.

Totuși, căsnicia aceea o marcase. Acum era foarte prudentă când era vorba de bărbații cu care ieșea. Tinerii care erau mai ambițioși în privința carierelor decât a vieților personale erau genul de bărbați cu care acceptă să se întâlnească. Fiecare relație era impersonală, iar dacă simțea că vreunul din ei devenea mai interesat, se retrăgea imediat.

Stinse lumina din baie, se dezbracă de lenjerie și se strecură în așternut complet goală.

— Ce noroc ai la bărbați, Lauri Parrish, își spuse ea.

Fusese atât de atentă în cei cinci ani care trecuseră de la moartea lui Paul. Distantă și rece, nu-i permisesese nici unui bărbat să aibă importanță în viața ei până acum. Nu era o mică alunecare, ci o aruncare cu capul înainte într-o direcție greșită.

Nu numai că Drake Rivington era șeful ei și tatăl unei eleve de-a ei, dar mai era și actor pe deasupra! Ce putea fi mai rău decât un compozitor! Nu avusese dovada acelui temperament familiar? Acum o sărută cu o pasiune care îi topește rezerva și îi înfierbântă sângele și în clipa următoare e rece și distant, îndepărtându-se, pentru că

niște cuvinte rostite de ea i-au amintit de soția decedată.

Chiar și mai îngrozitoare era îngâmfarea lui. Era obișnuit că femeile să se agite în jurul lui, să tânjească după o privire, un cuvânt, o atingere. La naiba cu toate astea, își spuse ea lovind cu pumnul în pernă.

Se lansa într-un proiect care ar fi putut să dureze ani de zile și care necesita și merita întreaga ei putere de concentrare. Nu voia sau nu avea nevoie de nimic, cu atât mai puțin de un bărbat, care să-i întunece judecata. Să-i ignore aroganța obsedantă. Să nu se mai gândească. Să-l uite.

Să uite că părul lui sclipea ca argintul într-o anumită lumină. Să uite că ochii lui erau de un verde extrem de închis, adumbriți de gene negre și te puteau sfredeli cu intensitatea cu care te priveau. Să uite că trupul lui era înalt și zvelt și că se mișca hotărât, dar grațios.

Lauri se întoarse în așternut și ignoră bătaile mai iuți ale inimii când își aminti cum îi simțise buzele lui Drake pe ale ei. Fără să vrea, duse mâna la buze și le atinse, simțind cum fremătau încă după atacul lui dulce. Degetele îi alunecară spre ureche unde cunoscuse mângâierea moale a mustății lui.

Gemu în pernă și se întoarse pe burtă. Și alte părți ale trupului ei tânjeau să fie atinse și mângâiate, dar le ignoră, la fel cum ignoră faptul că, în ciuda împotrivirii ei, era extrem de atrasă de Drake Rivington.

4

— Jennifer, Jennifer.

Buclele blonde se legănară când fetița întoarse capul

în direcția sunetului distorsionat pe care îl auzise și îl recunoscuse că fiind numele ei. Aparatul auditiv era ascuns sub buclele lucioase.

— Folosește șervetul, îi spuse Lauri și prin cuvinte și prin semne zâmbind. E bună? o întrebă ea și fu încântată când Jennifer făcu semnul pentru da, încercând să-l și pronunțe.

Se aflau într-o cofetărie din incinta aeroportului *La Guardia*, așteptând să se anunțe că se puteau îmbarca în avionul de Albuquerque. Jennifer atacă o cupă cu înghețată de vanilie sub privirile atente ale lui Drake și Lauri.

— A făcut atâtea progrese în aceste două săptămâni, e incredibil, Lauri.

Inima îi tresărea de fiecare dată când Drake îi rostea numele, dar își mască reacția.

— Așa e, spuse ea cu un calm exterior pe care nu-l simțea.

Pleca. Nu avea să-l mai poată vedea nici măcar la nivelul impersonal pe care îl impusese tuturor întâlnirilor care au urmat serii în care o sărutase.

Era neapărat necesar să se mențină conversația până când ea și Jennifer aveau să urce în avion. O liniște incomodă ar fi fost prea greu de suportat.

— Nu uita că nu trebuie să te aștepți la prea mult, îl preveni Lauri.

— N-o să mă aștept, promise el solemn.

— Ba da, spuse ea râzând, iar el îi răspunse printr-un zâmbet.

Cele două săptămâni trecuseră ca fulgerul. Drake reușise să facă totul foarte bine. Reînnoise contractul de închiriere pentru apartamentul ei, deși mai erau trei luni până expira. Rezolvase toate problemele legate de drum și o ținuse pe Lauri la curent cu pregătirile care se făceau în New Mexico.

Ea împachetase hainele de iarnă ale ei și ale lui Jennifer și le trimisese înainte, lăsând doar lucrurile de vară pentru a fi puse în valize în ultimul moment. Cele câteva obiecte de uz casnic pe care le avea le dăduse sau le vânduse prietenelor. Drake îi spusese că locuința din New Mexico era complet mobilată. Lucrurile ei personale fuseseră așezate în cutii și urcate în avion împreună cu bagajele.

Doctoriței Norwood îi păruse rău că pleca după ce lucrase acolo atâta timp, dar știa cât de potrivită era Lauri pentru postul de profesoară particulară și câtă nevoie avea Jennifer Rivington de acel gen de atenție. Îi urase mult succes.

Lauri menținuse toate întâlnirile și discuțiile telefonice cu Drake la nivelul celor de afaceri. Vorbeau întotdeauna despre Jennifer sau despre aranjamentele de călătorie și pentru șederea lor în Whispers.

La prima întâlnire după seara în care o sărutase, el îi luase mâinile într-ale lui și îi spusese cu blândețe:

— Lauri, în legătură cu seara trecută...

— Nu-i nevoie de nicio explicație, Drake, șoptise ea trăgându-și mâinile. Mă tem că ne-am lăsat amândoi furați de momentul sentimental de la școală. Te rog, să nu mai vorbim niciodată despre asta.

Ochii lui căpătaseră duritate și cutele din colțurile gurii se adânciseră, dar el nu spusese nimic. Din clipa aceea, purtarea lui fusese la fel de aspră și de tăioasă ca a ei. Odată, când traversau o arteră aglomerată a Manhattanului la prânz, el o apucă de cot, dar îi dădu drumul imediat după ce ajunseră pe partea cealaltă. De atunci nu o mai atinsese.

Ea făcea tot posibilul să-și reprime sentimentele năvalnice care puneau stăpânire pe ea de fiecare dată când îl vedea. Avea să fie o ușurare când îi va despărți o

jumătate de țară. Era sigură că nu era decât o victimă a farmecului său cu care l capturase inimile atâtor femei. Avea să uite la fel cum uitase toate infatuările din adolescență.

— Mai vrei o Coca-Cola? o întrebă el acum, trezind-o din reverie.

— Nu, mulțumesc.

— Eu cred că o să mai beau o bere, zise el și îi făcu semn chelneriței.

Biata fată era și așa destul de aiurită, dar când Drake își îndreptă atenția spre ea, fu cât pe ce să se împiedice încercând să-i aducă berea cât mai repede.

— Ai spus că tatăl tău e preot, zise el întorcându-se din nou spre Lauri, iar ea încuviință. De; aceea nu bei alcool niciodată?

Lauri fu luată prin surprindere pe moment, dar îi răspunse calmă:

— Nu. Obişnuiam să beau din când în când, când!

Mergeam undeva. Își feri privirea prefăcându-se că o șterge pe Jennifer de înghețată.

— Am văzut că alcoolul a făcut mult rău unora, spuse ea.

— Soțului tău?

Întrebarea fusese rostită încet, dar o lovi ca un trăsnet. Nu se mai pomenise nimic despre căsnicia ei din seara aceea, în fața apartamentului ei.

— Da, zise ea apoi susținându-i privirea și oftă.

Era un moment la fel de bun ca oricare altul.

— O să-ți spun despre căsnicia mea, dar după aceea nu mai vreau să discutăm niciodată despre asta.

Pe scurt și fără emoții sau detalii, îi povesti despre tumultuoasa ei căsătorie cu Paul.

— După moartea lui, mi-am reluat numele de fată. N-am simțit niciodată că i-aș fi aparținut cu adevărat, sau el

mie, așa că am considerat deplasat să-i port numele în continuare. Își ridică privirea încet. El o studia cu atenție, atingându-i fiecare trăsătură a feței cu ochii. Aceștia zăboviră puțin asupra gurii și Lauri avu senzația că îi simte din nou sărutul. După aceea, își mută privirea asupra fiicei lui.

— Jennifer.

Bătu ușor în masă pentru a-i atrage atenția și întinse brațele, iar ea sări de pe scaun, ocoli masa repede și i se urcă pe genunchi.

Drake ignoră berea pe care chelnerița fâstâcită; i-o pusese în față și o ținu pe Jennifer strâns, ascunzându-și fața în buclele ei. Lauri se uită în altă parte reținându-și lacrimile care amenințau să-i tâșnească din colțurile ochilor. Se simțea vinovată că avea să urce în avion cu fiica lui, despărțindu-i.

— Ai putea să-i scrii, îi spuse ea. Așa își va da seama că mai faci încă parte din viața ei. O să pot folosi și scrisorile ca material didactic. O să facem câteva drumuri până la poștă, lucruri din astea.

— Bine, murmură el, îndreptând șosetele de pe piciorușele grăsuțe ale lui Jennifer.

— Și, bineînțeles, o să urmărim cu aviditate *Răspunsul inimii*.

— Oh, Doamne, scutește-o de așa ceva, spuse el, dar zâmbi din nou.

Zborul fu anunțat în megafoane. Un moment îndelungat se priviră peste masă, în timp ce Jennifer îi vorbea incoerent. În cele din urmă, Lauri puse capăt acelei priviri și se aplecă să ridice geanta de mână.

Străbătură aeroportul în tăcere. Drake o ținea în brațe pe Jennifer care tot nu știa că, în curând, avea să fie despărțită de acel om pe care îl iubea necondiționat.

Drake le obținu permisele de îmbarcare și apoi se

Întoarse spre Lauri:

— Dacă aveți nevoie de ceva, oricând, sună-mă imediat. Ești mai mult decât o angajată, Lauri. Fiica mea e în mâinile tale.

— Îmi dau seama de asta. O să fac tot ce-mi stă în putință pentru ea. Poți fi sigur.

Pasagerii și personalul îl recunoscuseră pe Drake și începură să șușotească și să facă semne. Câteva femei reacționară absurd, proteste, în timp ce altele doar îi zâmbiră și își văzură de drum. Lauri era dureros de conștientă de fiecare privire, dar Drake părea să nu observe.

El se lăsă în jos și scoase un pachet de gumă de mestecat din buzunar. Jennifer întinse mâna spre el, dar el nu i-l dădu până când nu i-l ceru printr-un semn. O îmbrățișă o clipă și apoi făcu semnele pentru te iubesc. Ea îi răspunse la fel, dar mai mult o interesa guma de mestecat.

— Crezi că înțelege? o întrebă el pe Lauri plin de speranță.

— Nu-și dă seama că te părăsește pentru o perioadă mai lungă de timp. Înțelege dragostea la fel ca oricare alt copil.

El păru mulțumit de răspuns și încuviință absent. Își plimbă privirea peste mulțimea de oameni care așteptau să se imbarce. Dar nu-i vedea mai mult decât Lauri care îi imită falsul interes. În cele din urmă, se uită din nou la ea.

— Lauri, spuse el șovăitor și îi atinse mâna care ținea permisele de imbarcare.

Îi cercetă chipul din nou. Ochii lui verzi o sfredeliră. O implorau să... ce? Era trasă într-un vârtej în adâncurile lor de neînchipuit. Se îneca.

Nu mă privi așa când ești încă îndrăgostit de soția ta, ar fi vrut ea să-i strige. Când el dădu să o îmbrățișeze, ea se îndepărtă repede și o luă pe Jennifer de mână.

— Ar trebui să ne grăbim. La revedere, Drake.

Înainte ca el să o poată opri, ea trecu dincolo de poartă, arătând permisele.

Jennifer o urmă pe Lauri după ce îi mai făcu o dată cu mâna lui Drake. Habar nu avea că nu îl va mai vedea câteva luni. Lauri nu aruncă nicio privire înapoi.

Se îndreptă cu pași nesiguri spre ușa avionului și apoi găsi locurile de la clasa întâi. Își prinse centura de siguranță în așa fel, încât Jennifer să nu se teamă de acea restricție subită. Stewardesele se atașară imediat de fetiță. Una din ele cunoștea limbajul semnelor și, în curând, îi vorbi folosind vocabularul ei limitat.

Când avionul porni pe pistă, Lauri se uită spre aeroport și văzu prin peretele de sticlă silueta unui bărbat care nu putea fi altul decât Drake.

Se chinui să-și rețină lacrimile, care n-ar fi făcut decât s-o tulbure pe Jennifer. Emoția o sufoca și nu știa dacă va putea suporta durerea ascuțită din piept.

Trebuie să mă-mpotrivesc, își spuse ea înnebunită. Nu pot să-l iubesc. Lucrez pentru el, atâta tot. Își iubește soția. E actor. Vedeta unui serial sentimental. Singur a recunoscut că, orice atracție din partea lui e guvernată de necesități fizice, nu emoționale. Nu-l vreau în viața mea.

Dar, chiar și după ce avionul se înălțase demult printre nori, îndreptându-se spre sud-vest, ea nu era convinsă.

*

— Nu mi-a venit să cred că o să am, în sfârșit, o vecină. Când doamna Truitt – femeia care a făcut curat – mi-a spus că o să vii cu fetița, m-am bucurat teribil. Pot să te ajut cu ceva?

Lauri îi zâmbi femeii plinuțe care stătea pe scaunul de

bucătărie. Betty Groves locuia alături de casa lui Drake din Whispers, New Mexico.

— Nu, mulțumesc. Dacă nu le așez cu mâna mea, n-o să știu unde sunt. Aproape c-am terminat.

Lauri despacheta cărțile de bucate pe care le adusese de la New York. Ea și Jennifer se aflau în noua lor locuință de o zi și tot încercau să învețe unde erau toate lucrurile.

Ceea ce Drake descrisese ca fiind nimic luxos era foarte departe de a fi modest. Când ajunse împreună cu Jennifer în fața casei cu două nivele tip cabană elvețiană, cu mașina cea nouă pe care le-o cumpărase el, Lauri fu uimită că cineva putea să aibă o asemenea casă și să nu vrea să locuiască în ea tot timpul.

La parter era un living-room spațios, având într-o parte ferestre care ofereau priveliștea munților și, în cealaltă, un cămin de piatră. Din living-room se dădea într-o încăpere mai mică, îmbrăcată în panouri de lemn, pe care Drake îi sugerase că ar fi putut-o folosi ca sală de clasă pentru Jennifer, iar Lauri, când o văzu, consideră că era perfectă pentru acest scop. Într-un capăt al livingului se afla un colț unde se putea lua masa, aceasta având legătură cu o bucătărie modernă și veselă, în care era, de asemenea, și un colț pentru servit masa.

La etaj, erau un dormitor imens, cu un pat mare de mijloc, o baie opulentă și un dormitor mai mic cu o baie alăturată.

— Putem să folosim tot acest spațiu, nu-i așa, Jennifer? o întrebase Lauri cu o seară în urmă, în timp ce îi despacheta lucrurile în dormitorul mic.

Pe cel mare avea să-l ia ea.

— N-are niciun rost să trăim ca spartanii când avem atâta loc la dispoziție, spuse ea încet, în timp ce Jennifer se uita în jurul ei cu o uimire tăcută.

Întotdeauna trăise în dormitorul școlii. Pentru Lauri

acel loc părea un palat.

Totul mersese bine și exact cum fusese plănuir. Când coborăseră din avion, ea și Jennifer fuseseră întâmpinate de un bărbat între două vârste care adusese mașina achiziționată de Drake prin telefon.

— Dacă vreți să vedeți alta, domnul Rivington a spus să vă stau la dispoziție până o să fiți mulțumită.

Lauri se uitase la *Mercedes*-ul argintiu și râsese ușor.

— Aceasta e foarte bună.

Agentul de la magazinul de automobile o ajutase să așeze bagajele în portbagaj și îi dăduse indicații foarte clare în legătură cu drumul până în Whispers. Era vreo oră de mers, la nord-vest de Albuquerque.

Casa era complet pregătită când ajunseră ele.

Se retrăseseră devreme, după ce mâncaseră puțină supă, biscuiți și brânză și despachetaseră! Numai ceea ce le trebuia în noaptea aceea. Primul lucru care o trezi pe Lauri a doua zi dimineață fu ciripitul păsărelor și se duse repede în camera lui Jennifer, știind că acesteia avea să-i facă plăcere priveliștea matinală pe care o oferea noul ei cămin. Panorama era cu siguranță cu totul alta decât cea a Manhattanului cu care era obișnuită Jennifer. Așa cum se așteptase Lauri, era încântată.

După un mic dejun consistent alcătuit din ouă și costiță, pe care Lauri le descoperise în frigiderul foarte bine aprovizionat, îi făcuse baie lui Jennifer și o îmbrăcase cu o pereche de pantaloni scurți și cu un tricou. Și ea se îmbrăcă la fel: de simplu, după care se apucă de treabă, obișnuindu-se cu casa și despachetând restul lucrurilor pe care le adusese.

Betty sosi cu cei doi copii ai ei pe la jumătatea dimineții. Era plină de viață și vorbărească, departe de a fi antipatică și extrem de curioasă.

— Locuiesc aici de trei ani și n-am știut niciodată a cui

e casa asta. Nimeni n-a venit pe-aici din câte știu eu. Dă-ți seama ce-am simțit când am aflat că doctorul Glen Hambrick, dar bineînțeles că nu e numele lui real. Apropo, care e?

— Drake Sloan e numele lui de scenă. Rivington e cel adevărat, spuse Lauri cu un zâmbet amuzat. Betty era plină de venerație.

— Da! Era să mor când mi-a spus doamna Truitt! Am fost atât de fericită când am auzit c-o să am o vecină cu un copil. Și apoi să mai aflu și că vecinul e Glen Ham, adică, Drake Sloan! Jim nici n-o să mă mai lase singură acasă! Zise ea și începu să râdă.

Betty părea să sfârșească fiecare frază cu o exclamație. Îi spusese deja lui Lauri că soțul ei lucra în minele dintre Whispers și Santa Fe. Venea acasă doar în weekend-uri și ea tânjea întotdeauna după compania unei persoane adulte.

Cei doi copii erau la fel de gălăgioși ca și mama lor. Cu părul negru și ochii căprui erau niște copii ale ei în miniatură. Sam avea cinci ani și Sally era de vârsta lui Jennifer. Cei doi o luaseră imediat sub aripa lor pe fetiță și se jucau sus în camera ei. Sally fusese încântată de buclele ei blonde și o mângâia ca pe o păpușă preferată.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Betty, dar Drake e tot la New York. N-o să locuiască aici.

— Ah, știu. Dar sigur o să vină în vizită! Crezi că ai putea să-i ceri un autograf pentru mine? *Mor* să am unul!

— Sunt convinsă că voi putea face în așa fel încât să-l întâlnești când o să vină. Dacă vrei, bine-înțeles, zise Lauri veselă.

— Dacă vreau! exclamă Betty izbucnind în râs când văzu zâmbetul lui Lauri. Fetița lui e o scumpete, nu-i așa? Spuse ea după câteva clipe. Mare păcat că e surdă. Nici măcar n-am știut! Iar tu ești profesoara ei. Exact ca-n

Făcătoarea de minuni. Trebuie să fii foarte deșteaptă dacă știi limbajul ăsta al semnelor și tot.

— Sora mea era surdă, așa că am învățat să vorbesc prin semne în același timp cu engleza.

— E vreo diferență?

— Oarecum, zise Lauri răbdătoare. Ce-ar fi să învățați și voi, tu și copiii? Ați putea să veniți în fiecare după-amiază să vă-nvăț.

— Vorbești serios? Ar fi grozav. Atunci și copiii ar putea vorbi, adică...!

— Vorbi e foarte bine, zise Lauri.

— Bine, ar putea vorbi și ei cu Jennifer.

— Copiii tăi dorm după-amiază?

— Categorie.

Lauri râse.

— Ce-ar fi să veniți zilnic după ce se trezesc?

— E minunat, Lauri! Mulțumesc, spuse Betty, sărind de pe scaun și, luând o carte de bucate, începu să o răsfoiască. Pun pariu că nu mănânci niciuna din chestiile astea grase. Ești atât de slabă! Cât aș vrea să fiu și eu așa minionă. Ești o norocoasă. Când o să ai copii, probabil că o să slăbești, în loc să pui cincisprezece kilograme ca mine. Crezi că pielea ta rămâne cu semne de întindere? Doctorul meu mi-a spus că n-o să pătesc așa ceva. Am fost atât de furioasă când am văzut ce-am pățit. Am și alăptat. O prietenă mi-a zis că o să fie bine pentru siluetă. A fost cât am alăptat copiii. Pe urmă, pleosc! zise ea și făcu un gest de dispreț. S-au lăsat! Crezi că, dacă o să ai un copil, o să-ți distrugi silueta? o întrebă Betty cu candoare.

Lauri era fascinată de faptul că putea să vorbească atât de repede și să treacă de la un subiect la altul atât de rapid, și o asculta uimită. Când își dădu seama că îi pusese o întrebare, roși și spuse încet:

— Nu cred că o să am copii vreodată.

— Zău? Nu-mi închipui cum ar fi să n-ai copii!

Drake nu vrea?

— Poftim? tresări Lauri scăpând cartea pe care voia să o pună pe raftul de deasupra ara gazului.

— Probabil că nu mai vrea, pentru că micuța Jennifer s-a născut surdă, zise Betty cu compătimire. Cred că nu pot să-l condamn. Poate dacă ai încerca, ai reuși să-l convingi.

— Betty, spuse Lauri înghițind în sec și regăsindu-și glasul, în sfârșit. Eu... noi... Drake și cu mine nu suntem... împreună. Eu sunt doar profesoara lui Jennifer. Atât.

— Nu mai spune! zise Betty făcând ochii mari. Doamne, iartă-mă, Lauri. Am vorbit și eu ca să mă aflu-n treabă. Credeam că sunteți... ei bine, știi tu. Adică, *toată lumea* face chestia asta în ziua de azi. N-am vrut să zic ceva rău, crede-mă.

Betty părea atât de plină de remușcări, încât lui Lauri nu putu să nu-i fie milă de ea.

— Nu-i nimic, Betty. Presupun că pare ciudat că Drake ne-a instalat în casa asta.

— N-ar părea atât de ciudat dacă ai semăna mai degrabă cu Mary Poppins decât cu Ann-Margaret.

Lauri începu să râdă, dar, în clipa aceea, își aduse aminte de ziua în care ea și Drake se văzuseră pentru prima oară. Era o amintire care îi, provoca o durere puternică în inimă și încetă imediat să mai râdă. Oare avea să ajungă vreodată să nu-i mai fie dor de el? Nu-l mai văzuse din ziua precedentă și, totuși, i se părea că trecuse o veșnicie. Se bucură când Betty schimbă subiectul.

*

Zilele începură să capete un anume contur. Dimineața, Lauri și Jennifer își petreceau câteva ore în clasă făcând lecții. Lauri era încântată că fetița se dovedea foarte

inteligentă, așa cum bănuise ea. Fiecare zi îi deschidea lui Jennifer noi orizonturi, învățând să comunice cu profesoara ei, pe care o considera cea mai minunată persoană din lume în afară de Drake.

Jennifer întreba de el zilnic și nu pierdea niciun episod din serial. Când chipul lui apărea pe ecran, striga „Auwy, Auwy” și arăta entuziasmată spre Drake, făcând semnul pentru numele lui. Lauri o mai învățase și sensul cuvântului „tată” și le combinase pe cele două. Când învăță „mamă”, o întrebă pe Lauri dacă ea era mama ei. Atunci, Lauri încercă să-i explice cuvântul „mort” arătându-i doi greieri: unul era mort, celălalt viu. Jennifer pricepu explicația, dar Lauri nu era sigură că înțelegea faptul că mama ei era moartă, căci nu avea nicio imagine în minte cu care să asocieze cuvântul. Poate trebuia să-i ceară lui Drake o fotografie de-a lui Susan.

Se plimbau mult pe dealurile străbătute de izvoare limpezi. Lauri o învăță pe Jennifer semne pentru toate. De obicei, nu era nevoie decât de o singură dată și fetița ținea minte cuvântul, deși repetau fiecare semn de nenumărate ori.

După-amiezele, Betty, Sam și Sally asistau la lecții alături de Jennifer. Acestea erau momente extrem de plăcute, pline de râsete și copiii transformau lecțiile într-o joacă. În curând, ajunseră să comunice cu Jennifer cu aplombul și nonșalanța de care numai cei mici sunt în stare.

— Uite, Jennifer! Exclamă Lauri deschizând cutia poștală.

Coborâseră dealul până în oraș, la un magazin, pentru a se aproviziona.

— O scrisoare! Mă întreb pentru cine o fi, oare?

Ca de obicei, Lauri exprimă și în cuvinte ceea ce arăta prin semne.

— Jen-fa, spuse fetița în felul ei nearticulat și arătă

spre sine, zâmbind fericită.

Lauri ținu plicul la nivelul ei și Jennifer arătă spre numele ei care fusese scris cu litere mari, după care arătă numele trecut în colțul din stânga sus. „*Drake*”, spuse ea prin semne și chicoti.

Îi scrisese de două, trei ori pe săptămână. Fiecare mesaj era scurt, dar plin de dragoste și de cât de dor îi era de ea. În fiecare plic se afla câte un pachet de gumă de mestecat fără zahăr.

Le sunase de două ori și, de fiecare dată, când îi auzea vocea, Lauri își simțise inima oprindu-se în loc pentru ca apoi să bată nebunește. Discuțiile erau foarte la obiect. El întreba despre progresul lui Jennifer, despre casă și cum se simțeau și îi spunea să ceară orice avea nevoie, după care închidea fără să adauge niciun cuvânt personal. Dacă își amintea măcar de sărutul lor, lucru de care Lauri se îndoia, nu o arăta.

Atunci să fi fost oare o coincidență că, de fiecare dată când suna el, Lauri adormea mai greu seara? Cum putea timbrul vocii lui să-i tulbure echilibrul și să-i distragă atenția pentru tot restul zilei? Iar seara, când se ducea la culcare, singură în patul acela imens, își simțea trupul tulburat și nesatisfăcut. Strigă după...

Nu! Refuza să recunoască acest lucru. Dar era inutil să refuze să recunoască ceea ce era foarte limpede.

Strigă după Drake.

Se obișnuise să doarmă goală de când fusese căsătorită cu Paul. Adesea, după ce el se dădea jos din pat, pentru a se întoarce la pian, ea se simțea prea apatică pentru a-și mai pune cămașa de noapte pe care el i-o scosese cu nerăbdare.

Lipsa cămășii de noapte nu i se păruse niciodată senzuală, până de curând. Acum, când stătea în așternutul răcoros, în minte îi apărea numai imaginea lui Drake. L-ar fi

plăcut de ea așa? Cum ar fi fost, oare, să fie mângâiată și atinsă de mâinile lui puternice și sensibile? Ar fi căutat, oare, acea umezeală misterioasă care o și încânta, o și alarma prin simpla prezență? L-ar fi alintat sânii umflați, care o dureau din cauza dorinței nepotolite?

Se întorcea când pe o parte, când pe alta, până când fanteziile se transformau în vise. Și, în vise, își găsea împlinirea.

*

— Bună. Ce faceți? întrebă Betty, băgând capul pe ușa din spate după ce bătuse înainte.

— Tocmai am primit o scrisoare de la Drake, zise Lauri.

— Ooooh, gemu Betty. Pot s-o ating?

— Termină, spuse Lauri râzând și începu să golească punga cu alimente, în timp ce Jennifer continua să stea de vorbă cu scrisoarea ca și cum ar fi vorbit cu Drake.

Betty se așează pe scaunul de bucătărie, care devenise locul ei obișnuit. Din moment ce soțul ei era adesea plecat, tinerele femei își petreceau foarte mult timp împreună. Lauri era recunoscătoare pentru prietenia care se înfiripase atât de repede între ele, chiar dacă originile lor erau atât de diferite.

— Hei, spuse Betty deschizând o cutie cu prăjiturele și vârând una în gură, după-amiază duc copiii să vadă *Frumoasa din pădurea adormită*. Filmul lui Disney, știi. Nu vreți să veniți și voi?

— Ba da. Sună foarte plăcut.

Pentru prima oară, Betty ezită înainte să spună ceva.

— Nu știam dacă și copiii surzi merg la filme.

— Bineînțeles că merg, spuse Lauri. Ne uităm la Strada Sesam, și ea învață din film. Nu-i aude, dar tot sunt

culorile și mișcarea. O să-i placă foarte mult.

Într-adevăr, lui Jennifer îi plăcu filmul. Când avea de pus o întrebare făcea semnul respectiv, iar Lauri îi răspundea. Altminteri, desenul animat o captivă. Când vrăjitoarea se transformă într-un balaur, fetița se sperie și se urcă pe genunchii lui Lauri strângând-o în brațe. Ea îi spuse că balaurul nu era adevărat. Explicația păru să o mulțumească pe moment, dar Lauri hotărî să încerce; să o învețe noțiunile de adevăra și fals într-o lecție viitoare.

*

Fusese o zi lungă și Lauri era obosită. Filmul durase destul de mult, dar ea și Betty nu se grăbiseră să ajungă acasă. Jim Groves rămânea în munți în acel weekend, așa că Betty nu ardea de nerăbdare să se ducă acasă unde avea să aibă numai compania lui Sam și Sally.

Se plimbară pe străduțele pitorești ale orașelului Whispers împreună cu cei trei copii. Se opriră la câteva prăvălii cu lucruri care o interesau: pe Lauri. Jennifer îi vrăjise pe toți cei pe care îi cunoscuse în de cursul lunii care trecuse de când locuia în sânul acelei mici comunități, se împrietenise deja cu câțiva proprietari de prăvălii. Toți le recunoșteau imediat pe roșcata drăguță și pe fetița cu părul blond și cârlionțat care o însoțea întotdeauna.

Ea și Betty hotărâră să le cumpere copiilor hamburgeri și lapte bătut, după care urcară dealul încet spre casele lor urmate de copiii foarte obosiți și năzuroși.

În câteva minute, Lauri îi făcu baie lui Jennifer și o băgă în pat, după care își spuse că merita și ea să facă o baie fierbinte.

Baia aceea avea ceva senzual și ispititor. Faianța de pe podea și de pe pereți era de un alb imaculat, dar cada îngropată era din marmură neagră. Chiuvetă și dușul erau

din același material, iar ușa dușului era din geam simplu, nu mai, cum era obișnuită Lauri. Se simțea foarte ciudat i de fiecare dată când făcea duș în fața oglinzilor care îmbrăcau peretele opus.

Cufundându-se în apă fierbinte și înspumată, se minună din nou de dimensiunile căzii. Avea cel puțin nouăzeci de centimetri adâncime și doi metri lungime. Se întinse complet, relaxându-se în apa caldă.

După aceea se spală pe cap și își înfășură un prosop stil turban. Dându-și seama că îi era foame, deoarece hamburgerul pe care îl mâncase mai devreme își pierduse efectul datorită mersului pe jos, se înfășură într-un prosop, al cărui capăt îl vârî între sâni și coborî, având grijă să nu aprindă.. Nicio lumină.

În bucătărie, puse pe o farfurie câteva din prăjiturile pe care le făcuse în dimineața aceea împreună cu Jennifer, pe o altă farfurie așeză un pahar cu lapte și se întoarse în living-room.

Habar nu avea ce anume o făcu să-și arunce privirea spre fotoliu. Dar inima îi sări din piept și abia își reținu un țipăt. Tresări atât de tare, încât laptele se revărsă puțin peste buza paharului, iar prosopul în care era înfășurată alunecă periculos de mult.

— Mai bine ai grijă, altfel n-o să mai ai niciun secret față de mine, spuse Drake pe un ton leneș.

5

Lauri ar fi vrut să creadă că bățile puternice ale inimii și slăbiciunea lichidă care îi invada membrele se datorau spaimei. Dar spaima era doar un catalizator. Altul, mult mai puternic, era prezența lui Drake Rivington.

Acesta stătea cu picioarele întinse, tolănit în fotoliu, cu o pălărie de cowboy lăsată pe ochii care străpungeau întunericul și păreau să sclipească de sub borul larg. Se ridică leneș, cu o încetineală intenționată.

Purta blugi și o geacă din același material.

Destul de ciudat, nu arăta ca bărbații care străbăteau Fifth Avenue în hainele lor cumpărate de la *Saks*. Ale lui Drake erau decolorate și uzate și îl făceau să pară foarte natural.

Înaintă ca o panteră gata de atac și se opri la numai câțiva centimetri de ea. Aproximativ era copleșitoare. Lauri trase aer în piept fără să vrea, iar când îi dădu drumul, prosopul alunecă încă puțin. Nu putea să-l țină. Într-o mână ținea farfuria cu prăjituri și în cealaltă, paharul cu lapte. Dacă se ducea să le pună pe masă, risca să piardă prosopul complet.

Drake își dădu seama de situația în care se afla și gropița din obraz i se adânci când își dădu pălăria pe spate cu degetul mare.

— Deci, ce să fac, doamnă? întrebă el gânditor. Dacă iau prăjiturile, o să verși laptele în graba de a prinde prosopul. Dacă iau paharul, prăjiturile or să cadă de pe farfurie și ar fi mare păcat. Par făcute în casă, spuse el aplecându-se și adulmecându-le.

Capul îi era foarte aproape de al ei, iar parfumul coloniei lui îl întrecea pe cel al prăjiturilor și era mult mai tulburător.

El se îndreptă și mai făcu un pas.

— Pe de altă parte, aș putea să iau prosopul și aș rezolva toate problemele, spuse el cu un glas răgușit.

Ei i se tăie respirația când îi văzu îndreptând mâna spre locul unde se afla vârât capătul prosopului și strecurându-și degetul arătător în acel gol.

— Știi că ai cinci pistrui chiar aici? o întrebă el foarte

încet, plimbându-și degetul ușor pe pielea ei. Ciudat. De obicei, roșcatele au pistrui peste tot. Tu n-ai decât cinci. Și tocmai într-un loc atât de poznaș și drăguț.

Ea era captivată de glasul lui convingător. Răsuflarea lui înmiresmată îi atingea ușor fața și părea aproape dătătoare de viață. Ar fi vrut să o absoarbă în propriul ei trup. Degetele mângâietoare își continuau drumul sub prosop. Când le simți apăsându-i sânii, flăcările dorinței care mocriseră în ea se stinseră și furia întrecu pasiunea.

Se dădu înapoi repede și îi spuse șuierător:

— M-ai speriat îngrozitor! De ce nu mi-ai dat de știre că ești aici?

— Păi, am vrut, dar erai în cadă. Ai fi preferat să dau buzna în baie ca să te anunț că am sosit? Atunci n-ai mai fi avut ajutorul prosopului, spuse el măsurând-o din privire. Nu știam că te plimbi prin casa mea așa. Bănuiam că o fată cuminte ca tine și-ar pune un halat, ceva, pe ea când iese din baie.

Ea ignoră înțepătura și se agăță de primele cuvinte.

— De... unde ai știut că eram în baie?

El își ridică o sprânceană.

— Cum crezi că aș fi putut să aflu? Întrebă el cu un licăr de amuzament în privire, iar ea rămase cu gura căscată și roși până în vârful urechilor. Am auzit apa, zise el apoi cu nonșalanță.

Reacția ei fu exact cea la care se așteptase. Bătu din picior furioasă, iar el începu să râdă când o auzi scoțând un „Oh!” plină de indignare. Uitase de prosop pe moment, dar își aminti când acesta alunecă și mai mult pe sâni până când ajunse să fie ținut doar de sfârcurile întărite.

— Vrei să nu mai râzi și să-mi iei astea din mâini? Mi-e frig.

— Nici nu-i de mirare, dacă umbli așa goală prin casă, spuse el, dar îi luă farfuriile din mâini.

Ea apucă repede prosopul ținându-l strâns în pumnul pe care i l-ar fi tras cu mare plăcere în nas.

— Te rog să mă scuzi, domnule Rivington, mă-ntorc imediat și atunci o să vreau să știu ce naiba cauți aici.

— Ai face bine să-mi vorbești frumos, o preveni el. Mai trebuie să urci scara. Prosopul ăla nu ascunde chiar tot. Pot să fiu un domn și să întorc capul său să stau la picioarele scă...

— Domnule Rivington, vrei să mă scuzi, te rog, cât mă duc să-mi pun niște haine mai decente pentru a putea sta de vorbă cu șeful meu? Întrebă ea cu extrem de multă dulceață în glas.

— Bineînțeles, doamnă Parrish, Te voi aștepta în bucătărie.

— Vin imediat, zise ea și, fără să aștepte să vadă dacă el se uita în sus sau nu, căci, de fapt, nici nu voia să știe, fugi spre dormitor.

Degetele îi tremurau când își puse o pereche de blugi și o cămașă din flanel. Noaptea erau reci la munte.

Ce căuta acolo? De ce nu-i spusese că vine? Își înlătură prosopul de pe cap și își perie părul. Acesta îi cădea ud pe umeri, dar se ondula deja natural. Nu mai stătea să-l usuce cu foenul. Voia să-l vadă pe Drake, numai pentru a afla de ce venise, își spuse ea.

Picioarele păreau să i se fi transformat în gelatină când coborî scara. Când intră în bucătărie, îl văzu lângă aragaz, făcându-și ouă prăjite. Cafeaua picură în filtru și două felii de pâine se vedeau în prăjitorul de pâine. Geacă și pălăria îi erau agățate în niște cuiere de pe ușa din spate.

— Sunt mort de foame. Mâncarea din avion n-a fost deloc bună și n-am oprit deloc de la Albuquerque până aici. Voi ai ceva?

— Da, vreau să știu ce cauți aici?

El puse ouăle din tigaie pe o farfurie care stătea

pregătită la îndemână, după care își propti mâinile în șolduri și o privi câteva secunde înainte de a trece pe lângă ea, îndreptându-se spre living-room. Lauri îl urmă exasperată și nedumerită.

El se apropie de ușă, o deschise și ieși. Ridicându-și privirea, spuse:

— Patru-zero-trei. Exact cum mi-am închipuit. Este, într-adevăr, casa mea.

După aceea se întoarse și închise ușa, ignorându-i atitudinea bătaioasă și întorcându-se în bucătărie.

— Foarte amuzant, spuse ea urmându-i.

— Știam eu, îi aruncă el peste umăr, deschizând frigiderul. Avem brânză?

— *Avem?* întrebă ea accentuând cuvântul.

— Bine. Ai brânză, doamnă Parrish?!

Ea nu-i putu susține privirea șicanatoare care o fixa peste ușa frigiderului.

— În sertarul de jos, murmură ea atunci, privindu-și picioarele goale. Oare uitase să se încalțe?

— Cum e gemul de căpșuni?

Ea era total derutată.

— Poftim? întrebă ea nervoasă.

— Avem, pardon, ai gem de struguri, de caise și de căpșuni. Îl recomanzi pe cel de căpșuni?

Aceasta puse capac.

— Vrei să-ncetezi odată cu pălăvrăgeala asta stupidă, să-ți pregătești farfuria și să te așezi ca să putem sta de vorbă?

Bătea din picior furioasă și își ținea brațele încrucișate. Abia atunci își dădu seama că nu-și pusese nimic pe dedesubt.

— Bine, bine, zise el punând farfuria pe masă. N-ai câștigat niciodată concursul *Miss Simpatia*, nu?

Își puse o cafea și o întrebă ridicându-și o sprânceană

dacă voia și ea una. Ea, însă, clătină din cap.

După ce el se așează și începu să înfulece, fără să facă vreun efort de a începe o conversație, ea se prăbuși pe scaunul din fața lui, dar el nici! Măcar nu o privi. Ei bine, să fiu a naibii dacă-l mai întreb ceva.

Când farfuria se goli, el se șterse la gură cu un șervețel și luă o înghițitură din cafeaua răcită.

— Casa e satisfăcătoare? Începu el.

Ea nu se așteptase să înceapă cu o discuție legată de casă.

— Da, răspunse ea scurt, dar când el ridică o sprânceană amenințător, se mai înmuie puțin, în definitiv, era șeful ei: E mai mult decât satisfăcătoare. E superbă, știi foarte bine. Whispers e locul perfect pentru Jennifer. Învață atât de multe lucruri, iar oamenii de aici sunt cumsecade și liniștiți.

— Ce face, Lauri?

Tachinările și înțepăturile încetaseră. Acum era serios. Lauri încercă să ignore furnicăturile pe care le provocase rostirea numelui ei. Încercă la fel de mult să nu se uite fascinată la mustața lui, care jucase un rol important în visele ei.

Își feri privirea și răspunse gânditoare:

— E bine, Drake. Sincer. E inteligentă și isteată.

Lecțiile merg mult mai repede decât aș fi visat, Vorbirea e mai greoaie, dar se va rezolva. Stăpânește vocabularul semnelor de patru ori mai bine decât o făcea la New York, spuse ea, după care zâmbi și îl întrebă: Dar tu cum stai cu lecțiile?

El îi spuse prin semne că se ducea la cursuri trei seri pe săptămână și că învăța cât de repede putea să învețe ceva un bărbat de treizeci și cinci de ani obosit.

Ea râse.

— Excelent! Acum o să poți vorbi cu Jennifer tot felul

de lucruri.

— Ți-e dor de New York? o întrebă el încruntat.

— Nu, zise ea încet și adăugă în gând: Mi-e dor numai de tine, dar văzându-i expresia de scepticism, spuse: Avem o vecină foarte simpatică aici, apropo, care e o mare admiratoare de-a ta și care, probabil, va da buzna când va afla că ai venit. Are doi copii cu care se joacă Jennifer.

El păru surprins și întrebă:

— O tratează... ăăă, vreau să spun...

Își căuta cuvintele, dar Lauri îl ajută:

— Dacă o tratează ca pe o handicapată? Nu, Drake, spuse ea pe un ton liniștitor. O tratează ca pe orice alt tovarăș de joacă. Au certuri și momente de afecțiune la fel ca toți copiii. Betty și cei doi copii învață limbajul semnelor. Pot să vorbească destul de bine cu Jennifer deja.

— E foarte bine, spuse el dând din cap și sorbind din cafea.

Era aproape trist să-l vadă atât de ușurat. Lauri își înfrână dorința de a-i atinge părul care era ciufulit din cauza pălăriei. Cutele din jurul ochilor păreau mai accentuate, de parcă n-ar fi dormit bine. Oare îi fusese chiar atât de dor de fiica lui? Sau venirea la Whispers îi amintise de zilele petrecute acolo cu Susan? Durerea provocată de acel gând era insuportabilă. Lauri simțea cum trăsăturile ei îi trădau emoțiile și le mască repede.

— Cât o să stai în Whispers? îl întrebă ea.

El își înălță capul și o privi o clipă înainte să se ridice și să se ducă să-și pună încă o cafea.

— O perioadă nelimitată, spuse el.

Ea îl privi surprinsă. Cum adică o perioadă nelimitată?

— Nu înțeleg, zise ea cu glas tare.

El luă o înghițitură de cafea și se întoarse cu fața la ea.

— Mă doare capul îngrozitor. N-ai vrea să te faci utilă

și să-mi masezi puțin ceafa?

Acea schimbare subită a subiectului o luă complet prin surprindere. Încuviință instinctiv și se duse în spatele scaunului lui, punându-și mâinile cu prudență pe umerii lui, aproape de gât, și strângând ușor mușchii încordați de sub cămașa de bumbac.

— Ah, mulțumesc. E nemaipomenit, spuse el și luă o altă înghițitură de cafea.

Când vorbi după aceea, păru gânditor.

— M-am săturat până peste cap de toate tâmpeniile pe care a trebuit să le fac și să le spun în film. M-am săturat. În șapte ani am avut patru căsnicii și nenumărate relații amoroase, un accident de mașină în urma căruia mi-am pierdut memoria. Am fost la un pas de a mă însura cu demult pierduta mea soră înainte să descoperim gradul de rudenie. Fiul mi-a murit de leucemie și mi s-a luat autorizația pentru că fiica unui bogătaș m-a acuzat că aș fi făcut-o să dea afară un copil despre care susținea că era al meu. M-am săturat de doctorul Hambrick. Șapte ani de scenarii din astea ajung.

— Vrei să spui că renunți? Întrebă ea stupefiată, încetând brusc să-i mai facă masaj.

— Nu chiar. Nu te opri, te rog, spuse el, iar când degetele ei își reluară activitatea, continuă: I-am spus lui Murray că vreau să dispar o vreme, să mă adun. În tot acest timp n-am avut decât câteva zile vacanță, așa că am dreptul la câteva săptămâni. Miercurea asta am înregistrat un episod în care doctorul Hambrick a fost lovit în cap de un pungaș în timp ce se plimba cu iubita prin Central Park. E în comă. Ea a fost violată, așa că atenția o să se îndrepte asupra ei un timp. Fără îndoială că o să se-ndrăgostească de un alt doctor, zise el apoi pufnind disprețuitor. Mi-au înfășurat capul în bandaje, m-au așezat într-un pat de spital și au tras câteva minute cu mine stând acolo nemișcat. De

fiecare dată când or să se refere la doctorul Hambrick, or să introducă secvența asta. Și, în timpul ăsta, eu mă voi bucura împreună cu Jennifer de toamnă în New Mexico.

— Poți să faci asta?

Lauri avea dor o idee vagă în legătură cu puterea televiziunii și se gândea că Drake risca foarte mult în privința carierei.

El ridică din umeri și își lăsă capul să cadă pe spate, pe perna sânilor ei. Degetele ei urcau spre tâmpile și mășau ritmic. Ai fi crezut că ea îi ținea capul lipit de piept, dar nu era așa.

— Un timp, spuse el, răspunzându-i, în sfârșit, la întrebare. Cu toată modestia, am ținut serialul ăsta pe linia de plutire atâția ani. Am câteva sfori pe care pot să le trag. Și, în plus, toată lumea știe cât de capricioși suntem noi, actorii.

Glumea, dar cuvintele acelea o loviră pe Lauri ca o palmă. „Știu”, își spuse ea.

Pentru a schimba subiectul, îl întrebă:

— Unde o să stai?

El râse și își dădu capul pe spate pentru a o privi, mișcare ce o făcu să i se tăie răsuflarea. Oare își dădea seama de ce se frecase?

— Unde o să stau? o ironiză el. Păi, camera mea e dormitorul mare de sus. Cel cu patul de mijloc și oglinzi pe ușile dulapului.

Lauri sări de parcă ar fi fost împușcată. Dispoziția din urmă cu câteva minute dispăru complet.

— Doar nu vrei să spui c-o să stai aici!

— Cu siguranță că n-o să mă duc la *Mountain View Motel*, doamnă Parrish, spuse el sarcastic. Bineînțeles c-o să stau aici.

— Dar nu se poate. Nu atâta timp cât sunt eu aici. Am...

Își umezi buzele nervoasă și își împreună mâinile.

— Nu se poate, atâta tot, zise ea și cuvintele acelea i se păreau chiar și ei copilăroase.

— Era să spui că am trăi împreună? Zise el abia putând să-și stăpânească umorul din glas. Da, bănuiesc că ar fi adevărat. Într-un fel.

— Imposibil! strigă ea.

— De ce? Întrebă el prefăcându-se nevinovat, după care făcu ochii mici. Doamnă Parrish, mă uimești. Doar n-ai dat nicio conotație nepotrivită situației, nu? Doar n-ai profita de mine, nu? Sunt cumva în pericol de a fi compromis?

— Nu. Cu siguranță, nu! exclamă ea cu răceală. Nu de mine, oricum. Dar ești în pericolul de a fi închis într-un spital de nebuni dacă-ți închipui că o să continui să stau în casa asta atâta timp cât ești aici. Dacă rămâi, va trebui să plec eu.

— N-o să pleci nicăieri, îi spuse el sigur pe situație, ridicându-se și dezmoțindu-și mușchii pe care i-i masase ea. Jennifer are nevoie de tine și o iubești prea mult ca s-o părăsești. Apropo, aș vrea s-o văd. E în dormitorul mic de sus?

Cu obișnuita lui aroganță îi ignoră toate argumentele, de parcă ar fi fost egale cu zero și ieși calm din bucătărie, lăsând-o în mijlocul încăperii, clocotind de furie.

Avea dreptate, bineînțeles. N-ar fi lăsat-o pe Jennifer. Abia câștigase toată încrederea și afecțiunea fetei. Dacă ea ar fi plecat, Jennifer ar fi avut mult de suferit din punct de vedere psihic. Era foarte important pentru dezvoltarea și educația ei ca Lauri să stea cu ea și să trăiască la fel ca înainte.

Dar nu putea să stea acolo cu Drake! Nu putea să stea cu un bărbat și să rămână detașată. Cu atât mai puțin cu Drake, care o putea face să se topească numai la o

singură atingere, la o singură privire. Îngâmfarea lui provocatoare avea să o facă să fie agitată în permanență. La ce fel de tortură masochistă se supunea acceptând să rămână?

Dar avea să rămână. O știuse tot timpul și el, de asemenea. Singura ei speranță era că el se va plictisi curând de viața liniștită din Whispers și va dori să se întoarcă la New York. Până atunci, ea avea să se țină cât mai departe de el. Cu siguranță că nu va sta acolo prea mult. O săptămână? Două?

Urcă scara încet și se duse în camera lui Jennifer, unde o veioză mică dădea o lumină slabă. Drake stătea pe marginea patului strângând-o în brațe pe Jennifer. O legăna înainte și înapoi, bătând-o ușor pe spate. Lauri se retrase și se duse în dormitorul pe care acum avea să-l folosească Drake, începând să adune câteva lucruri pe care să le ia jos.

— Ce faci?

Vocea lui joasă o făcu să tresară. Când se întoarse, îl văzu rezemat de tocul ușii.

Ea îi ocoli privirea și întrebarea și îl întrebă la rândul ei:

— A adormit din nou?

— Da, zise el râzând ușor. Nu cred că s-a trezit cu adevărat, dar acum știe că sunt aici.

Lauri încuviință și se întoarse să ia lucrurile pe care le pusese pe pat.

— Ce faci? repetă el.

— Mă dau la o parte din calea ta, zise ea. Dacă poți să aștepți până dimineață cu despachetatul, o să-mi iau toate lucrurile atunci. Acum iau doar ce-mi trebuie.

— Nu-i nevoie. Lasă lucrurile unde sunt, îi spuse el tăios.

— Dar am spus...

— O să dorm în camera de jos. N-are niciun sens să te muți din nou.

— Dar asta-i camera ta, Drake. N-o să mă simt bine stând aici, din moment ce cealaltă e atât de mică.

— O să mă obișnuiesc. Și, în plus, zise el intrând, îmi place ideea că stai în camera mea. În patul meu.

Vocea lui devenea din ce în ce mai răgușită pe măsură ce se apropia. Insinuă că și el avea să se afle în patul acela. Lauri își simți sângele ca o lavă topită, iar picioarele abia o susținură când el îi luă capul în mâini, strecurându-și degetele pe sub părul ei.

— Aproape că ți s-a uscat părul, șopti el. Îmi plăcea și ud.

Îi mângâie obrazul cu buzele.

— Să nu-ți închipui că bluza asta largă îți ascunde trupul. Știi exact cum sunt sânii tăi, după ce i-am văzut acoperiți doar de prosopul ăla umed.

Buzele i se jucau cu ale ei, acordându-le așa cum acordezi un instrument înaintea unui concert, pregătindu-le pentru posesia completă. În clipa în care aceasta sosi, buzele ei erau pregătite și primiră bucuroase amprenta lui de neșters care îi pârjolea sufletul.

El își coborî mâna languros de-a lungul șirei spinării ei până la bază. Oprindu-se mai întâi pentru un scurt masaj, și-o lăsă apoi să lunece pe șolduri și o trase spre el. Contactul cu trupul lui nu-i mai lăsa nicio îndoială cu privire la intensitatea dorinței lui. Răspunzându-i în mod natural, Lauri se frecă de el și îl auzi gemând de plăcere.

Lăsând orice reticență deoparte, îi răspunse sărutului cu o ardoare lipsită de rezerve. Limba și buzele nu i se mai săturau de el. Când el își înălță capul pentru a-i mângâia obrazul cu mâna liberă, ea se ridică pe vârfuri și, cu limba, îi contură buza de sus chiar sub mustață.

— Lauri, gemu el înainte să-i captureze gura din nou

și să i-o cerceteze cu o limbă nesățioasă.

Apoi îi mângâie clavicula cu degete pline de delicatețe. Acestea continuă să coboare până găsiră primul nasture al cămășii, i-l descheie cu îndemânare și îi atinge partea de sus a sânelui, mai umflat datorită faptului că era lipit de pieptul lui. Degetele lui erau ca o catifea caldă pe satinul pielii ei de culoarea mierii. Sub atingerea lui se descheie și al doilea nasture.

Lauri îi șopti numele când își ascunse fața în scobitura gâtului său, iar el îi acoperi sânul cu palma. Îl mângâie, îl apăsă, îl frecă, până când îl făcu să pulseze de o dorință care se răspândi până în centrul trupului ei.

Cuprinzându-l în mână, îl eliberă de sub cămașă și îl țină ca pe o comoară de mare preț.

— Ador pistruii ăștia, șopti el și își lăsă capul în jos aducându-le mai mult omagiu decât li se cuvenea.

Sărutările pe care i le depunea pe piele îi provocară amețeală și își împleti degetele cu frenezie în părul lui, trăgându-l și mai aproape.

Mustața care o gădila și bubele lui fierbinți o lăsară fără puterea de a gândi. Nu voia să iasă din euforia aceea. Ar fi vrut să rămână în ea până avea să cunoască adevărata fericire de a face dragoste cu Drake.

Parcă ghicindu-i gândurile, el își îndepărtă buzele foarte puțin de acel mugure dornic să-i simtă umezeala limbii, trebuind să se mulțumească, însă, cu mângâierea mustății.

— Lauri, lasă-mă să-ți cunosc dulceața, spuse ei rugător. Acum. Te rog. Am nevoie de moliciunea ta. Te vreau.

Cuvintele lui străpunseră valul de senzualitate țesut în jurul ei și îi înțepară creierul ca o rază laser.

Nevoie. Te vreau. Da, o voia. Reacția lui fizică era extrem de evidentă când o ținea atât de strâns. Atunci, ea

de ce ezita să cedeze complet?

Afirmația lui în legătură cu faptul că nu voia să se lege sentimental nu lăsase loc nici unei alternative. Ceea ce voia el nu era Lauri Parrish ca persoană, avea nevoie doar de trupul ei, atât. Avea nevoie de un loc în care toată acea forță masculină să se descarce. Dacă îi oferea acest lucru, nevoia lui avea să fie potolită. Dar nu ar fi fost nicio eliberare de gânduri – sau sentimente – a esenței bărbatului însuși.

Drake Rivington nu o iubea. Încă își mai iubea soția. Singura dată când vorbise de Susan, trădase o durere extrem de zdrobitoare și de stânjenitoare în intensitatea ei pentru persoana care era dispărută.

Oricât de mult ar fi vrut, n-ar fi putut să-l accepte în acele condiții. Dar nu putea să-l refuze acum. Dorința ei era mult prea reală. O ținea în brațe practic goală și maleabilă. Degetele lui îndemânate descheiau și ceilalți nasturi ai cămășii. N-ar fi crezut nicio clipă că ea își venise în fire și că începuse să aibă conștiința încărcată. Singura soluție era să se prefacă furioasă. Asta ar fi crezut.

Și, într-un fel, era furioasă. Se disprețuia pentru faptul că nu-l putea accepta în orice condiții când trupul ei îl dorea atât de mult. Dar mai fusese pe acel drum primejdios. Paul o folosisese sexual ca balsam pentru durerea și agonia lui. Dar ea? Ei cine îi alinase suferința?

Nu mai voia așa ceva.

— Drake, Drake, spuse ea cu greu și folosi puterea care îi mai rămăsese pentru a-l da la o parte. Nu.

Ochii lui erau tulburați de pasiune și îi trebuiră câteva clipe să se dezmeticească și să-și dea seama că ea îi interzicea încetarea acelei torturi fizice.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, încă stupefiat, uimit de împotrivirea ei subită.

Ea își încheie bluza cu degete neîndemânate,

depărtându-se de el și întorcându-i spatele.

— Nu pot... nu vreau să mă culc cu tine.

— Pe naiba nu vrei, zise întinzându-se spre ea, dar ea se feri și își ridică mâinile pentru a-l ține la distanță.

— Să nu mă mai atingi. Am vorbit foarte serios, spuse ea repede.

Ochii lui sclipiră ca două cuburi de gheață verde. Acum o înțelegea.

— Și eu am vorbit foarte serios, zise el. Mă vrei la fel de mult cum te vreau eu.

— Nu, spuse ea cu înflăcărare.

— Trupul tău spune altceva, Lauri, zise el cu o seninătate captivantă. *Simt* cât de mult mă vrei. Mâinile mele te-au adus în pragul unei dorințe extraordinare și gura mea poate face mult mai mult.

— Nu...

— Și vreau să fac mult mai mult. Vreau să fac totul. Vreau...

— Sex! îl întrerupse ea cu o forță care speră să-i întreacă limbajul seducător. Nu pot să sufăr faptul că-ți închipui că aș fi atât de dispusă să mă dăruiesc ție când mi-ai spus foarte clar că nu vrei nimic altceva decât sex de la o femeie.

Trase aer în piept de câteva ori.

— Am spus că nu vreau să mă-ncurc sentimental. Asta nu înseamnă că, atunci când țin în brațe o femeie foarte frumoasă și atrăgătoare, nu mi-ar place să fac dragoste.

— Dragoste! strigă ea. Ai spus că ți-ai iubit soția...

— N-o amesteca pe soția mea în treaba asta, se răsti el.

Reacția lui fu atât de bruscă, încât Lauri făcu un pas înapoi. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu era bine să întineze memoria soției lui aducând-o într-o discuție atât de

frivolă. Acel gând o înfurie și își înălță bărbia sfidătoare.

— Nu sunt una din admiratoarele tale înnebunite, spuse ea usturător. Sunt angajata ta și mă aștept să mă tratezi ca atare.

Spera că vorbele ei conțineau mai multă convingere decât simțea. Chiar și în clipa aceea când îl vedea cu părul răvășit și cu hainele în dezordine în urma explorărilor mâinilor ei, ar fi vrut să se ducă la el și să-l implore să o sărute din nou. Nu-l putea lăsa să știe acest lucru. Își menținu rigizi mușchii feței.

— Bine, spuse el încordat. Nici măcar doctorul Hambrick n-a recurs la viol, iar Drake Rivington nu are nevoie s-o facă.

Se întoarce și se îndreptă spre ușă, dar, înainte să iasă, o mai privi o dată și zâmbi ironic.

— Nu te simți prea victorioasă. Mă vrei și încă mai ești în mâinile mele. E numai o chestiune de timp.

Închise ușa cu mai multă forță decât era nevoie.

6

„Cum îndrăznește să-mi vorbească așa?” se tot întreba Lauri.

Crezuse că somnul avea să-i potolească puțin furia pe care i-o provocaseră cuvintele lui Drake, dar, a doua zi dimineață, descoperi că era și mai intensă. O luase complet prin surprindere cu sosirea lui neașteptată. Era încântător, devastator și frumos, viril și obișnuit că femeile să-i cadă la picioare.

Ei bine, în curând avea să afle că Lauri Parrish nu cădea pradă farmecului său. Avea să fie o zi friguroasă în iad înainte ca ea să se culce cu Drake Sloan.

Coborî cu o expresie sumbră și se duse spre bucătărie. O privire aruncată în grabă în camera lui Jennifer îi confirmă bănuiala că fetița se trezise deja și se afla în compania tatălui ei.

Împinse ușile ca de bar care despărțeau bucătăria de living-room și intră cu o nonșalanță studiată în încăperea inundată de soare. Scena care îi apărură în fața ochilor era prea liniștită și plăcută pentru ca ea să mai țină supărarea și revolta i se scurse încetul cu încetul din trup, făcând-o să se dezumfle ca un balon spart.

— Bună dimineața, spuse Drake atât prin semne, cât și verbal. Jennifer mănâncă cereale la micul dejun, iar eu pâine prăjită și cafea. Tu ce vrei?

Doamne, era superb, își spuse Lauri. Părul lui părea argintiu datorită razelor de soare care pătrundeau pe fereastră. Mânele cămășii sport erau suflecate până la coate, iar partea din spate ieșise din blugi. Amenințarea pe care ea o văzuse pe chipul lui cu o seară înainte fusese înlocuită cu un zâmbet fermecător care era și mai dezarmant.

— Bună dimineața, zise ea, după care se aplecă să o îmbrățișeze pe Jennifer care vâră în gură lingurițe pline de cereale.

Fetița se întoarse încântată și îi spuse prin semne:

— A venit tati, Lauri.

— Știu, zise ea. Ești tristă?

— Nuuu, spuse Jennifer.

Îi plăcea să rostească acel cuvânt, așa că îl prelungi destul de mult.

— Ești supărată? o întrebă Lauri.

Avusese o lecție despre emoțiile cele mai importante cu câteva zile în urmă și voia să-și supună eleva unui test.

Jennifer chicoti și spuse:

— Nuuu.

— Atunci cum te simți când tati e aici?

Jennifer tăcu o clipă și căută în minte semnul potrivit.

— Sunt fericită, zise ea apoi și râse când Lauri aplaudă semnul corect, după care își întrebă profesoara: Ești fericită că tati e aici?

Lauri se îndreptă repede, sperând că Drake nu urmărea scena. Dar o urmărea. Își ridicase sprâncenele stufoase și expresive întrebător.

— Ei bine? Răspunde-i lui Jennifer. Ești fericită că sunt aici?

O pusese într-o situație delicată. Jennifer o privea nerăbdătoare. Fără tragere de inimă îi spuse:

— Da. Sunt fericită că Drake e aici.

Jennifer fu mulțumită și reîncepu să mănânce.

— Poate vrei să-i verifici aparatul. Nu știu dacă i l-am pus bine, îi zise el, iar Lauri ridică buclele lui Jennifer pentru a verifica modul în care fusese pus și volumul aparatului auditiv din urechea lui Jennifer.

— E-n ordine, spuse ea.

— Bine. Ce dorești la micul dejun? o întrebă el întinzând unt din belșug pe o felie de pâine prăjită.

— Nu mănânc nimic la micul dejun, spuse ea. Cafeaua mi-e suficientă.

El o măsură din privire făcând-o să roșească.

— Abținerea te face să fii atât de subțire?

Depărtându-se de privirea lui cunoscătoare, ea se duse și puse cafea într-o ceașcă ce îi tremura în mână. Când trecu pe lângă ea în drum spre masă, el îi dădu o palmă peste șezut, ținând-o lipită de acesta o clipă mai mult.

— Abținerea de la prea multe plăceri te poate face să fii nervoasă, morocănoasă și să te îmbătrânească înainte de vreme.

Ea avu replică perfectă pe limbă, dar Betty își alese

exact clipa aceea pentru a deschide ușa din spate cu obișnuita ei exuberanță. Niște bigudiuri roz îi ieșeau din păr în diverse unghiuri. Capotul matlasat era legat neglijent cu un cordon și niște papuci din blană dădeau o dimensiune alarmantă picioarelor ei.

Încremeni când îl văzu pe Drake la masă. Făcu ochii mari și deschise și închise gura ca un pește pe uscat. Dacă expresia ei n-ar fi fost atât de comică, lui Lauri i-ar fi fost milă de prietena ei.

Abia se abținea să nu râdă când făcu prezentările.

— Betty Groves, el este Drake Rivington. Drake, ea e vecina despre care ți-am vorbit.

— Bună dimineața, doamnă Groves, spuse el ridicându-se și îndreptându-se spre ea cu mâna întinsă,

Betty își ridică mâna ca un robot și Drake i-o strânse ușor.

— Lauri mi-a spus cât de mult le-ai ajutat atât pe ea, cât și pe Jennifer. Vreau să-ți mulțumesc că ai avut grijă de fetele mele în absența mea.

Lauri rămase cu gura căscată când auzi acea insinuare, dar până să apuce să protesteze, Betty exclamă:

— Oh, Doamne! Arăt groaznic! Am dat o fugă să-ți cer o ceșcuță de zahăr. Habar n-aveam că sunteți aici, doctore Ham – domnule Sloan – domnule Rivington. Lauri, de ce nu mi-ai spus că vine? o întrebă ea acuzator.

— N-am ști...

— Dar arăți minunat, Betty. Pot să-ți spun Betty? o întrerupse Drake pe Lauri înainte să se poată apăra. Unde e zahărul nostru, Lauri?

Nostru? Fetele mele? Făcea tot ce-i stătea în putință să dea impresia că trăiau împreună. Îi aruncă o privire ucigătoare peste umărul lui Betty, dar ochii lui licăriră plini de amuzament și nu conțineau nici urmă de regret.

— În cămară, spuse ea cu răceală, dar nici Betty, nici

Drake nu sesizară.

— Vrei să-i aduci tu puțin lui Betty, te rog, în timp ce eu o să-i ofer o cafea? spuse el degajat poftind-o pe Betty la masă.

Își juca rolul de celebritate fermecătoare, ceea ce o dezgustă pe Lauri.

— Arătați exact cum mi-am închipuit, îngăimă Betty, așezându-se la masă. Zău, n-ar trebui să vă răpesc din timp. Mă așteaptă copiii...

— Te rog, servește o ceașcă de cafea, ca o favoare pentru mine, zise Drake, al cărui zâmbet ar fi putut face și un înger să se lepede de aripi. Parcă mi-a spus Lauri ceva azi-noapte cum că ai avea doi copii, nu?

Azi-noapte! Lauri era furioasă. În timp ce Betty începu să discute despre subiectul preferat, Drake îi aruncă o privire și îi zâmbi cu neastâmpăr. Știa că insinuase faptul că își petrecuseră noaptea împreună și nu în camere separate. Ea clocotea și trânti ușile dulapului, aducându-i lui Betty ceașca de zahăr.

În cele din urmă, aceasta plecă, promițându-i lui Drake că avea să vină mai târziu cu Sam și Sally la lecția de semne. Pentru prima oară, Lauri se bucură când își văzu prietena plecând. Era enervată teribil de faptul că Betty era atât de entuziasmată în prezența lui Drake și de insinuările subtile ale acestuia în legătură cu faptul că relația lor era cum bănuise Betty la început, ceea ce ea! Negase cu vehemență.

— În timp ce tu și Jennifer veți face lecții în dimineața asta, eu o să-mi despachetez lucrurile.

Lauri mai observase o mașină pe alee lângă *Mercedes*. Drake îi spusese că o închiriasse și avea să o returneze când ea și Jennifer aveau să aibă timp să-l însoțească la Albuquerque și să-l ducă înapoi.

Tocmai începuse un proiect cu Jennifer în clasă, când

el apăru în prag.

— Lauri, dulapurile din camera aia au fost făcute pentru haine de pitici. Poți să-mi faci puțin loc într-unul din dulapurile din dormitorul mare?

Ea îl privi cu suspiciune.

— E vreun truc sau chiar ai nevoie de loc?

— Chiar am nevoie de loc, spuse el cu inocența unui sfânt, după care îi aruncă un zâmbet strălucitor care îi accentuă gropița din obraz.

Actor. Putea să arboreze orice expresie în orice clipă. Dar îi zâmbi și ea fără să vrea.

— Unul din dulapuri e gol, în afară de niște cutii dintr-un colț. O să le mut, dacă vrei.

— Nu le atinge, se răsti el.

Ea se ridica deja de pe scaunul care se afla la același nivel cu al lui Jennifer. Își înălță capul brusc când îi auzi tonul aspru și văzu că, pe chipul lui, nu se mai vedea nicio umbră de seninătate, ci era foarte rigid. Văzând-o cât era de surprinsă, el zise încet:

— O parte din lucrurile lui Susan sunt închise în ele. Lasă-le.

Lauri îngheță. Timp de câteva secunde îngrozitoare, lumea încetă să se mai miște, doar pentru a reîncepe să se rotească, dar fără entuziasm, cu greu.

— Bineînțeles, Drake, îngăimă ea. Am vrut doar...

Dar vorbea la pereți. Când își ridică privirea, văzu că el nu se mai afla în prag.

*

Era ceva obișnuit ca Lauri și Jennifer să stea în clasă toată dimineața cu excepția unor pauze scurte, când Jennifer lua câte o gustare. Lauri folosea și acele momente pentru învățat. Jennifer afla denumirile și gusturile

diverselor mâncăruri.

Într-o săptămână studiau cireșele. Învăța semnul, cuvântul scris, iar, în timpul orelor de vorbire, Lauri o învăța sunetele. Avea suc de cireșe, bomboane cu gust de cireșe. Învăța să asocieze un anumit gust și miros cu denumirea.

Când Lauri și Jennifer ieșiră din clasă în ziua aceea, puțin după ora prânzului, descoperiră că Drake le pregătise deja masa formată din sandvișuri și supă. Pe masă, între șervetele pentru farfurii și șervețele se afla un iepure roz, pufos. Jennifer scoase un chiot și traversă în fugă încăperea, luându-l în brațe și strângându-l la piept încântată.

— Cred c-ai dat lovitura, spuse Lauri.

— Mi-am închipuit eu c-o să-i placă, zise Drake zâmbindu-i fiicei lui, iar Lauri se lăsă pe vine lângă fetiță.

— Cum îl cheamă pe iepuraș?

Jennifer o privi nedumerită. Mângâie urechile exagerat de lungi și de pleoștite ale iepurelui și murmură. Lauri îi arată semnul pentru iepuraș.

Jennifer încuviință și râse, făcând semnul cu degetuțele ei scurte și bătându-l în cap.

— Cred că tocmai a fost botezat, spuse Drake.

Rămase iubitor și blând cu Jennifer, în timp ce era distant față de Lauri. Tot timpul mesei fu posomorât și tăcut.

La ce se așteptase ea? Fără să-și dea seama îi amintise de Susan și îi provocase deprimarea. Adesea îl văzuse pe Paul retrăgându-se într-o carapace și plimbându-se prin casă zile întregi ca Hamlet sau alt erou tragic. Proasta dispoziție a lui Paul o silise să-și calculeze fiecare cuvânt, să cântărească tot ce spunea sau ce făcea, de teamă să nu-l jignească.

Ei bine, nu avea de gând să facă din nou același lucru. Îi acordă lui Jennifer toată atenția și îl ignoră pe Drake.

Când Betty și copiii veniră la oră, Drake stătu alături de ei la masa din bucătărie.

Era cu totul altul față de individul mohorât de la prânz. Făcea glume și râdea; zâmbetul lui era cuceritor; ochii îi licăreau veseli. Cum putea să se schimbe atât de mult într-un interval de câteva ore doar?

Atunci, Lauri își aminti ce profesie avea: asta era plătit să facă. Putea trece de la o emoție la alta la fel de repede cum altcineva își schimbă hainele. Paul putea să pară sobru și plin de viață când se întâlnea cu un agent sau cu un producător de discuri, pentru ca în drum spre casă să cadă din nou pradă deprimării.

Nu-i plăceau acele schimbări bruște de dispoziție la Drake, o făceau să se întrebe care persoană era reală. Cât de mult putea crede ceea ce spunea el? Ce făcea el? Când o săruta, era ceva real pentru el sau doar juca o scenă de dragoste? Îl văzuse sărutând-o pe actrița aceea și fusese foarte convingător.

Hotărî să nu mai lase să se întâmple așa ceva. Îmbrățișările lor nu însemnau nimic pentru el, în timp ce, pentru ea, erau extrem de importante. Și importanța pe care le-o dădea era înfricoșătoare.

Acele gânduri îi zăboveau în minte în timp ce ținea ora de semne. Habar nu avea că se uita de multă vreme la Drake și că el era conștient de acest lucru. Când se dezmetici, văzu că o fixa cu privirea. Încercă să se uite în altă parte, dar magnetismul lui nu o lăsa. Ochii ei cafenii se fixară asupra lui și, pentru o fracțiune de secundă, ea știa că îi putea citi dorința în ei.

N-am uitat pistrii, îi spuse el prin semne și își coborî privirea asupra sânilor ei, iar Lauri simți un impuls ridicol de a și-i acoperi cu mâinile.

Ea roși și se uită repede la Betty și la copii sperând că aceștia nu văzuseră sau nu înțeleseseră. Vorbeau despre

cumpărarea unor pantofi noi.

Fără să vrea, își întoarse din nou privirea spre Drake, care zâmbea insolent pe sub mustață. Mai ai și alții de care ar trebui să știu?" o întrebă el atunci tot prin semne.

— Nu! răspunse ea cu fermitate, clătinând din cap.

— Aș vrea să mă conving personal, zise el dând dovadă de niște cunoștințe foarte bune în domeniul semnelor, ceea ce, deodată, fu foarte deconcertant.

Începea să se priceapă mult prea bine la acea formă de comunicare. Dar nici măcar nu avea nevoie de mâini pentru a-și exprima gândurile. Ochii transmiteau mesajul foarte dar.

Ea se uită la ceilalți, dar copiii numeau animalele dintr-o carte, iar Betty căuta un cuvânt în dicționarul de semne.

— Vrei să-ncetezi odată? întrebă Lauri folosindu-și mâinile.

— Mă lași să caut toate locurile secrete ale trupului tău? Și, când o să le găsesc, mă lași să le ating? Să le sărut?

Ea se simți deodată învăluită de o căldură teribilă. Inima îi bătea cu putere, făcând să se miște ușor tricoul care îi acoperea pieptul.

Drake observă toată acea agitație și îi privi sânii care se înălțau și coborau datorită respirației ei neregulate. După aceea, îi întâlni din nou privirea și își arcui sprâncenele cerându-i un răspuns.

— „Nu!” spuse ea clătinând din cap și umezindu-și buzele nervoasă.

Gestul îl intrigă și îi urmări limbă care se făcu nevăzută imediat, dar expresia lui îi spunea lui Lauri că ar fi vrut să o urmeze cu a sa.

— Atunci va trebui să-mi imaginez toate aceste locuri ascunse, spuse el țintuind-o cu privirea. Și am o imaginație

foarte bogată.

Lauri se bucură când Jennifer îi distrase atenția trăgând-o de braț.

— Auwy! Auwy! spuse ea și îi arătă pantoful de tenis care se deschiesc.

— Da, spuse Lauri absentă și se uită în altă parte.

— Auwy, zise Jennifer cu mai multă fermitate și puțin supărată.

Lauri doar se uită în jos la pantoful ei și încuviință, dar nu făcu nimic, strângând cărțile pe care le folosisc pentru lecție.

— Auwy!

De data aceasta, o trase de braț cu mai multă putere, iar vocea îi era subțire și plângărească.

— Vrea să-i legi șiretul, spuse Drake pierzându-și răbdarea.

Lauri îl privi cu calm, deși nu aprecia faptul că se amestecase în ceea ce consideră că era domeniul ei.

— Știu ce vrea, Drake. Vreau să mă roage să-i leg șiretul într-o propoziție completă.

— E necesar întotdeauna? întrebă el și tonul lui aspru dădu de înțeles că nu era de aceeași părere.

— Vrei să învețe să vorbească sau să arate spre lucruri și să mormăie toată viața? Izbucni ea.

Liniile din jurul gurii lui se accentuară, iar el nu mai spuse nimic.

Jennifer era gata să izbucnească în lacrimi și continua să o tragă de braț pe Lauri. Sam, Sally și Betty urmăreau acea scenă tensionată și, pentru prima oară, niciunul nu avea nimic de spus.

— Haideți să ne continuăm lecția, spuse Lauri calmă și continuă să o ignore pe Jennifer, nefăcând altceva decât să privească în jos la pantoful ei și să încuviințeze, confirmând astfel că acesta era, într-adevăr, dezlegat.

Într-un acces de furie, Jennifer se trânti la podea, dădu cu piciorul în piciorul scaunului lui Lauri și își acoperi capul cu brațele.

— Sam, vorbește-ne despre cățelul tău prin semne, zise Lauri. Ce culoare are?

Sam se uită la Jennifer cu milă și apoi îi aruncă o privire nedumerită mamei lui. Aceasta încuviință și el începu, prin mișcări șovăitoare, să le spună celorlalți despre câinele lui, iar inima nu îi era la ceea ce făcea. Într-adevăr, atenția tuturor era îndreptată spre fetița de pe podea care scâncea jalnic.

— Lauri, pentru Dumnezeu... zise Drake exact în clipa în care Jennifer se ridică brusc și se duse din nou lângă scaunul lui Lauri.

— „Lauri, leagă-mi șiretul”, spuse ea prin semne, dar când Lauri continuă să nu facă nicio mișcare, Jennifer își frecă pieptul cu un gest circular, acesta fiind semnul pentru „te rog”. „Te rog”, adăugă ea.

Atunci, Lauri zâmbi și o așeză pe genunchi, îmbrățișând-o.

— Vreau să-ți leg șiretul, Jennifer, dar tu trebuie să mă rogi. De unde să știu altfel ce vrei?

Jennifer înțelese semnele și își aruncă brațele grăsuțe de gâtul lui Lauri. După câteva secunde, reveni la loc și făcu semnele pentru Te iubesc, Lauri, rostind numele profesoarei ei.

— „Și eu te iubesc”, spuse Lauri sărutând-o în creștet.

Betty și copiii păreau extrem de ușurați și începură să sporovăie imediat. Drake nu spuse nimic, dar Lauri îi întâlni privirea pe deasupra capului fiicei lui. Ochii aceia verzi păreau provocatori și invidioși. Dar mesajul din ochii lui Lauri era limpede: „Nu te mai amesteca”.

Următoarea confruntare, care avu loc peste câteva zile, fu și mai puternică decât prima.

Lauri începuse să le scrie o scrisoare părinților ei imediat după micul dejun și voia să o pună la cutie înainte de sosirea poștașului. Explicându-i lui Jennifer că aveau să înceapă lecțiile mai târziu în dimineața aceea, o trimise în camera ei să se joace. Drake își făcea de lucru prin grădină.

Lauri termină scrisoarea, o puse la cutie și apoi se duse sus să o ia pe Jennifer, care, își dădu ea seama deodată, fusese misterios de invizibilă și extraordinar de tăcută în ultima jumătate de oră.

Jennifer nu era în camera ei și Lauri știa că nu era nici jos. Intrând în dormitorul ei, auzi un murmur slab din baie. Deschise ușa și ceea ce văzu o făcu să rămână cu gura căscată.

Jennifer deschisese fiecare borcânel și cutiuță cu fardurile lui Lauri și le încercase pe fața ei, după care le lăsase deschise și devastate pe măsuța de toaletă. Chipul ei de înger arăta ca paleta unui pictor. Farduri de pleoape, creioane de sprâncene și altele de acest gen fuseseră aplicate pe ochii ei în cantități îngrozitoare. Obrajii și fruntea erau colorate cu farduri de obraz și rujuri de diverse nuanțe. Loțiuni, creme și pudre erau ori întinse, ori presărate pe suprafața de marmură a măsuței, creând o dezordine cumplită, deși frumos mirositoare.

Când văzu chipul lui Lauri în oglindă, Jennifer își dădu seama că se terminase cu joaca. Încercă fără succes să pună capacul unui borcânel cu cremă de noapte din care își dăduse din belșug pe genunchi. În zadar luă un șervețel și încercă să șteargă măsuța, căci nu reuși decât să întindă totul pe o suprafață mai mare. Atunci, buza de jos începu să-i tremure și se uită rugător la profesoara ei.

— Jennifer, spuse aceasta cu severitate, e foarte urât!

E teribil de urât ce-ai făcut și sunt foarte supărată pe tine!

În timp ce făcea semnele pentru cuvintele respective le și rostea apăsător, ca să fie sigură că fetița înțelegea.

— Știi de ce sunt supărată pe tine? o întrebă ea.

Jennifer dădu din cap afirmativ și începu să suspine de rușine.

Lauri o făcu să se uite la ea.

— O să-ți dau o bătaie pentru ca altă dată să ții minte că nu trebuie să umbli în lucrurile altcuiva. Ți-ar plăcea să-ți fac dezordine în cameră? Ți-ar plăcea să-ți stric jucăriile?

Jennifer clătină din cap.

Lauri se așeză apoi pe capacul WC-ului, o puse pe fetiță pe genunchi și îi dădu trei palme peste șezut. Jennifer plângea în toată regula acum.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă Drake din prag.

Lauri o ridică pe Jennifer și încercă să o strângă în brațe, dar fetița fugi la tatăl ei, care o privea furios pe Lauri.

— Cred că se vede foarte bine, spuse aceasta calmă. Îi dau lui Jennifer o bătaie foarte meritată.

— Să n-o mai bați niciodată, îi spuse el cu asprime, continuând să o bată ușor pe spate pe Jennifer, care suspina în umărul lui.

— Ba o s-o fac și ți-aș fi recunoscătoare dacă n-ai veni s-o salvezi.

— Nu înțelege de ce o faci.

— Ba sigur că înțelege! protestă Lauri, înfuriindu-se. Crezi c-o s-o las să facă așa ceva fără să primească o pedeapsă? Unde ar ajunge?

El o lăsă pe Jennifer jos și o privi pe Lauri cu mâinile în solduri.

— Ce ești? O sadică? Îți satisfaci plăcerea bătând copii handicapați?

Lauri nu fusese atât de lividă în viața ei și simți o căldură extraordinară invadându-i trupul, iar chipul i se goli

de orice culoare.

— Ticălos încrezut, șuieră ea printre dinții încleștați.
Cum îndrăznești să mă acuzi de așa ceva?

Făcu un pas cu mâna pregătită să-l pălmuiască.

— Cum îndrăz...

Fu împiedicată de Jennifer, care o trase de blugi.

— Auwy, spuse ea rugător, iar când Lauri își coborî privirea, văzu că fetița îi întindea un ruj care fusese curățat și al cărui capac fusese pus la loc.

Jennifer făcu semnul pentru „îmi pare rău”.

Lauri uită de tatăl fetiței și se lăsă pe vine îmbrățișând-o. Îi dădu la o parte buclele încâlcite de pe fața mânjită de lacrimi.

— Și mie îmi pare rău că s-a-ntâmplat. Mă ajuți să fac curățenie? o întrebă ea, iar Jennifer încuviință repede și începu să adune bucățile de hârtie igienică mânjite care presărau covorul.

Lauri se îndreptă și îl privi pe Drake în ochi, gata să-și reia tirada, dar expresia de pe chipul lui se schimbase. Nu o provoca. Nu era furios. Își privea fiica. Apoi își ridică privirea încet spre Lauri.

Ochii lui comunicau ceva ce ea nu putea să descifreze, dar citi în ei o umbră de înțelegere. Știa care fusese scopul ei și își cam dăduse seama care îi era intenția. Cu toate acestea, nu putea pricepe complet și îi cercetă chipul, ochii, căutând acel element care îi scăpa.

Prea curând, păru jenat de acea susceptibilitate neobișnuită. Ea văzu vâlul întunecându-i privirea înainte ca el să și-o poată feri.

— Vă las singure, murmură el și ieși.

Următoarele câteva zile nu se întâmplă nimic foarte important. Lauri continuă să-și țină lecțiile cu Jennifer dimineața, iar Drake nu își făcea simțită prezența.

Lauri se bucură că ridurile provocate de oboseală din jurul ochilor dispăreau încetul cu încetul și că el părea mai relaxat decât atunci când sosise. Nu mai purta haine cu croială europeană și cămăși cu monogramă, ci blugi decolorați care, în loc să-i ascundă virilitatea, i-o scoteau în evidență. Cămășile și pălăriile de cowboy îl făceau să arate ca un localnic al aceluia orașel de munte.

O tachina și o înțepa cu tot felul de aluzii, dar nu-i mai făcea avansuri fățișe. Ea își spunea că era o ușurare, dar, uneori, îi dispăcea capacitatea lui de a o ignora, în timp ce ea era atât de conștientă de el.

Într-o dimineață, mai târziu, Betty se oferă să o ia și pe Jennifer împreună cu copiii ei la picnic. Lauri era încântată de pauză aceea și știa că lui Jennifer avea să-i facă plăcere ieșirea. Fără să ezite vreun moment, i-o dădu în grija lui Betty.

O plimbare prin pădure nu era chiar o idee rea, își spuse Lauri mâncând un sandviș la prânz. Aerul de toamnă era înviorător, iar plopilor erau în plină glorie aurie. Hotărât să profite de ziua aceea.

Trecând pe lângă spălătorie, îl auzi pe Drake fluierând ușor. Băgă capul pe ușă pentru a-i spune că pleca, dar rămase uimită când văzu ce făcea.

— Ce crezi că faci? îngăimă ea.

Auzindu-i vocea, el se întoarse și o salută zâmbind.

— Bună. Unde-i Jennifer?

— A plecat la picnic cu Betty, zise ea absentă, după care se dezmetici și îl întrebă din nou, pe un ton arțăgos: Ce crezi că faci?

El ținea în mână unul din sutienele ei lucioase și

transparente.

— Ce ți se pare că fac? întrebă el sarcastic, accentuând fiecare cuvânt. Sorteaz rufele. Asta-i o gospodărie democratică. Am de gând să-mi fac partea mea de treabă.

Ținu sutienul de bretele și îl studie.

— Dar... lasă-l jos... astea sunt...

Era atât de șocată de faptul că îl vedea umblând cu lenjeria ei intimă, încât nici nu mai putea să formuleze o frază completă.

— Nici nu mi-am închipuit că ar putea fi ale lui Jennifer, zise el. Și știam perfect de bine că nici ale mele nu sunt.

Citi eticheta.

— „Roz prăfuit”. Eh, de ce nu-i spun simplu roz? Și ăștia, zise el ridicând o pereche de bikini, sunt „narcisă”. De ce nu doar galben? E mai ușor de scris.

— Vrei să-ncetezi să-mi mai pipăi lenjeria intimă că un pervers? strigă ea. O să-mi spăl singură lucrurile.

— Nu-ți face griji, Lauri, spuse el cu un calm enervant. Știu că nu trebuie să le spăl la mașină. Știu chiar că trebuie spălate cu apă rece și nu cu un detergent puternic. Ai uitat că joc într-un serial sentimental? Doar n-am lucrat la el șapte ani fără să-nvăț nimic!

Râdea de ea și Lauri bătu din picior furioasă.

— Drake... spuse ea amenințător.

El se uită din nou la etichetă sutienului.

— 34 B. Nu e foarte mare, nu? întrebă el și își opri privirea asupra sânilor ei.

Nici dacă ar fi atins-o, ea nu ar fi simțit impactul mai puternic.

— Dar cred că ai arăta caraghios dacă i-ai avea mai mari, continuă el pe un ton neutru. Probabil că te-ar trage în jos.

Vorbea cu o voce detașată, dar licărul din ochii lui îi contrazicea dezinteresul.

— La să vedem, spuse el aruncând articolul de lenjerie în mașina de spălat.

Înainte ca Lauri să-și dea seama ce are de gând, el veni spre ea cu ochii închiși și, bâjbâind, îi găsi sânii și îi cuprinse cu mâinile. Apoi îi frecă ușor cu palmele, circular. Când simți reacția așteptată sub degetele lui înnebunitoare, deschise un ochi și o privi.

— Exact cum mi-am închipuit, șopti el. Un 34 B perfect.

Buzele li se contopiră într-un sărut care promitea foarte mult. Buzele ei erau întredeschise și pregătite pentru el, răspunzându-i ardoarei cu o pasiune pe măsură. Își luă mâinile de pe sânii ei și o cuprinse în brațe, lipind-o de el.

Mușchii pulpelor lui se încordară în blugi, împingându-se în ai ei când ea se arcui. Șira spinării îi fu cercetată de o mână curioasă, înainte ca aceasta să se oprească pe șold și să o apese de tăria lui.

Ea îl luă de gât și îi trase capul în jos, întorcând fața cu un asemenea abandon, încât îi fu mângâiată de mustața lui mătăsoasă, care îi frecă bărbia, buzele și nasul. Îi atinse ușor pomeții și flirtă cu pleoapele ei.

El îi acceptă jocul, până când dorința îi întrecu generozitatea. Îi captură gura și o cercetă în amănunțime. Șuvițele de păr șaten-argintiu treceau printre degetele ei care simțeau niște furnicături cu totul noi.

— Lauri, nici nu poți să-ți închipui ce tortură e asta pentru mine, spuse el cu un glas răgușit, desprinzându-și gura de a ei și lipind-o de ureche. Pentru a se face și mai bine înțeles, Drake îi cuprinse șezutul și o lipi strâns de el.

O străbătu un fior de dorință atât de uluitor, încât se temu deodată de propria ei reacție. Știa că Drake nu mai gândea lucid, dar unul din ei trebuia să rămână conștient.

Dacă acel lucru ar fi continuat, ea și-ar fi satisfăcut poate dorința, dar prețul era prea ridicat. Nu putea lăsa să se întâmple așa ceva.

— Drake, spuse ea încet, nu trebuie.

Răsuflarea lui inegală îi şuieră în ureche.

— Ba da, trebuie. Altfel o să explodez.

— Drake, te rog, spuse ea cu disperare în glas și încercă să-l dea la o parte. Nu, nu, îl rugă ea, căci încă mai exista pericolul de a reveni în spațiul acela al uitării, unde pasiunea întuneca orice fărâmbă de rațiune.

El își înălță capul și o privi furios. Măinile care îi strângeau brațele erau ca de oțel.

— De ce? De ce, fir-ar să fie? întrebă el scuturându-o ușor. Ți place să-mi faci așa ceva?

O împunse din nou cu șoldurile.

Ea înghiți în sec stânjenită și își feri privirea. Simțise puterea inconfundabilă a dorinței lui și acest lucru îi întetise iarăși pulsul. Ar fi vrut să spună: Dacă m-ai fi iubit, aș fi făcut dragoste cu tine într-o clipă. Dar nu pot să fiu înlocuitoarea unei fantome. Nu pot să fiu rănită din nou de cineva care are nevoie de mine numai când are chef. Dar nu putea să spună nimic din toate acestea. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi schimbat nimic. El tot ar fi continuat să iubească memoria lui Susan.

— Drake, știi că nu e bine să ne jucăm cu focul astfel. Dacă am avea o relație, ar trebui s-o părăsesc pe Jennifer. Trăiesc cu tine, dar numai în sensul că avem în comun o adresă. Paul a încercat să mă facă să trăiesc cu el înainte să ne căsătorim. N-am putut s-o fac atunci. Nu pot nici acum. Știi că e demodat, dar așa am fost crescută.

— Zău? Ei bine, eu am fost crescut cam de multe ori în ultima vreme și nu m-am ales decât cu o durere îngrozitoare.

Ea rămase cu gura căscată când auzi asemenea

grosolănie.

— Dezgustător, zise ea atunci. Dă-mi drumul!

El o împinse cu brutalitate și făcu un pas înapoi, dar spre surprinderea amândurora, ea veni după el, izbindu-i-se de piept. El o înconjură imediat cu brațele pentru a o susține.

— Ce... dădu ea să întrebe, dar Drake izbucni într-un hohot de râs.

— Nu știu a cui e vina, dar se pare să suntem legați unul de altul.

— Poftim? Întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Ni s-au încurcat cataramele, îi explică el.

Ea se uită atunci în jos și văzu că avea dreptate. Blugii lui erau ținuți de o centură cu o cataramă mare și ornamentată. Și ea purta blugi, dar deși centură nu era la fel de complicată, într-un fel, cele două catarami se încurcaseră în timpul îmbrățișării.

Ea îl privi șocată.

— Și ce facem?

Pe el îl amuza teribil situația respectivă.

— Putem să se distrăm de minune, zise el și făcu o pauză când ea făcu ochii mari îngrozită. Sau putem să încercăm să le desfacem, adăugă el calm. Oricum, nu văd ce fac, așa că răsuște-ți puțin torsul spre stânga.

Când sânii ei îi atinseră pieptul, ea ridică imediat capul ca să vadă dacă el observase și zâmbetul lui încântat îi dădu de înțelese că observase.

— Vezi cât de distractiv e?

— Vrei să te grăbești, te rog? Dacă s-ar întâmpla să ia foc casa?

— Le-am oferit pompierilor subiect de discuție ani de zile de-acum încolo.

— Drake...

— Bine, bine, bleguțo, spuse el studiind cataramele

de metal cât putea din poziția aceea.

Strecoară-ți mâna pe sub blugii mei, zise el, în sfârșit, dar Lauri îl privi cu scepticism.

— Da, sigur, spuse ea sec.

El nu putu să nu zâmbească.

— Nu glumesc. Bagă-ți mâna pe sub catarama mea și când o să-ți spun, să apeși pe ea.

Ea oftă și îl privi bănuitoare în timp ce își strecură mâna în blugii lui strimți. Cele două părți ale cămășii erau depărtate înăuntrul pantalonilor, astfel că mâna ei întâlnește o piele caldă acoperită cu un păr mătăsos. Fără să vrea, își lăsa privirea să alunece spre partea de sus a cămășii, unde părul negru era aspru și cârlionțat. Contrastul era electrizant. Instinctiv, degetele ei investigară mai departe sub blugii lui.

Ochii lui se întunecară o clipă și un mușchi al maxilarului îi zvâcni, dar își coborî repede privirea spre cataramele încurcate.

— Acum eu o să fac așa, zise el și băgă mâna în blugii ei.

Lauri își ținu răsuflarea, sugându-și burta, ceea ce nu făcu decât să-i ofere mai multă libertate mâinii lui.

— Nu fac decât ceea ce trebuie, zise el, dar își mișcă ușor degetele pe pielea netedă a burții ei și Lauri își simți pulsul întetindu-i-se.

— Întoarce din nou capul spre stânga, îi spuse el foarte aproape de capul ei. Răsuflarea lui îi mișcă firele de păr de pe tâmplă. În semn de răspuns la degetele lui curioase, sânii îi împunseră pieptul cu sfârcurile întărite. Nu-și putea ridica privirea spre el.

— Bine... acum apasă pe cataramă, zise el și ea se conformă, în timp ce el făcea același lucru cu catarama ei.

Peste câteva secunde, se auzi un zgomot metalic și cataramele se desprinseră una de cealaltă.

Lauri își retrase mâna repede. Mâna lui Drake părăsi mai încet căldura din interiorul blugilor ei, dar ea se depărtă de el imediat.

— Ce era atât de greu? Îl întrebă apoi proptindu-și mâinile în șolduri. De ce n-aș fi putut să-mi desfac singură catarama și tu pe-a ta?

El ridică din umeri cu nonșalanță și se rezemă i de mașina de spălat.

— Bănuiesc că ai fi putut, dar ne-am fi încurcat în coate și probabil că n-aș mai fi văzut ce fac.

Ochii începură să-i sclipească.

— Și n-ar fi fost nici pe departe atât de plăcut.

— Ești un... un... zise ea bătând din picior și dându-l la o parte pentru a-și lua lenjeria intimă. De-acum încolo o să-mi spal singură lucrurile, mulțumesc!

leși val-vârtej urmată de hohotele lui de râs.

*

— Deschid eu, strigă Lauri traversând living-ul.

Îl lăsase pe Drake în bucătărie să spele vasele din care mâncaseră micul dejun când ea și Jennifer se duseră în clasă pentru a începe lecțiile.

Trecuseră trei zile de la incidentul din spălătorie, dar, când își amintea, Lauri își simțea inima bătând mai puternic, ceea ce era supărător. Îl evitase pe Drake cât mai mult posibil și, spre teribila ei iritare, el considera totul extrem de amuzant.

O urmărea în permanență. Îi urmărea fiecare mișcare și îi studia reacțiile în orice situație. Apărându-se, ea se lăsă pradă temperamentului adesea, numai că el zâmbea doar sarcastic și o provoca și mai mult.

Ea deschise ușa și îl salută pe bărbatul solid și cu barbă care se afla în prag.

— John! Intră, te rog.

— Mulțumesc, Lauri. Sper că nu deranjez.

— Nu. Jennifer și cu mine tocmai ne pregăteam să începem lecțiile, mai putem amâna puțin. O să vrea să te vadă. Ești unul din preferații ei, știi foarte bine, zise Lauri zâmbindu-i celui pe care îl botezase în sinea ei uriașul cel blând.

Într-o după-amiază, pe când se plimbau pe străduțele orașelului Whispers, ea și Jennifer au fost atrase de o prăvălioară cu tot felul de articole din lemn. Proprietarul era John Meadows. Acesta era un bărbat uriaș cu umeri lați și un piept masiv, iar picioarele îi păreau niște trunchiuri de copaci. Părul de un șaten închis îi cădea până aproape de umeri și se unea cu o barbă foarte deasă. Niște ochi căprui și triști priveau lumea de sub niște sprâncene stufoase.

Într-un contrast izbitor cu dimensiunea lui, care ar fi putut să înfricoșeze, erau vocea lui caldă și blândă și atitudinea lui cumsecade. Fusesse fermecat imediat de tânăra roșcată care intră în prăvălia lui ținând de mână o fetiță cu chip de înger.

Prăvălia era micuță și plină de tot felul de lucruri și mirosea a lemn și vopsea. John făcea articole de mobilier, dar și frumoase sculpturi în lemn. Mâinile lui mari și păroase mânuiau uneltele proprii meșteșugului său cu o îndemânare de maestru.

Lauri fusese încântată când îi vorbise lui Jennifer prin semne și, între cei trei, se înfiripase foarte repede o prietenie.

De câteva ori pe săptămână, când Lauri se ducea la cumpărături în oraș, mergea împreună cu Jennifer să-i facă o vizită lui John.

Jennifer ieși din clasă extrem de încântată! După ce Lauri îi spusese cine venise. Fugi spre John, care se lăsă în jos și luă fetița ridicând-o deasupra capului. Jennifer chițăi

încântată.

Râsul ei îl făcu pe Drake să iasă din bucătărie și să se uite curios la acel bărbat imens care îi ținea copilul cu atâta familiaritate.

— „Ți-am adus un cadou, Jennifer”, îi spuse John lăsând-o din nou jos, după care se așeză într-un genunchi lângă ea și scoase din buzunar o cutie învelită în hârtie.

Jennifer o luă cu timiditate și se uită la Lauri: parcă cerându-i voie.

— Ce-i spui lui John, Jennifer? o întrebă Lauri, iar fetița făcu semnul pentru Mulțumesc.

John îi răspunse cu un „Cu plăcere”.

— Hai, deschide-o, o îndemnă Lauri când văzu că ea doar se juca cu panglică roșie cu care era legată cutia.

Jennifer chicoti când îi văzu pe cei doi adulți privind-o. Desfăcu panglica și rupse hârtia, deschizând capacul. Înăuntru erau trei figurine reprezentând o familie de urși. Jennifer scoase atunci un ooooh slab, scoțând uluită figurinele de lemn din cutie.

— Mă gândeam că ai putea să le folosești în legătură cu vreo poveste. Sunt tatăl-urs, mama-urs și puiul-urs, zise el atunci cu o voce blândă.

— Ah, John, sunt minunate, spuse Lauri, aplecându-se pentru a se uita la figurine. Sigur că aș putea să le folosesc și adaug și mulțumirile mele pe lângă cele ale lui Jennifer. O să le păstreze multă vreme, sunt convinsă.

— Nu cred că am avut plăcerea, interveni Drake cu o voce plină de sarcasm.

Se duse spre John și îi întinse mâna.

— Sunt Drake Rivington, tatăl lui Jennifer.

Să fi fost imaginația lui Lauri sau pusese accent pe relația cu fiica lui?

— Iartă-mă, Drake, dar nu te-am văzut, altfel aș fi făcut prezentările, zise Lauri. El este prietenul lui Jennifer și

al meu, John Meadows. E un meșteșugar în lemn și are o prăvălioară minunată aici în Whispers. Jennifer și cu mine l-am cunoscut în prima săptămână a șederii noastre aici și, de atunci, îl mai vizităm din când în când.

— Bună ziua, domnule Rivington, spuse John strângându-i mâna lui Drake. Îmi face mare plăcere să vă cunosc. Aveți o fetiță foarte frumoasă. Mi-a făcut plăcere compania ei, ca să nu mai vorbim de a lui Lauri.

Ochii lui căprui se opriră asupra ei cu o vădită căldură. Nici el, nici Lauri nu observară zvâcnetul din maxilarul lui Drake și licărul de mânie care sclipi în ochii lui verzi.

— De când locuiți în Whispers? îl întreabă Drake.

John își îndreaptă din nou atenția asupra lui și îl privi politicos.

— Încă de când am terminat colegiul. De vreo opt ani.

— Câți ani ați făcut colegiul? Fără-ndoială că v-ați luat câteva licențe.

Lauri fu șocată de grosolănia lui. Îl ironiza intenționat pe John, dar nu putea înțelege de ce.

Îl privi furioasă, dar el se uita la John, ignorând-o.

John nu părea tulburat de ostilitatea lui Drake și răspunse pe un ton plăcut:

— Nu mi-am luat decât o singură licență, în filosofie.

— Hmm, spuse Drake, lăsând impresia foarte clară că ar fi spus „Se explică”.

Lauri era furioasă pe el, dar își stăpâni mânia și îl întreabă pe John:

— Vrei să bei o cafea?

— Nu, trebuie să mă duc să deschid prăvălia. Și așa am întârziat cu o oră, dar voiam să-i aduc astea lui Jennifer.

Se uită în jos la fetița care stătea pe podea cu familia ei de urși, cărora le vorbea, fără să aibă nici cea mai mică idee de tensiunea dintre cei trei adulți.

— Și mai voiam să-ți spun că nu ne mai putem întâlni

marți seară, pentru că trebuie să plec la Santa Fe să iau niște materiale. S-ar putea să stau acolo câteva zile.

Cu coada ochiului, Lauri îl văzu pe Drake îndreptându-se și mai mult și încrucișându-și brațele într-un gest de supărare.

— Nu-i nimic, John. O să trecem să te vedem când o să te-ntorci.

— Bine, zise el zâmbindu-i blând, după care se întoarse spre Drake: Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Rivington. Vă rog să treceți pe la magazin oricând.

— Mă-ndoiesc că voi avea ocazia, dar o să țin minte, zise el și îi aruncă o privire lui Lauri înainte de a adăuga: Acum, că stau aici, mă-ndoiesc că Lauri și Jennifer or să vă mai viziteze atât de des. Am de gând să le țin ocupate.

Lauri era copleșită de furie și de rușine. Sugestia lui era clară și lui John nu-i scăpă, căci o privi nedumerit. Apoi, sprâncenele i se neteziră deasupra ochilor căprui. Aceștia reflectau înțelegere. Lauri ar fi vrut să-l îmbrățișeze pentru bunătatea și toleranța lui.

Se lăsă în jos la nivelul lui Jennifer și schimbă câteva fraze. Lauri încercă să-i atragă atenția lui Drake, dar acesta își examina cu foarte mare atenție unghia degetului mare.

— Îmi pare rău că v-am reținut, Lauri, spuse John când se îndreptă, dominând-o. Sper că o să vă văd curând.

— Îți mulțumesc din nou că ai trecut pe-aici să-i aduci cadoul lui Jennifer. Poți să vii oricând, spuse ea cu sinceritate.

John îi aruncă o privire lui Drake, dar acesta doar dădu din cap și spuse scurt:

— Domnule Meadows. Însă nu întâri invitația lui Lauri. John îi răspunse la fel, după care zise: Lauri, și ieși, coborând treptele verandei.

Lauri închise ușa încet, stăpânindu-și impulsul de a o trânti cu furia pe care ar fi vrut să o îndrepte asupra lui

Drake. Se întoarse încet să-l privească. El o aștepta cu mâinile proptite în șolduri.

Ea clocotea și vocea îi tremură când spuse:

— Ai fost îngrozitor și inexplicabil de grosolan cu acest om simpatic și atent și vreau să știu de ce.

— Iar eu vreau să știu de ce-mi târăști fiica după un hippie între două vârste.

— Hippie! exclamă ea furioasă. În ce carte de istorie ai găsit asta?

— E tipic pentru anii '60, pentru Dumnezeu. Murdar, pletos. Mă mir că n-avea mărgele la gât. Și, bineînțeles că trebuia să-l cheme John Cel Drag, spuse el ironic. Tipii ca el nu se pot descurca în lumea reală, așa că devin studenți de profesie sau hibernează în orașele de munte și își spun meșteșugari. Parcă ar fi „yeti”. Sau Grizzly Adams.

— Și dumneata ai mustață, domnule Rivington.

— Dar în ea nu vezi urme de pastă de dinți *Crest*, strigă el.

— Tocmai ai spus că e murdar! Hotărăște-te odată.

El o privi furios și ajunsese lângă ea din doi pași.

O apucă de brațe și o trase spre el.

— Ce-i cu întâlnirea asta de fiecare marți seară, hm? Și atunci o iei pe Jennifer?

Ea se smulse din strânsoarea lui și se depărtă.

— Da, în fiecare marți seară, John ține magazinul deschis cu o oră mai mult. Ne întâlnim cu el după aceea și mergem să cinăm.

— Sunt convins că, fiind un tip simpatic și atent, vă conduce până acasă. Cât stă? A doua zi dimineață deschide magazinul cu o oră mai târziu.

Vocea lui era plină de dulceață, dar chipul îi era rigid. Ceea ce insinua era atât de ridicol, încât, dacă nu ar fi fost atât de furioasă, Lauri ar fi izbucnit în râs.

— Nu te privește, îi spuse ea.

— Pe naiba. Doar e casa mea!

— Nu toată lumea e condusă de instincte primare, ca dumneata, domnule Rivington, îl acuză ea usturător.

— O să-ți arăt eu instincte primare, zise el atunci. De când vreau s-o fac.

O prinse din nou și, de data aceasta, ea nu avea cum să mai scape. El îi ținea brațele ținute pe lângă trup. Eforturile de a se elibera ar fi fost inutile, dar Lauri îi refuză sărutul pe care îl voia el.

Strânse din buze și din dinți, nevrând să cedeze dorinței de-a se relaxa pe care i-o provoca gura lui strivitoare.

După câteva clipe îndelungate, el își ridică privirea. Ea ținea ochii strâns închiși, dar curiozitatea fu mai puternică, așa că îi întredeschise ușor. Chipul lui era foarte aproape de al ei.

— Ți-e frică să mă săruți, nu? Știi ce se-ntâmplă de fiecare dată când o faci și te-mpotrivești, nu?

Ei nu-i veni să creadă când auzi cât de îngâmfat și de sigur de sine era.

— Nu! exclamă ea, dar el zâmbi leneș și lăsă brațele în jos..

— Atunci, dovedește-mi, spuse el. Sărută-mă și convinge-mă că nu te face să simți furnicături peste tot.

Ochii lui o măsurau provocator, zăbovind asupra locurilor care știa că ar fi reacționat la sărutul lui.

Dacă ar fi încercat să o forțeze să-l sărute, ea s-ar fi împotrivit. Dar acea provocare ironică atinse o coardă sensibilă. Ea nu putea să o ignore. Temperamentul îi atinsese punctul de fierbere. Era limpede că nu se putea lupta cu el fizic și să câștige, dar l-ar fi putut învinge într-un alt mod. Avea să-i arate că nu ceda farmecului lui la fel ca orice altă femeie pe care o cunoscuse. Avea să-i arate că nu era slabă în fața sexualității lui.

Făcu ochii mici și semănau cu niște cărbuni aprinși când ea ridică mâinile și îi cuprinse capul în palme. Ezită o clipă, dar când el ridică o sprânceană întrebător, continuă cu și mai multă hotărâre. Pentru el era, continua să fie o joacă.

Îi atinse buzele ușor cu ale ei, dar el nu răspunse, lăsând toată inițiativa în seama ei. Ea îi sărută colțurile gurii, chiar sub mustață. Îl simți cutremurându-se ușor și acest lucru o îndemnă să continue. Începea să-l învingă.

Îi contură buzele cu limba până ce le făcu să se deschidă. Înainte ca rațiunea sau luciditatea să o poată face să se răzgândească, își vârî limba trandafirie printre, dinții lui, spunându-și că o reacție reflexă și nu un fior electrizant o făcu să-i strângă capul și mai tare și să-l aplece și mai mult spre ea. Doar o reacție fizică, nu o necesitate emoțională, o făcu să-și apropie trupul de al lui până când sânii ei se striviră de pieptul lui.

Schimbă poziția capului, căutându-i gura cu limba îndrăzneată, gustându-l și savurându-l. Dar el nu o cuprinsese cu brațele încă. Era receptiv, dar nu participă.

Lauri era amețită. Acceptase acea provocare, dar lupta să nu devină victima propriei strategii. Deocamdată nu-l învinsese. Sângele ei o luase la goană; nu capul lui zvâcnea de parcă ar fi bătut o tobă înăuntru. O greutate care pulsa în trupul ei dovedea foarte clar că era o femeie care răspundea unui bărbat.

Nu-l putea lăsa să știe. Trebuia să-l facă să reacționeze pentru a-și ascunde propriul răspuns. Dacă nu câștiga acea bătălie, cauza era pierdută pentru totdeauna.

Buzele ei continuară să-i șicaneze gura, după care se mutară asupra bărbiei și gâtului. Își lăsă mâna să alunece cu timiditate și cercetă triumghiul de la baza gâtului. Îi exploră curioasă părul aspru j de pe piept. Lăsând la o parte orice rușine și spunându-și că gesturile ei erau

generate de dorința l de a câștiga, și nu de cea de a-l atinge, își strecură mâna pe sub cămașa lui, plimbându-și degetele peste mușchii de sub stratul de păr negru.

Răsuflarea lui se întetși și ea auzi un șuierat vag de suferință. Bine! Își spuse ea. Merge. Nevenindu-i să creadă cât curaj avea, își plimbă buzele peste acea scobitură a gâtului pe care degetele ei o cunoșteau foarte bine și o exploră în voie cu gura. Mâna ei găsi năsturelul tare și maron cuibărit în părul cărlionțat de pe pieptul lui și îl răsuci cu degete jucăușe.

Un geamăt scăzut ieși din gâtulejul lui cu o fracțiune se secundă înainte ca el să o înconjoare cu brațele și să o strângă cu o putere înfricoșătoare. Ea își împleti mâinile pe ceafa lui în timp ce gurile li se uniră. Trupurile li se modelară unul după celălalt.

Limba lui îi invadă gura dorind să o stăpânească în întregime și excluzând orice obiecție. Dispăruse dorința de a se preface indiferent. Lauri știa că jocul se sfârșise și era gata să se recunoască înfrântă dacă Drake ar fi continuat să o sărute astfel. S-ar fi sufocat bucuroasă sub acel asalt sublim.

Jennifer fu cea care îi readuse la realitate. Se juca cu jucăriile cele noi de la John când observă că tatăl ei și Lauri se sărutau. Se ridică și îl trase pe Drake de cracul pantalonilor, solicitându-i atenția și dorind să participe și ea la acel joc nou și amuzant.

El se desprinsese de Lauri și o privi multă vreme. Ochii îi erau întunecați de dorință și ea își dădu seama că victoria nu aparținea nici unuia dintre ei. El fusese la fel de tulburat și de excitat de sărutul ei ca ea de al lui.

Jennifer refuză să fie ignorată și protestă și mai mult. Drake își luă privirea de la Lauri și luă în brațe fetița.

— Cine o fi? Cine o fi făptura asta care mă tot bate la cap, hm? Întrebă el în joacă și o gândilă pe Jennifer pe

burtică.

Ea îl luă de gât cu o mână, pe cealaltă și-o petrecu pe după gâtul lui Lauri și le apropie capetele pentru a le da câte un sărut. După aceea începu să râdă și le apropie capete din nou de al ei. Acel ritual al sărutului fu repetat de câteva ori, până când începură să râdă cu toții.

— Cred că nu mai poate fi vorba de școală pe ziua de azi, nu? o întreabă Drake pe Lauri peste buclele blonde ale lui Jennifer. Mașina aia mă costă bani dacă o țin parcată afară. Ce-ar fi să mergem la Albuquerque să o înapoiez? Pe urmă putem să cinăm undeva și ne-ntoarcem. Crezi că Jennifer o să poată suporta drumul ăsta?

— Bineînțeles. Oricum are avea nevoie de o pauză. Cu ce să mă-mbrac?

Întreba pentru că nu știa dacă să meargă în blugi și să se aștepte la hamburgeri sau să-și ia ceva elegant pentru vreun restaurant de lux.

El o măsură din privire și spuse:

— N-are importanță.

Ochii lui spuneau, însă, că ar fi preferat să nu poarte nimic.

În ciuda pasiunii de care dăduse dovadă cu câteva clipe în urmă, Lauri roși puternic și o luă pe Jennifer în brațe.

— Suntem gata în jumătate de oră, zise ea repede, urcând scara.

8

Ziua se dovedi plăcută pentru toți trei. Jennifer merse

în mașina de închiriat a lui Drake, iar Lauri în urmă cu *Mercedes*-ul. Fu bucuroasă că avea ocazia să fie singură. Avea timp să-și pună în ordine gândurile. Era periculos pentru ea și pentru Drake să se sărute așa cum o făcuseră mai devreme. Îi zisese că n-ar fi trebuit să se joace cu focul și, totuși, continuau s-o facă.

Își spuse de o mie de ori că nu avea să se; întâmple nimic din cauza unui sărut inofensiv. Dar știa că sărutul acela nu era deloc inofensiv. Nu știa cât avea să-l mai poată ține pe Drake la distanță sau dacă voia s-o facă. Dacă ar fi avut o relație amoroasă cu el, ar fi însemnat să nu mai poată fi profesoară lui Jennifer. Ar fi fost o mare supărare pentru toți trei, îndeosebi pentru fetiță. Ea ar fi fost victimă nevinovată a comportamentului a doi adulți care ar fi trebuit să știe că nu trebuiau să-i pună astfel în pericol viitorul.

În liniștea *Mercedes*-ului, care aluneca pe drumul de munte spre oraș, îi fu ușor să promită că nu se va mai lăsa niciodată atrasă în brațele lui Drake. Dacă voia, putea să le reziste mâinilor și buzelor lui convingătoare. Era numai o chestiune de disciplină, iar Lauri Parrish se mândrise mereu cu acea calitate.

Nu avea să-l mai lase pe Drake să o atingă. Hotărârea era luată.

Și nu însemna absolut nimic. În clipa în care ajunseră la destinație, el coborî din mașină și veni să o ajute. Îi acceptă fără ezitare mâna întinsă și se frecă de el în timp ce mergeau, dorind să-i simtă alături trupul tare și zvelt.

Problema mașinii fu rezolvată foarte repede. Făcură câteva cumpărături din cele mai scumpe magazine din Albuquerque. Drake îi cumpără lui Jennifer o salopetă de schi de un albastru aprins, despre care Lauri spuse că era enorm de scumpă, dar el ridică din umeri doar. Jennifer ar fi vrut! Să o poarte pe drumul spre casă, dar, deși era o zi

rece de toamnă, Lauri îi spuse că i-ar fi ținut mult prea cald. Fetița acceptă ca salopeta să fie vârată într-o cutie, când Drake îi cumpără un hanorac cu gluga tivită cu blăniță.

Ca de obicei, vânzătoarele erau fâstăcite și îi tratau cu extrem de multă politețe. Clientele din magazin își întrerupeau activitatea pentru a o privi într-un fel care o făcu pe Lauri să se simtă teribil de rușinată.

Câteva femei o studiară cu vădită invidie. Expresiile lor erau încărcate de speculații și ostilitate. Drake nu o ajuta deloc, căci îi cerea părerea în permanență și o trata cu o familiaritate acuzatoare.

Lauri fu extrem de fericită pentru un singur lucru: Drake îi vorbea lui Jennifer prin semne fără să se simtă jenat. Părea total neafectat de faptul că admiratoarele îl vedeau împreună cu fiica lui handicapată, Lauri făcuse un compromis, îmbrăcămintea ei nu era nici prea sport, nici prea elegantă. Purta o fustă de lână de un maron deschis și o bluză de mătase de culoarea jadului. Când coborâra din mașină pentru a intra în restaurant, găsi că era suficient de răcoare pentru a-și pune sacoul alb din lână.

Drake i-l ținut și apoi rămase cu brațul pe după umerii ei, intrând în restaurant. Lauri se gândi că alcătuiau un tablou de familie atrăgător când *maître d'hôtel* îi conduse la masă, după care imediat se muștră pentru acel gând. Știa care erau sentimentele lui Drake; își exprimase intențiile foarte limpede, l-ar fi plăcut o relație fizică, iar inima lui i-ar fi aparținut întotdeauna lui Susan.

În drum spre casă, lui Jennifer i se făcu somn și își puse capul în poala lui Lauri. Iepurașul, nelipsitul ei tovarăș, fusese luat și el în călătoria aceea și acum se afla sub brațul ei.

Drake dădu drumul radioului și găsi un post care transmitea o muzică liniștitoare. După aceea își așeză din nou mâna pe buclele lui Jennifer pe care o mângâie timp de

câteva minute, până când își dădu seama că adormise profund.

Lauri se așteptase să pună mâna pe volan atunci, iar inima îi tresări când el o puse pe pulpa ei și o strânse ușor. Lauri se uită la luminile amurgului, la bordul luminat al mașinii, la fetița adormită în poala ei, oriunde numai la bărbatul de lângă ea, nu.

Din proprie voință, ochii ei se întoarseră și se uitară la profilul perfect al lui Drake. El păru să-i simtă privirea și întoarse capul. Văzu căldura care radia din ochii ei de culoarea ambrei și îi zâmbi tandru.

Își lăsă mâna să alunece în sus pe pulpa ei, atingând-o cu o intimitate care topea decizii și alungă precauții. Mâna îi rămase în acel loc până când începură să vadă luminile orașelului Whispers, când trebui să manevreze cu atenție volanul pe străduțele șerpuite și suite.

*

Nu întâmpinară nicio greutate în a o duce pe Jennifer în pat, căci ea se supuse somnoroasă când Lauri o dezbracă și o vârî în așternut. După ritualul rugăciunilor și al sărutărilor, Drake stinse lumina în camera ei.

— Nu ți-ar plăcea să aprind focul în cămin în seara asta? întrebă el când ieșiră pe hol.

— Sună foarte plăcut. Aș vrea să mă relaxez puțin înainte să mă duc la culcare. A fost o zi lungă.

— Să te ajut să te relaxezi? o întrebă el zâmbind insinuant.

— Ești incorigibil, îl muștră Lauri, dar zâmbea. O să fac o baie și pe urmă cobor.

— Până atunci o să fac un foc pe cîste. Doar am fost cercetaș.

— Tu? Imposibil! spuse ea tachinându-l, după care

închise ușa dormitorului, împiedicându-l astfel să-i dea o replică.

După baie, Lauri își puse un halat din flanel pe care îl legă cu cordonul. Culoarea piersicii era foarte potrivită pentru părul și tenul ei, iar reverele din satin îi dădeau o anumită strălucire pielii de pe gât.

Trăind alături de Drake de câteva zile, nu mai avea modestia inițială. Nu mai căuta să se ascundă dacă se întâmpla ca el să o surprindă în halat sau nefardată. Între ei apăruse un anumit grad de familiaritate. Coborî treptele degajată, periindu-și părul încă ud după baie.

Traversă living-ul și trase draperiile. În mod automat întinse mâna spre lampă, dar glasul lui o opri.

— Am putea să lăsăm lumina stinsă? Cea pe care o dau flăcările e suficientă.

Venea din bucătărie cu două pahare și cu o sticlă de vin alb în frapieră. Acordurile unui cântec al lui Johnny Mathis se auzeau de la stația stereo din bibliotecă. Ținându-se de cuvânt, Drake făcuse un foc extraordinar.

— Este, într-adevăr, relaxant așa, zise ea cu nervozitate.

Relaxant și seducător, adăugă în sinea ei prudentă. Drake nu mai avea pantalonii și haina sport de mai devreme, ci o pereche de blugi decolorați și un pulover alb pe gât.

Lauri se cuibări într-un colț al canapelei cu fața spre șemineu. Drake puse frapiera și cele două pahare pe măsuta de cafea din fața ei.

— Vrei să bei un pahar de vin cu mine? O întrebă el așezându-se lângă ea.

— Eu...

— Te rog. Un pahar? O să-ți facă bine.

Din moment ce el tot îl umplea deja, Lauri zise:

— Bine. Un pahar.

Degetele li se atinseră o fracțiune de secundă când el îi dădu vinul, iar ea sorbi șovăitoare, în timp ce el o privea cu atenție. Ocolindu-i privirea tulburătoare, ea se uită la flăcările din cămin.

— E un foc minunat, Drake. Îți mulțumesc că te-ai gândit la asta.

— Plăcerea e de partea mea. Numai că eforturile pe care a trebuit să le depun pentru a-l face m-au încălzit prea tare ca să mă mai bucur de el. Te superi?

Înainte ca ea să răspundă afirmativ sau negativ, el își scoase puloverul.

Îl mai văzuse de multe ori fără cămașă, dar priveliștea acelui piept lat și plin de păr îi făcea întotdeauna inima să pornească un dans nebun. Blugii îi era închiși la vreo cinci centimetri sub buric. Lauri își simți gâtulejul contractându-se când îi zări forma distinctă a masculinității prin blugii strimți. Mai luă o înghițitură de vin.

— Miroși frumos, spuse el aplecându-se ușor spre ea, fără să o atingă, doar apropiindu-și fața foarte mult de gâtul ei. Ce e?

Lauri nu putea rosti niciun cuvânt. Înghiți în sec și încercă iar.

— E...

— Nu-i nimic deosebit sau scump. L-am cumpărat de la drogherie.

— Nu-i nevoie de scuze, te asigur. Își face treaba.

Cuvintele lui – sau apropierea? — avură asupra ei un impact pe care îl simți până în vârful degetelor. Își trecu peria prin păr cu o mână tremurătoare pentru ultima oară și apoi o puse pe măsuță. Simțea deja efectul vinului, deși nu băuse mai mult de jumătate de pahar. Mai luă o înghițitură și apoi puse paharul pe masă. Când se lăsă din nou pe spate, descoperi că Drake se așezase mult mai aproape de ea.

Se întoarse spre el și observă că el îi privea părul.

— E foarte frumos, șopti el. La lumina flăcărilor e superb, zise el mângâindu-l.

Flăcările aruncau umbre pe chipul lui. Ochii îi erau aproape ascunși sub sprâncenele stufoase, iar Lauri știa că îi cercetau fața. Avu impresia că o atinseră când îi simți zăbovind asupra gurii ei. Drake își umezi degetul în paharul cu vin și i-l duse la buze pe care le udă plimbându-și degetul întâi peste buza de sus și apoi peste cea de jos. Sub apăsarea ușoară a degetului, se deschiseră.

El își lăsă capul în jos și îi apăsă buzele cu ale lui, sorbind vinul, după care gurile li se contopiră într-un sărut tulburător care o lăsă tremurând și fără suflare.

— Ești mult mai delicioasă decât vinul. Și de două ori mai îmbătătoare, zise el când se desprinse, în sfârșit, de ea.

Își puse paharul lângă al ei pe măsuță. Ea se așteptă să se întoarcă și să o ia în brațe, însă el se întinse pe spate pe canapea, culcându-și capul în poala ei. Îi ridică mâna care nu opuse nicio rezistență, îi sărută palma cu tandrețe și apoi i-o puse pe burta lui, acoperind-o cu propria-i mână.

— Trebuie să fie Paradisul, spuse el privind-o. Priveliștea care mi se oferă nu poate fi întrecută.

Ochii îi licăriră privindu-i sânii, conturați foarte clar sub materialul halatului. Râse când o făcu să roșească, după care oftă adânc, mulțumit.

— Îmi place foarte mult locul ăsta, ție nu, Lauri?

O surprinse seriozitatea subită din glasul lui.

— Whispers? Da, e minunat. Totuși, recunosc că am crezut că o să te întorci foarte repede la New York.

— Uneori mi-e dor de lumini și de camere. Aș minți dacă aș spune altfel. Dar mi-e groază să mă-ntorc la viața și iubirile doctorului Glen Hambrick. N-am vrut rolul ăsta de la bun început.

— Adevărat?

Uimirea trebuia să se fi simțit foarte clar în vocea ei, căci el deschise ochii, pe care îi ținuse închiși, și răspunse:

— Adevărat.

— Atunci, de ce... Cum? Îngăimă ea.

— Susan m-a convins să dau proba.

Lauri reacționează instantaneu când auzi numele soției lui, dar nu păruse să-l îndurereze la fel de mult ca altă dată.

— Eram ceea ce căutau ei, continuă el. Am sărutat-o pe actrița care juca rolul principal pe vremea aceea și ei au considerat că arătam bine împreună. Am primit rolul până să mă dezmeticesc.

— Ce-ai fi vrut să faci?

— Aveam același țel ca orice actor aspirant, să joc în piese de teatru de calitate. Totuși, aș fi vrut mai mult să regizez. Cu toate astea, după câțiva ani petrecuți la New York, am descoperit că trebuia să plătești o chirie, să mănânci și alte chestii din astea, spuse el râzând cu amărăciune.

Trebuia să muncesc când puteam și nu să urmez i cursurile de care aveam nevoie.;

Lauri îi mângâia absentă părul. Era atât de normal ca el să stea cu capul în poala ei și să se bucure amândoi de acele momente de liniște.

— Unde-i casa ta, Drake? Ai familie?

Era ciudat că el nu pomenise niciodată nimic despre originea lui.

— Am crescut în Illinois. Vezi, sunt din Vestul Mijlociu, exact ca tine.

Își întoarce capul ca să se uite la ea și Lauri îi simți apăsarea pe pulpe, ceea ce o făcu să se înfioare de plăcere.

— Tata era un funcționar de asigurări foarte bun, dar n-am fost niciodată bogați. A murit pe când eu eram încă la liceu. Mama a murit acum doi ani. Am un frate avocat. Bănuiesc că, în felul lui, și el e tot actor, zise el râzând ușor.

După doi ani petrecuți într-un colegiu de artă, m-am dus la New York, am absolvit *Academia Americană de Artă Dramatică* și am început să dau tot felul de probe, doar-doar găseam ceva de lucru.

— Am văzut *A Chorus Line*. Nu cred că aș putea să trec prin așa ceva de prea multe ori și să rămân în toate mințile, zise Lauri, iar el râse.

— Nu cred că cineva în toate mințile ar intra în așa ceva. E o experiență devastatoare. Îmi aduc aminte că sunt perfect pentru el. Săptămâni întregi am umblat cu o geacă neagră de piele. Vorbeam urât și țineam o țigară atârnată de buze. La probă, când mi-au pus să cânt și să dansez, m-am făcut de răs. Atunci mi-am dat seama că nu sunt făcut pentru comedii muzicale. Dar nu mi-au dat voie să dau probă nici pentru vreunul din puștii care apăreau în scenele de grup. Au zis că părul meu părea argintiu în lumină și n-aveau nevoie de bătrâni. Am zis că-mi fac părul negru, numai să-mi dea un rol. Nu un serial de zi.

Tăcu o clipă plimbându-și mâna peste a ei, care încă se mai afla pe burta lui.

— Acolo am cunoscut-o pe Susan, la proba aia. A venit la mine după aceea și mi-a zis că se bucura că nu obținusem rolul, pentru că n-ar fi vrut să mă vadă că-mi vopsesc părul.

Durerea din pieptul lui Lauri crescuse și mai mult în intensitate. Vocea lui scăzuse. Susan mai făcea încă parte integrantă din el, deși murise de trei ani. Cunoscând răspunsul deja, dar vrând oarecum să rostească întrebarea, Lauri întrebă încet:

— Era frumoasă?

— Da, spuse el fără cea mai mică ezitare și pleoapele îi acoperiră ochii asemeni unei cortine. Era balerină. Indiferent pentru ce spectacol ar fi dat probă, avea un stil prea clasic, așa că întotdeauna se întorcea la balet. În cele

din urmă a fost aleasă pentru *Teatrul Baletului American*.

Balerină! Era și mai rău decât își imaginase Lauri. Trebuia să fi fost delicată, feminină, grațioasă și, așa cum spusese el, frumoasă.

Trebuia să schimbe subiectul. Deodată era vital să revină amândoi la dispoziția dinainte.

— Care e preferința ta, Drake? Ce rol ți-ar fi plăcut cel mai mult să joci?

— Brick din *Pisica pe un acoperiș fierbinte*, zise el. L-am jucat o dată la școală. E un personaj magnific. În acele două ore și jumătate se explorează fiecare relație din viața lui Brick. Cu soția, tatăl, mama, fratele și prietenul lui.

Vocea îi devenea emoționată.

— Dar mi-ar plăcea să-l și regizez. Îți închipui censeamnă să scoți în evidență toate nuanțele acelor personaje minunate? Dumnezeuule, ce provocare!

Tăcu un moment, timp în care privi în gol, de parcă ar fi văzut o scenă imaginară cu actorii pregătiți să primească indicațiile lui. Apoi își ridică privirea spre ea și stătu astfel câteva clipe.

Chipul ei era încadrat de păr așa cum privea în jos spre el. Lumina focului îl făcea să strălucească. Pielea ei, încă umedă după baie, era moale și ispititoare la gât, unde halatul se desfăcuse puțin.

— Nu arăți a profesoară, spuse el încet.

— Tu arăți exact ca un actor, șopti ea atunci.

El se ridică puțin și își sprijini brațul de șoldul ei..

— Vrei să fii mai explicită? Adică, și Ernest Borgnine și Robert Redford sunt actori.

Ea râse.

— Înțeleg. Păi, ia să vedem, spuse ea făcând ochii mici și examinându-i fața și pieptul. Aș zice că ești pe undeva pe la mijloc.

— Ah, da? o tachină el. Îmi permiteți să dau o probă

pentru rolul principal masculin, doamnă producător? Vă rog? Va fi o probă care-mi va plăcea la nebunie.

În timp ce vorbea îi desfăcu cordonul și halatul cedă sub degetele lui.

— După cum vezi, deja intru în pielea personajului, zise el strecurându-și mâna în interiorul halatului și cuprinzându-i sânul. Acum nu mai am nevoie decât de o parteneră care să mă ajute, spuse el căutându-i buzele și găsindu-le dornice.

Sărutul fu profund și îndelung. În timp ce o mână continua să-i mângâie sânul, cealaltă se plimba prin părul ei. Ea îi cuprinse umerii goi și îi mângâie, în timp ce, cu cealaltă mână îi atingea fiecare coastă până se opri pe mijlocul lui.

În cele din urmă, el își desprinse gura de a ei doar pentru a murmura:

— Speram să nu găsesc nimic sub halat.

Îi dezgoli umărul și îi sărută pielea înmiresmată.

— Când ești așa caldă, maleabilă și senină, îmi inspiri o calitate maternă de care am nevoie, spuse el lăsându-și buzele să lunece pe pieptul ei până la partea de sus a sânilor pe care îi atinse cu mustața.

Strecurându-și brațul în halat, o trase și mai aproape de el.

— Hrănește-mă, Lauri, spuse el răgușit.

Când gura lui îi cuprinse sfârcul, Lauri îi luă capul în mâini și se arcui. Limba lui o înnebunea, încercuind, lingând, împingând. El o gustă în voie. Ea scoase un geamăt din gâtlee când el îi sărută partea de dedesubt a sânilor, după care se întoarse la ceva de care nu se mai sătura. O supse încet și fermecător.

Ea își lipi obrazul de creștetul lui și îi exploră pieptul și burta cu o mână ușoară, dar curioasă. Și-o opri cu timiditate la talia blugilor. El își cufundă capul între sânii ei

și îl roti într-un gest implorator format dintr-un amestec de chin și extaz.

— Oh, Doamne, da. Te rog, Lauri, spuse el cu o voce inegală și răgușită înăbușită de pielea ei. Atinge-mă.

Ea îi descheie pantalonii.

Sonerie se auzi asemeni unor clopote de catedrală peste zgomotul răsuflării lor anevoioase, al acordurilor de vioară de la casetofon și al flăcărilor din cămin.

Drake înjură ridicându-se și stând o clipă cu capul aplecat deasupra genunchilor.

— Cine naiba...

— Poate o să plece, zise ea plină de speranță.

Sonerie le dădu de înțeles că, oricine ar fi fost, nu avea de gând să renunțe. Drake înjură din nou, dar se ridică împleticindu-se și traversă micul colț al sufrageriei, care o împiedica pe Lauri să vadă ușa de la intrare. Tocmai voia să-i aducă aminte că era fără cămașă, dar îl și auzi deschizând ușa.

— Ah! Nu ne așteptam să te găsim pe dumneata aici. E o adevărată surpriză.

La auzul acelei voci familiale, Lauri țâșni imediat de pe canapea. Picioarele îi tremurau și abia o susțineau. Își legă cordonul cu niște degete neîndemânatice.

— Oh, Doamne, exclamă ea încet și abia își reținu un suspin.

— Cine... dădu Drake să întrebe, dar fu întrerupt.

— Sunt reverendul Andrew Parrish, tatăl lui Lauri. Ea este aici?

9

— Ăăă, bună seara, îl auzi Lauri pe Drake spunând. Eu

sunt...

— Știm cine ești, tinere. Lauri ne-a spus totul despre dumneata. Mama le-a povestit tuturor că fiica ei lucrează pentru Drake Sloan.

— Nu-mi vine să cred că vorbesc cu dumneata în persoană. Doamnele de acasă or să...

— Mamă, te rog, nu vezi că omul e fără cămașă și noi îl ținem în frig? Putem să intrăm, domnule și... pardon, domnule Rivington?

Lauri ascultase acel schimb de cuvinte într-o stare de șoc, rămânând încremenită în fața canapelei. Îi venea să fugă sus și să se ascundă, dar ei ar fi văzut-o.

Ce căutau acolo? Aveau să-și închipuie - aveau să știe - ce putea să facă? Își aranjă halatul cât putu mai bine și își trecu inutil mâna prin părul ciufulit. Nu mai avea timp. Drake îi conducea părinții în încăpere.

— Mamă! Tată! exclamă ea cu un fals entuziasm și le ieși repede în întâmpinare.

Trebuia să se stăpânească. Nu te arăta vinovată, își spuse ea.

— Lauri, fetița mea. Ce mai faci? exclamă Alice Parrish îmbrățișând-o cu căldură și Lauri știa că mama ei trebuia să simtă că nu avea nimic pe sub halat. Îi aruncă o privire lui Drake peste umărul mamei ei, dar el ridică din umeri neputincios și părea puțin palid. Lauri observă îngrozită că și părul lui era ciufulit. În plus, datorită faptului că nu avea decât blugii descheiați la nasture, se vedea cât se poate de limpede că era teribil de excitat. Oh, Doamne!

Mama ei o sărută pe buze, acestea fiind încă iritate de sărutările lui Drake din urmă cu câteva! Momente. Oare îi putea simți gustul lui Drake? se întrebă ea. După aceea își îmbrățișă tatăl.

Urmă un moment de tăcere penibilă, când părinții ei își rotiră privirile prin încăpere. Aceasta emana seducție ca

și cum cuvântul ar fi fost scris pe pereți. Muzica încă se mai auzea încet, stereo și fermecător. Focul, care scălda camera în lumini calde și umbre, sugera discreție. Frapierea și paharele pe jumătate golite arătau spre ei ca niște degete acuzatoare și mai încriminatorii erau pernele răvășite de pe canapea. Una chiar fusese azvârlită pe jos când Drake își întinsese picioarele.

Dacă nu ar fi fost atât de îngrozită de situație, Lauri s-ar fi bucurat foarte mult să-și vadă părinții, întotdeauna fusese apropiată de ei și știa că avea noroc să aibă niște părinți care îi arătasera dragoste toată viața.

Se uită la mama ei, care era mărunțică, abia ajungând la umărul soțului ei. Părul lui Alice Parrish avea aceeași nuanță roșiatică, dar timpul îi luase din strălucire. Chipul îi era practic neridat, iar cutele care existau totuși erau provocate de răs, mărturie a bunei ei dispoziții.

Andrew Parrish își purta înălțimea cu mândrie și distincție. Părul negru, puțin încărunțit, era pieptănat pe spate, lăsându-i liberă fruntea înaltă. Avea niște ochi cenușii și blânzi și vorbea cu o voce groasă și caldă, liniștitoare. Reprezenta un mare sprijin pentru enoriașii lui, dar era de neclintit în privința convingerilor legate de moralitate, indiferent cât de moderne ar fi fost vremurile.

Bucuria lor inițială de a-și vedea fiica mai mică fusese redusă de scena pe care o aveau în față și Lauri citea dezamăgirea pe chipurile acelea care îi erau atât de dragi. I se rupea sufletul să vadă acest lucru și să știe ce trebuiau să-și închipuie.

— Bănuiesc că l-ați cunoscut pe Drake, spuse ea negăsind altceva mai potrivit și pentru a întrerupe liniștea aceea penibilă. Dar ce-i cu voi aici? Nu că nu m-aș bucura să vă văd, adăugă ea repede. Dar...

— Ne-am gândit să-ți facem o surpriză, draga mea. Mama și cu mine mergem mâine seară la o conferință a

păstorilor în Santa Fe. Ne-am hotărât să plecăm cu o zi mai devreme ca să stăm puțin și cu tine.

— Mă bucur foarte mult, zise ea.

— Nu ne așteptam să-l găsim pe domnul Rivington aici, spuse Andrew aruncându-i o privire lui Drake, care își pusese puloverul între timp.

Era în firea tatălui ei să treacă direct la subiect, deși Lauri ar fi preferat să aibă ceva timp ca să găsească o explicație plauzibilă. Dar timpul i-ar fi oferit vreuna? Se îndoia. Era pură imaginație, sau buza de jos a mamei ei începea să tremure? De ce veniseră în seara aceea? Dacă soseau cu un sfert de oră mai târziu? Lauri se cutremură și își cuprinse trupul cu brațele. Îi era groază să se gândească măcar la așa ceva.

Își umezi buzele și spuse cu cât mai multă stăpânire de sine:

— Drake... a venit acum câteva zile s-o vadă pe Jennifer. Stai numai s-o vezi pe Jennifer, mamă, zise ea cu un glas tremurător. O s-o adori.

Văzând că nimeni nu spune nimic, continuă:

— I-a fost atât de dor de ea... Și-a luat un mic concediu... Ea s-a bucurat atât de mult când l-a văzut...

Glasul i se frânse. Nu spunea nimic important și ocolea subiectul care se afla în mintea tuturor.

Andrew zări cele două pahare de vin de pe măsută.

— Stă aici cu tine.

Ea văzu durerea din ochii tatălui ei în clipa în care spuse acele cuvinte și își dorea nespus să i-o poată alunga. Ei nu ar fi înțeles niciodată. Lauri închise ochii să nu mai vadă acuzarea de pe chipurile părinților ei.

— Lauri, draga mea, ar fi bine să le spunem, zise Drake atunci, venind lângă ea și luând-o cu afecțiune pe după umeri.

Îi era groază de ce ar fi putut să spună, dar el o privi

tandru.

— Știu că am zis să păstrăm secretul un timp, dar, când am luat această hotărâre, nu ne-a gândit că părinții tăi or să ne facă o asemenea surpriză. Mă tem că-și închipuie tot ce e mai rău.

Și au și dreptate, ar fi vrut ea să spună, dar cuvintele lui și purtarea aceea plină de tandrețe o amuțiseră.

— Domnule, spuse el pe un ton solemn, uitându-se la tatăl ei, Lauri și cu mine ne-am căsătorit astăzi în Albuquerque. Ne-ați surprins în luna de miere.

Lauri s-ar fi prăbușit dacă n-ar fi ținut-o el. Fiecare picătură de sânge îi năvăli spre cap și își simțea fiecare bătaie a inimii. Urechile îi vuiau acoperind exclamațiile părinților ei, deși vedea că erau încântați și că răsufiau ușurați la auzul acelei vești.

Râdeau și nu mai conteneau cu exclamațiile. Mama ei se duse la Drake și îl îmbrățișă cu căldură, sărutându-l pe obraz.

— Bun venit în familia noastră, Drake.

Andrew îl bătea pe spate spunând:

— M-ați dus o clipă. Nici nu vreau să-ți spun ce-mi închipuiam.

O îmbrățișă pe Lauri, care se lăsă furată de vârtejul iubirii și încrederii lor reînnoite. Era încă prea șocată pentru a putea să spună ceva.

— Andrew, îți dai seama că avem încă o nepoțică acum? spuse Alice bătând din palme. Putem s-o vedem, Lauri? Îți promit că n-o s-o trezim, dar mi-ai spus că e o fetiță extraordinar de scumpă. Ardeam de nerăbdare s-o văd oricum și acum face parte din familia mea.

Ochii lui Alice licăreau de încântare și Lauri nu putu să o dezamăgească din nou.

— E sus, mamă, în dormitorul mic. Ce-ar fi să vă duceți s-o vedeți? Eu o să pregătesc câte o cafea între timp.

Mă tem că m-ați luat atât de tare prin surprindere, încât am uitat și de ospitalitate, zise ea cu un glas stins.

Mintea ei abia putea să formuleze un gând coerent.

— Hai, Andrew, vino, spuse Alice trăgându-și soțul de mână, iar el își dădu ochii peste cap prefăcându-se exasperat.

— Femeia asta e nebună după copii, Drake. Va trebui să te obișnuiești cu indulgența ei exagerată.

— Abia aștept și știu că și lui Jennifer o să-i placă, spuse el cu căldură.

De ce nu dădea niciun semn de nervozitate? Nu-și dădea seama că șarada aceea nu putea să dureze? Cum de putuse să spună așa ceva?

Când părinții ei dispărură pe holul de la etaj, ea făcu ochii mici și se uită la Drake, care îi susținu privirea cu nevinovăție. Ea își încleștă pumnii pe lângă trup. Ceva în acea poziție arogantă a capului lui o făcu să se înfurie și mai mult. Pe el îl distra stânjeneala ei!

— De ce, Drake? întrebă ea în șoaptă. De ce le-ai spus o asemenea minciună ridicolă?

— A fost o performanță demnă de *Premiul Academiei*, nu? Cred că ar trebui să-mi mulțumești pentru că te-am salvat. Totul era împotriva ta. Ar fi tras concluzia corectă și cred că n-ai fi vrut să se întâmple așa ceva, nu? Și e puțin cam târziu pentru asta, spuse el când ea aprinse lampa. Ai face mai bine s-o lași stinsă. Se vede că ai fost sărutată și...

— Vrei să-ncetezi? Spuse ea șuierător, bătând din picior. Drake, ce mă fac? Părinții mei cred că sunt măritată cu tine! Ce-o să le spunem când or să descopere adevărul?

— O să le spui că lucrurile n-au mers bine și că ne-am despărțit, zise el simplu.

Ea se prăbuși pe canapea și își acoperi fața cu mâinile.

— Au fost distruși când m-am despărțit de Paul. Nu

vreau să-i fac să treacă iarăși prin așa ceva.

El tăcu un timp, după care spuse încet:

— Atunci o să le spun că am făcut doar o glumă. O să poți să le explici de ce locuiesc aici cu tine. Cu siguranță că or să-nțeleagă. Doar tatăl tău lucrează în domeniul iertării, nu?

Tonul ironic al vocii lui o enervă și mai tare decât minciună aceea.

— Nu, Drake, spuse ea cu o privire aprigă și nu lumina focului îi dădea acea strălucire feroce. Să nu-ndrăznești să râzi de mine sau de ei, îl preveni ea cu un glas scăzut și ferm.

Când îi văzu expresia aceea rece și categorică, el deveni brusc serios.

— Iartă-mă. N-am vrut să iau în râs profesia tatălui tău sau situația în care te afli.

Ea nu zări nici urmă de nesinceritate pe chipul lui, dar oftă și spuse resemnată:

— Nu contează. Sunt sigură că toată chestia asta ți se pare că o scenă dintr-un film de comedie, dar pentru mine e ceva real. N-aș suporta să-i văd suferind.

— Lauri, ai aproape treizeci de ani, zise el. Poți să trăiești cum crezi de cuviință. Poate că lor nu le plăcea tot ce faci. Nici unui părinte nu-i place. Dar ei trăiesc după standardele lor și tu după ale tale.

— Nu-nțelegi, zise ea. N-am făcut niciodată ceva să le-nșel încrederea. Dacă hotărâm să fac ceva cu care știam că ei n-ar fi fost de acord, ascundeam acel lucru ca să-i feresc pe ei, nu pe mine. Niciodată nu le-am fluturat prin față greșelile mele.

— Dar n-ai făcut nimic! zise el tăios, după care își coborî vocea. Crede-mă, știu cât de castă ai fost. Mă doare teribil adevărul ăsta. În ciuda tulburării ei, cuvintele lui îi făcură inima să i se oprească în loc. Îi ocoli privirea.

— Conștiința mea e curată și, dacă le-aș spune totul exact așa cum e, m-ar crede. Doar că... zise ea mișcându-și mâinile de parcă ar fi căutat cuvintele potrivite, ar fi altceva, atâta tot. Ei fac parte dintr-o altă generație. N-ar accepta niciodată ideea că eu să locuiesc împreună cu un bărbat, N-ai iubit niciodată pe cineva suficient de mult, încât să-ți pese ce părere are acel om despre tine.

Fu un lucru greșit pe care îl spusese și își dădu seama imediat după ce rosti cuvintele. Chipul lui deveni rigid și gura i se strâmbă. Își vârî mâinile în buzunarele blugilor și se întoarse iute cu fața spre focul care aproape că se stinsese. Îi auziră pe soții Parrish ieșind din camera lui Jennifer și Drake spusese încet, fără să o privească:

— Lasă totul în seama ta. O să te secondez în orice ai spune.

Alice începu să vorbească înainte de a ajunge jos:

— Drake, e un adevărat înger. Deja o iubesc și abia aștept să se trezească mâine dimineață ca să mă joc cu ea.

Chipul lui Alice radia de fericire și pe Lauri o dureau sufletul să continue acea minciună.

— Îmi pare rău, zise ea repede. N-am pus încă de cafea.

Dădu să se ducă la bucătărie, dar tatăl ei o opri.

— Nu te deranja special pentru noi. Suntem prea bătrâni să bem cafea la ora asta. Pe urmă n-am mai putea să dormim. Ar trebui să mergem să căutăm un loc unde să înnoptăm. Ne-ntoarcem mâine dimineață, dacă nu deranjăm.

— Prostii, spusese Drake. O să stați aici. Avem destul loc.

— Ah, nu se poate, protestă Alice. Tu și Lauri sunteți în luna de miere.

— Pe mine nu mă deranjează dacă rămâneți. Pe tine te deranjează, draga mea? o întrebă el pe Lauri.

— Ăăă – da. Adică, nu, nu mă deranjează, se bâlbâi ea, încercând să-și dea seama ce era în capul lui Drake.

— E un dormitor mai mic în partea cealaltă, lângă bucătărie. Acolo am dormit eu în aceste câteva zile. În seara asta oricum aveam de gând să mă mut în dormitorul mare.

— Înțeleg, zise Andrew bătându-l pe spate. Eu unul aș prefera să rămân aici decât să merg la un motel, mamă, tu ce zici? o întrebă el pe Alice.

Toată lumea părea s-o fi uitat pe Lauri, care tresărise violent când îl auzise pe Drake vorbind despre mutarea în dormitorul mare. Acum își dădu seama ce avea în minte și acest lucru o înfurie teribil.

— Păi, bineînțeles că aș prefera să stau aici cu Lauri, zise Alice.

— Atunci, s-a aranjat, spuse Drake cu fermitate. Dați-mi voie doar să-mi iau o parte din lucruri și, în timpul ăsta, Lauri o să schimbe așternutul.

După aceea o să vă lăsăm să dormiți. Trebuie să fiți epuizați.

Următoarea jumătate de oră fu o totală zăpăceală. Drake se duse în dormitor și trecu înapoi prin living-room cu o cutie cu obiecte de bărbierit și alte lucruri personale. Un halat de velur era aruncat neglijent pe un umăr. Îi făcu cu ochiul lui Lauri în timp ce ea își ascultă părinții povestind despre zborul până la Albuquerque și drumul până la Whispers. Îi aruncă o privire plină de furie prin spatele lor.

Le puse așternuturi curate pe pat, încet, în speranța că el va mai veni în cameră, căci intenționa să-i spună ce părere avea despre aranjamentul lui pentru noaptea aceea, dar el o evita. În timp ce părinții ei le urau noapte bună, el îi cuprinse mijlocul cu ambele mâini, lipind-o posesiv de piept.

— Mă bucur tare mult că te avem ca ginere, Drake. Ai

grijă de fiica mea și iubește-o. Ațâță-ți cer, spuse Andrew.

— Așa o să fac, domnule, spuse el solemn, iar Lauri ar fi vrut tare mult să-l lovească în fluierul piciorului.

Cuplul de vârstnici se retraseră în camera lor, iar ea îl urmă docilă pe Drake în dormitorul mare, dar de cum închise ușa, îl înfruntă furioasă.

— Știu ce e-n mintea ta, Drake, dar n-o să-ți meargă.

— Ce e-n mintea mea? întrebă el scoțându-și puloverul pentru a doua oară în seara aceea.

— Crezi că o să stau în acest pat cu tine.

— Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva, spuse el cu nonșalanță descheindu-și fermoarul blugilor.

— Ce faci? întrebă ea uimită.

— Mă dezbrac. Ce ți se pare că fac?

În timp ce continua s-o facă, zise:

— Am fost într-o vară în turneu cu *Hair* și, de atunci nu mai am niciun pic de rușine. Dacă te jenezi, întoarce-te cu spatele.

Chilotul lui era bleu, strâmt și foarte sumar, iar Lauri înghiți nodul pe care îl avea în gât în clipa în care el își scoase blugii și îi aruncă neglijent pe un scaun. După aceea îi întoarse spatele și începu să dea cuvertura la o parte de pe pat.

— O să dorm pe canapea, murmură ea deschizând dulapul pentru a lua niște păături.

— Cum vrei. Tatăl tău o fi el preot, dar e evident că apreciază realitățile vieții. Ce-o să le spui când or să te vadă acolo dimineață? O ceartă ca între îndrăgostiți?

Ea simți o poftă teribilă de a-i plesni chipul îngâmfat când se întoarse și îl văzu rezemat de perne, cu cearceaful tras până la mijloc.

— O să mă trezesc înaintea lor.

— Bine, mă bucur că te-ai gândit la toate, spuse: el căscând și lăsându-se în jos. Noapte bună.

Negăsind nicio replică usturătoare, ea ieși din cameră cu brațele încărcate de pături. Coborî treptele în liniște ajutată de lumina slabă a focului care abia mai pâlpâia.

Tresări speriată când se aprinse lumina.

— Oh, draga mea, sper că nu te-am speriat. Veneam sus să-ți cer câteva pături în plus, zise Alice. O să dorm pe canapea. Tatăl tău sforăie atât de tare, încât n-aș putea închide ochii toată noaptea. Așa face când e foarte obosit. Dar tu ce faci cu astea?

— Păi... mă gândeam că s-ar putea să aveți nevoie de ele la un moment dat. Noaptea se face foarte frig.

„Mama o să doarmă pe canapea!” strigă mintea ei.

— O să-mi fie foarte bine. O să mai pun un lemn pe foc. Taică-tău habar n-o să aibă de nimic până dimineață, așa că fă bine și du-te înapoi lângă soțul tău și nu te mai gândi la noi, îi spuse mama ei, după care o sărută pe obraz și se întoarse în cameră.

Purta capotul matlasat pe care Lauri i-l dăruise cu un an în urmă de Crăciun. Mireasma cremei de față cu care se dăduse îi aminti de momentele din copilărie când mama ei venea în cameră să le învelească pe ea și pe Ellen.

— Noapte bună, mamă, spuse ea încet și urcă din nou scara.

Zăbovi puțin în fața ușii. Se gândi să se ducă în camera lui Jennifer și să doarmă cu ea, dar în patul fetei nu era destul loc. Dacă o speria pe Jennifer în toiul nopții, s-ar fi iscat alt incident care ar fi trebuit explicat. Nu avea altceva de făcut decât să împartă cu Drake patul cel mare.

Deschise ușa încet, sperând că el adormise deja. Dar speranțele ei se evaporară în clipa în care el se întoarse și o privi întrebător. Ea nu aprinsese lumina, dar razele lunii pătrundeau pe fereastră și îi vedea foarte bine trupul sub cearceaf. Inima îi bătea dureros de tare.

— Te-ai răzgândit?

— Nu, zise ea apăsător. Mama vrea să doarmă pe canapea ca să scape de sforăitul tatei.

— Ceva ce sper că n-ai moștenit, zise el morocănos punând din nou capul pe pernă și întorcându-i spatele.

„Ah!” își spuse ea clocotind de furie. Era îngrozitor de nesuferit. Făcu cât mai puțin zgomot când se spălă pe dinți și pe față. Continuând să fie furioasă, își scoase halatul și, fără să se gândească, dădu să se ducă în dormitor. Ce făcea? Nu obișnuia să doarmă cu cămașă de noapte, dar nu putea să se urce în pat lângă Drake astfel.

Deschise un sertar și scoase o pereche de bikini și un sutien pe care și le puse. Nu erau cine știe ce, dar mai bine decât nimic. Dacă ar fi rămas cu halatul, ar fi murit de cald până dimineață. Lumina era stinsă, așa că nu avea să o vadă.

Se apropie de pat în vârful picioarelor și se vâri în așternut, având grijă să stea la margine. Puse capul pe pernă și închise ochii strâns, ordonându-i trupului să se relaxeze. Aproape că reușise, când vocea lui se auzi deodată în întuneric:

— Ți-ai pus armura?

— Taci și lasă-mă-n pace, zise ea, dar fără multă convingere.

— Asta și am de gând, zise el. Deocamdată. Dar o să te dai tu pe brazdă, spuse el apoi și o bătu pe șezut peste cearceaf, după care se întoarse pe partea cealaltă.

Bine măcar că nu-i dădea atenție cu forța. Se bucura de acest lucru. Sau nu?

*

O lumină slabă și violetă se strecura pe fereastră. Dar nu acel vestitor al dimineții o trezi pe Lauri dintr-un somn adânc. Era întinsă pe burtă, cu fața înfundată în pernă.

Ceva cald și umed o mângâia pe spate cu insistență. Se trezi încet-încet, bucurându-se de acea stare între trezie și somn, care ar fi vrut să dureze o veșnicie.

Închizătoarea sutienului cedă sub niște degete pricepute, iar bareta subțire care îi traversa spatele fu dată la o parte. Atunci se trezi de-a binelea și mușchii i se încordară sub masajul hipnotic care o menținea în starea aceea de supunere languroasă.

— Drake? șopti ea.

— Hmm? fu singurul răspuns.

Era greu să aibă sentimente negative când el își continua activitatea.

— Ce faci? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Iau micul dejun, murmură el sărutându-i ușor umărul, și frecându-i încet spatele spre șolduri. E delicios.

Vocea lui nu era mai ridicată decât o răsuflare. Lauri gemu și își cufundă fața în pernă și mai mult când îi simți limba umedă și catifelată gustându-i deliciile șirei spinării.

Un picior greu și păros era întins peste pulpele ei, imobilizând-o, în timp ce continua să-i mângâie spatele cu gura și cu mâinile. Coborî până la mijlocul ei și apoi o luă din nou în sus. De data aceasta, însă, sărutându-i coastele.

Când ajunsese la subsuoară, o întoarse încet cu fața în sus și privi în ochii ei somnoroși de culoarea ambrei, dându-i la o parte de pe față părul ciufulit.

— Bună dimineața, zise el.

— Bună dimineața.

Îl coborî bretelele sutienului, scoțându-i-l cu ușurință. Îl privi pielea caldă și trandafirie datorită somnului, Lauri închise ochii, incapabilă să-i susțină privirea arzătoare când el se așeză deasupra ei. A îi ridică brațele deasupra capului și, începând de la cot, le sărută ușor partea sensibilă de dedesubt până când ei îi veni să strige de bucurie. Gura lui alunecă apoi peste claviculă și în sus, pe gât, până ajunsese

deasupra buzelor ei care erau întredeschise și îl așteptau.

Răbdarea cu care îi trezise simțurile îi fu răsplătită când ea îl sărută cu o pasiune care îi zgudui pe amândoi. Limbi, dinți și buze se mișcau cu o sincronizare atât de superbă, încât amândoi atinseră culmea plăcerii.

Pofta lui de mai înainte nu dispăruse și era foarte iacom. Gura și mâinile lui implorau domolirea foamei care nu-i dădea pace încă de când o: văzuse prima oară.

— Ai un gust atât de minunat. Ești dulce... caldă... moale, șopti el, lăsându-se în jos și concentrându-și atenția asupra sânilor ei dornici, ceea ce anticipă plăcerea pe care o puteau provoca buzele lui. Începu acea activitate magnifică, iar Lauri îi rosti numele încet, strângându-i umerii.

Interzise orice gând care ar fi putut să umbrească splendoarea aceluia moment, dar acestea îi veniră în minte nepoftite. Chiar în timp ce simțea nerăbdarea dorinței lui apăsând-o, își aminti că nu era decât atât – dorință. Nu putea s-o iubească. După ce avea să și-o potolească, ce o să se întâmple? Avea să plece netulburat, lăsând-o cu inima pustie? Nu! Nu trebuia să lase să se întâmple așa ceva. Îi putea tolera aroganța, jocul de actor, ironia, furia, dar nu i-ar fi putut suporta niciodată indiferența.

Totuși, îl dorea. Mintea ei nega ceea ce dorea trupul. Se arcui spre trupul lui și se undui sub mângâierea amețitoare a gurii lui care îi zăbovea pe burtă.

Degetele lui i se plimbau ușor pe abdomen și atinseră triumghiul moale care pulsa îngreunat de umezeală și de căldură. Lauri icni. Gestul lui o azvârli pe meleagurile realității. Oare el își dădea seama că ea era ceacăre se afla dedesubt? Sau se gândea la Susan? Își închipuia...

Îi împinse umerii cu o forță născută din panică și repulsie.

— Nu, Drake. Te rog. Gata.

El își înălță capul și îi văzu chipul chinuit și lacrimile... de care ea habar nu avea. Îi șiroiau prin colțurile ochilor și dispăreau în şuvițele de păr răsfirate pe pernă.

— Lauri? întrebă el încet, după care se sprijini într-un cot și se aplecă deasupra ei, oprind o parte din lacrimi cu un deget, pe celelalte sorbindu-le de pe obraz.

— N-am de gând să te batjocoresc, Lauri, spuse el încet fără nicio urmă de ironie. Îmi dau seama că și eu am scrupule. Ai tăi m-au primit în familie cu dragă inimă. Nu găsesc că ar fi corect să te posed – oricât de mult aș vrea – atâta timp cât ei sunt jos și ne cred căsătoriți.

Îi mângâie tâmpla cu degetul și șopti:

— Nu trebuie să te temi de mine niciodată.

Apoi o sărută cu blândețe pe buze.

Ea îi simți răsuflarea în nări și în gură când îi spuse:

— Te rog. Să mai gust puțin lapte cu miere, îi luă sânul în mână și i-l ridică ușor, lăsându-și capul în jos. Îi cuprinse sfârcul trandafiriu cu gura într-un gest lipsit de pasiune dar plin de dorință și trase ușor de el. Nu era mai mult decât o încordare a mușchilor obrazului, dar Lauri o simți în fiecare celulă a trupului.

După aceea se desprinsese de ea și se dădu jos din pat. Punându-și blugii, îi spuse peste umăr:

— Mi se pare că am auzit-o pe Jennifer. O îmbrac și ne vedem jos.

La ușă mai zăbovi puțin.

— Pentru lucrul la care am renunțat în dimineața asta ar trebui să fiu ori închis la nebuni, ori sanctificat, zise el și îi zâmbi tandru înainte să iasă.

O vreme totul fu în regulă.

Dar lucrurile nu erau în regulă și nu era nicio plăcere în a pretinde că erau. Lauri se simțea ca o ipocrită stând la micul dejun alături de părinții ei, Drake și Jennifer. Alice insistase să pregătească un mic dejun îmbelșugat în onoarea tinerilor căsătoriți. Chiar și numai pentru acest lucru, Lauri se simțea vinovată.

Alice le dădu vești despre familia lui Ellen, arătându-le fotografii ale celor doi băieți, pe care Drake le privi tăcut. În povesti acestuia o mulțime de lucruri din copilăria lui Lauri care pe aceasta o făcură să roșească și pe el să râdă. Dacă n-ar fi știut ce știa, ea ar fi zis că se simțea excelent. Se purta ca un ginere care făcea tot posibilul să impresioneze familia soției.

Îi flată mama și ascultă cu mare interes când tatăl ei se lansă într-una din povestirile lui, care erau extrem de plictisitoare. La îndemnul lor le divulgă ce se vorbea în televiziune despre serial. Alice voia să știe totul despre relațiile amoroase din culise – cine era căsătorit, cine nu. Dacă actrița cutare era la fel de frumoasă în realitate ca pe ecran. Dacă păstrau îmbrăcămintea pe care o purtau. Cine gătea mâncărurile pe care le serveau la filmare? Și așa mai departe. El răspunse răbdător și chiar coloră unele povestiri pentru a le face și mai captivante.

Discuțiile lor erau însoțite și de semne pentru Jennifer, deși știau cu toți că nu înțelegea chiar tot. Datorită lui Ellen, soții Parrish erau obișnuiți să folosească limbajul semnelor în mod automat. Jennifer îi acceptă imediat, iar simpatia fu reciprocă.

Lauri nu știa dacă fetița avea și alți bunici. Părinții lui Drake muriseră. Cunoștea atât de puține lucruri despre Susan, așa că nu avea cum să știe dacă părinții acesteia își văzuseră vreodată nepoțica.

Drake insistă să o ajute pe Alice să spele vasele, în

timp ce Lauri făcea paturile. Andrew se instală în living-room să citească ziarul. Jennifer hotărî să se așeze pe genunchii lui și să se uite la caricaturi.

Lauri se duse sus să facă treburile de dimineața. Fără să vrea, dădu atenție nodului din gât și trebui să facă eforturi imense ca să nu dea frâu liber lacrimilor. Ar fi fost atât de minunat dacă ar fi fost adevărat. Dar totul nu era decât o minciună, o șaradă. Drake își puna în aplicare talentul de actor și juca excelent. Ar fi trebuit să fie mândru de sine.

Făcând patul cel mare în care dormiseră amândoi, reînvie amintiri care erau puternic imprimate în mintea ei. Fusesse tandru și atent, iar ea îi răspunsese că nici unui alt bărbat.

În noaptea nunții fusese virgină. Sub îndrumările lui nerăbdătoare, inițierea ei în ritualurile sexului fusese destul de puțin încântătoare, dar ea bănuise că sexul putea fi și ceva frumos. Să-și fi pierdut farmecul datorită așteptărilor prea mari?

Își aduse aminte foarte bine de o noapte când Paul fusese deosebit de supărat din cauza unui cântec la care lucra. Așa cum făcea de obicei când era frustrat, se dusesse în dormitor căutând să-și descarce nemulțumirea. O trezise, iar ea îndeplinise ritualul pe jumătate adormită. După ce își satisfăcu dorințele, el se ridică și, punându-și blugii, spuse dezgustat:

— Nu te ostenești să faci nimic, nu?

Ea fu jignită de cuvintele lui. Nu-i arătase niciun pic de tandrețe sau dragoste. Nu fusese nicio mângâiere, nicio încercare de a o excita. Și, totuși, el se aștepta ca ea să reacționeze cu o pasiune instantanee la actul lui grăbit și dezinteresat.

Ea era deja trează și se ridică în capul oaselor.

— Nu pot să mă aprind ca un întrerupător, Paul, doar

pentru că tu ai chef de sex. Dacă ți-ar păsa cu adevărat, ai lua-o mai încet...

— Nu mă-nvață tu cum să fac dragoste!

— Atunci învață-mă tu! strigă ea. Vreau să-nvăț cum să-ți fac plăcere. Învață-mă.

Îi dorea dragostea cu disperare. Trupul și sufletul ei îi strigau s-o iubească, El își încheie blugii cu un gest plictisit.

— La ce bun? Întotdeauna o să fii fetița rușinoasă a preotului.

După aceea plecase din cameră, iar ea plânseese până adormise.

Acum, când netezea cuvertura pe patul lui Drake, se înfioră când își aminti atingerile lui. O mângâiasse așa cum Paul n-o făcuse niciodată. Îi privise trupul, i-l studiasse, i-l lăudase, nu doar îl folosisse. Întotdeauna urâse momentul în care Paul se contopea cu ea dureros și brusc. Pentru ea fusese o invadare, o violare.

Instinctiv știa că n-ar fi fost la fel cu Drake. El ar fi penetrat-o la maximum, îmbogățindu-l prin acceptarea lui, i-l-ar fi înapoiat într-un fel cum ea nu mai cunoscuse vreodată.

Alungă acele gânduri tulburătoare, se îmbracă repede și coborî. Jennifer nu fu prea încântată să se dea jos de pe genunchii lui Andrew pentru a merge la lecții cu Lauri, dar aceasta insistă că trebuiau să facă măcar câteva, din moment ce, cu o zi în urmă, se jucaseră și fuseseră în Albuquerque.

Fusese numai cu o zi în urmă?

Andrew liniști fetița cerându-i permisiunea lui Lauri de a participa și el la lecții. Lauri acceptă, știind că tatăl ei luase parte la educarea lui Ellen și avea să o ajute în a ține fetița atentă.

Drake o întrebă pe Alice dacă voia să viziteze puțin orașelul, iar ea fu încântată de invitație, așa că plecară

promițând să se întoarcă până la prânz.

Masa de prânz fu mai festivă și mai relaxată decât cea de dimineață. Toți erau veseli, în afară de Lauri, care era măcinată de sentimentul de vinovăție generat de acea înșelătorie pe care nu făcea niciun efort să o dea în vileag. Nu trebuia să mai continue! Dar cum să-i pună capăt?

Fu uimită când Drake îi surprinse privirea și când îl văzu perplex. De parcă n-ai ști ce-i cu mine, își spuse ea în timp ce arunca fulgere din priviri.

— Pescuiești vreodată în izvoarele astea, Drake? Întrebă tatăl ei întrerupându-i gândurile furioase.

— Da, domnule. Ați vrea să pescuim puțin după-amiază?

— Nu mi-am adus haine potrivite, deși mi-ar fi făcut plăcere, zise ei cu o voce care trăda dezamăgire.

— Nu trebuie să fim ambițioși, zise Drake râzând. Putem să stăm pe mal și să aruncăm puțin undițele. Ce ziceți?

Zâmbetul lui era fermecător și Lauri se enervă văzând că înfrunta acea situație bizară cu atâta aplomb, în timp ce ea era nervoasă și încordată.

— Chiar, dragul meu, de ce nu te duci? sugeră mama ei. O să fii prins în ședințe următoarele trei zile. Aerul de munte o să-ți prindă bine.

Andrew își plimbă degetul mare și cel arătător de-a lungul nasului, încercând să se hotărască. Privirea i se opri asupra lui Jennifer și îi mângâie cârlionții.

— Numai dacă merge și Jennifer cu noi, zise el. Vrei să mergi? o întrebă el prin semne.

Ea își întoarse privirea repede spre Lauri. Cunoștea bine cuvântul „a merge”, la fel ca oricare alt copil. Să merg unde, Lauri?” întrebă ea atât de repede cât putu să-și miște mâinile grăsuțe.

— „Să mergi la pescuit”, îi explică Lauri, dar își dădu

seama după ochii ei că nu înțelesese.

— Vino și tu, Lauri. Va fi o lecție bună pentru ea, îi spuse Drake.

— Nu, trebuie să stau aici cu mă...

— Nu sta pentru mine, zise Alice repede, întrerupând-o. O să cos puțin și, pe urmă, cred că o să trag un pui de somn. Dacă acasă telefonul sună întruna, rareori apuc să mă bucur de luxul ăsta.

— Atunci s-a aranjat, zise Drake ridicându-se. Haide, Andrew, să verificăm echipamentul. Totul e în magazia de afară.

Andrew nu avu nevoie de altă invitație și îl urmă repede pe Drake, Jennifer venind fuga după ei.

— Lauri, draga mea, du-te și schimbă-te. Spăl eu vasele, îi spuse Alice când ea începu să strângă masa.

— Bine, zise ea fără entuziasm.

Lucrurile scăpau de sub control și ea nu avea nicio putere.

Își puse o pereche de blugi vechi și niște pantofi pe care noroiul nu-i putea strica. Luă o jachetă pentru Jennifer și alta pentru sine, câteva pături vechi și coborî. Alice pusese prăjituri, fructe, băuturi răcoritoare și un termos de cafea, într-o sacoșă încăpătoare.

— Mamă, n-o să stăm mai mult de o oră, o oră și ceva, protestă Lauri.

— Știu. Dar știi că oamenilor li se face foame când ies la aer.

— Ești sigură că o să te simți bine? o întrebă Lauri.

— Dumnezeu, bineînțeles! Ba chiar o să-mi facă plăcere să fiu singură. Și așa în următoarele câteva zile o să vorbesc tot timpul.

Îi făcură cu mâna toți patru și porniră spre poalele dealului în urma lui Drake. El căra aproape toate uneltele de pescuit, dar Andrew insistase să ducă păturile și o cutie

cu momeală. Jennifer ținea un coș mic pentru pește și pe iepure, bineînțeles, iar Lauri, sacoșa cu gustările pregătite de mama ei.

Nu le fu greu să găsească un loc plăcut pentru excursia lor. Dealurile păreau să fi luat foc, atât de pline de plop erau. Frunzele moarte foșneau sub pașii lor când mergeau prin pădure. Pârâiașul pe care îl alesese Drake curgea de sus de pe munte și sclipea în soare cristalin. Cerul era ca un castron azuriu întors cu gura în jos asupra pământului, aerul era răcoros și înviorător. Era o zi de toamnă perfectă.

Cei doi bărbați se așezară să pescuiască, deși, așa cum spusese Drake, nu erau prea ambițioși. Se simțeau bine doar aruncând undițele și trăgându-le din nou. Doar de câteva ori se întâmplă să se agațe câțiva păstrăvi mici în cârlig, dar îi azvârliră înapoi în apă, imediat după ce Jennifer îi examina cu atenție.

Dorea să știe cât mai multe. O întreba pe Lauri denumirile tuturor lucrurilor, iar profesoara ei abia putea ține pasul cu infinită ei curiozitate. Pescuitul o fascina, dar atunci când Lauri îi spuse că, de obicei, peștii erau păstrați și mâncați, buza de jos începu să-i tremure și Lauri îi arătă repede acrobațiile pe care le făcea o veveriță care sărea dintr-un copac în altul. Avuseseră o lecție despre originea mâncării și a cărnii, dar se părea că vederea animalului viu avea o importanță foarte mare pentru copil. Vor discuta despre acele lucruri altă dată, când Jennifer avea să fie mai puțin implicată emoțional.

Bărbații li se alăturară la o gustare și stătură pe păturile pe care Lauri avusesese inspirația să și le ia. Când Drake se ridică și dădu să se întoarcă la punctul de pescuit, Andrew spuse:

— Cred că ajunge. Ce-ar fi s-o duc pe Jennifer acasă și să citim o carte sau să facem ceva mai puțin obositor?

— Vin și eu, zise Lauri repede.

— Nu, nu, spuse tatăl ei. Găsesc drumul și singur și, în plus, aş vrea să-mi petrec puțin timp singur cu nepoțica mea. Tu rămâi aici cu soțul tău. N-am uitat că voi doi sunteți în luna de miere. Știu când trebuie să mă fac nevăzut.

Andrew îi făcu cu ochiul lui Drake, care îi răspunse cu un zâmbet plin de neastâmpăr. Lauri simți o dorință teribilă de a-i trage o palmă. Nu putea să facă altceva decât să accepte să rămână singură cu el în pădure. Îi încheie jacheta lui Jennifer cu o încetineală studiată, prelungind momentul plecării. Andrew îi explică ce era cu frunzele toamnă în timp ce se depărtară printre copaci, lăsând-o pe Lauri cu Drake.

— Nu-i plăcut? întrebă el așezându-se mai aproape de ea pe pătură. Hai să ne-nfășurăm în pătură.

Ea îl împinse proptindu-și podurile palmelor în umerii lui.

— Nu fi drăguț și simpatic cu mine. Acum poți să-ți ieși din rol. Nu mai e nimeni care să te vadă jucând excelent rolul de mire iubitor. Te rog să mă scutești.

— Chestia asta te-nfurie rău de tot, nu?

Fața lui era mult prea aproape de a ei, astfel încât Lauri îi vedea punctele aurii și maronii din ochii verzi.

— Da! zise ea tăios.

— Ar trebui să fii mai atentă, o atenționează el cu o voce melodioasă și clătinând un deget prin fața ei. E periculos.

Despre ce vorbești?

El îi apucă maxilarul strâns și o forță să-l privească, apropiindu-i fața și mai mult.

— Dacă nu ți s-ar fi aprins călcâiele atât de tare după mine, n-aș fi putut să te-nfurii în asemenea hal, îi zise el în cea mai slabă șoaptă și, înainte ca ea să poată spune ceva, o sărută apăsător și repede, după care țâșni în picioare.

Ea rămase pe pătură privind în urma lui cum se îndrepta cu nonșalanță spre pârau pentru a lua undițele. Clocotea de furie, dar cuvintele lui atinseseră un punct sensibil. Avea dreptate. De ce se chinuia singură? Furia era doar încă o emoție pe care i-o provoca el, iar ea le arăta cu prea multă ușurință și prea des.

Arborând o indiferență pe care, de fapt, nu o simțea, Lauri se întinse pe pătură. Cu fața în sus. Simțea soarele inundându-i chipul cu căldură și închise ochii sub razele lui orbitoare. El nu avea de unde să știe că ea se lăsa pradă amintirii fiecărui sărut, fiecărei atingeri. Nu avea de unde să știe că inima îi bătea cu putere ori de câte ori se gândea la dimineața aceea, când stătuse goală sub mâinile și gura lui atât de pricepute. Mâinile lui... gura lui. Ochii lui.

*

Se trezi brusc când ceva îi gădilă urechea, încercă să alunge acel lucru, dar Drake îi apucă încheietura și îi lipi mâna de piept, în timp ce continua să-i roadă ușor urechea. Apoi își lăsă buzele să alunece în jos pe gâtul ei, sărutând-o ușor și amețind-o.

Stătea întins pe burtă, dar în spatele ei, așa încât formau o linie dreaptă. El îi dădu la o parte gulerul bluzei pentru a avea un acces nelimitat la gâtul ei. Involuntar, ea își arcui gâtul oferindu-i și mai mult spațiu de explorat. În cele din urmă, el își înălță capul și privi în jos spre ea.

— Trezitul tău a început să devină un obicei. Chiar și de sus în jos ești minunată.

— Și tu ești un mincinos. Arăt groaznic. Când mă trezesc, arăt groaznic.

— Nu-i adevărat, zise el seducător. Mi-ai părut superbă în ziua aceea când te-am văzut stând acolo îngrozită – dar sfidătoare – lângă masa de recuzită.

Lauri râse când își aminti.

— Ai fost îngrozitor cu... Lois, parcă, nu așa o chema? El încuviință.

— Ai fost îngrozitor de nepoliticos când ai spus că avea gust de pizza cu anșoa.

— N-am spus niciodată așa ceva! zise el prefăcându-se indignat.

— Ba sigur c-ai spus. A fost nevoie ca Murray...

Tăcu în clipa în care își dădu seama că o tachina și începură să râdă.

— Acum îmi dau seama cât de greu e să săruți pe cineva care nu-ți place în mod deosebit și să faci să pară sincer. N-o să-nțeleg niciodată cum de reușesc actorii să facă treaba asta.

— Ah, înveți la Sărut Unu-cu-Unu, zise el. E un curs obligatoriu la școala de actorie.

— Zău? Întrebă ea cu naivitate.

— Sigur, zise el lăudăros. Uite, ridică-te puțin în capul oaselor.

Ea se ridică și stăteau amândoi față-n față pe pătură.

— Acum, zise el adoptând un ton de profesor, primul sărut pe care-l înveți e cel neglijent, dat de un soț neatent și cu mintea în altă parte. De obicei e aproape în vânt. Așa.

Îi demonstrează sărutând aerul lângă tâmpla ei.

— Sau așa, zise ei atingându-i obrazul ușor, după care întoarse repede capul. Poate fi folosit cu puțin mai mult sentiment pentru a ura bun venit unei mătuși la o reuniune de familie sau pentru a saluta o foarte bună prietenă de familie.

— Vorbești serios?

— Absolut. Am fost supuși și la test.

— Un test de sărutat?

— Am obținut nota cea mai bună, zise el zâmbind și dezvelindu-și dinții strălucitori.

— Sunt convinsă.

— Putem să continuăm lecția? Întrebă el exasperat, iar ea încuviință. Apoi vine sărutul grăbit și brutal care, de obicei, e motivat de vreo emoție violentă ca de exemplu teama, furia sau disperarea. Așa.

Își afundă degetele în brațele ei și o lipi de el, sărutând-o apăsător.

Ea era uluită când el o împinse apoi ușor.

— Vezi? Gura e întotdeauna închisă pentru sărutul ăsta, zise el.

— Mulțumesc Domnului pentru favoruri mărunte, zise ea atunci pipăindu-și buzele iritate.

— Cel mai important sărut e, bineînțeles, cel al îndrăgostiților, continuă el degajat. Ca să iasă perfect e nevoie de ore întregi de repetiții. Trebuie să fie convingător. Toți spectatorii trebuie să simtă acest sărut. De obicei, actorul ia fata în brațe așa, zise el apoi îmbrățișând-o cu căldură. Apoi își lăsa buzele să alunece pe deasupra buzelor ei până când toată lumea așteaptă cu răsuflarea; tăiată contactul propriu-zis. După care actorul...

Nu mai termină fraza, deoarece buzele li se contopiseră. Intrând în joc acum, Lauri își ridică brațele și îl luă pe după gât. El își frecă gura de al ei, fără, însă, să o sărute în adevăratul sens al cuvântului.

Își înălță capul și o ținui cu ochii lui pătrunzători. Glasul îi era răgușit:

— Pe urmă mai e sărutul care spune fără echivoc „Hai să terminăm cu aiurelile și să trecem la lucruri serioase.” E cam așa.

Se împinse în ea până o făcu să cadă pe spate pe pătură, sub trupul lui tare. Îi gădilă cu limba colțurile gurii și îi contură buza de jos după care începu să o exploreze în profunzime. Ea îi răspunse pe măsură, șicanând, sorbind și cercetând până când trebui să se despartă pentru a trage

aer în piept.

— Nu ești numai un foarte bun student la sărutat, dar ești și un profesor foarte bun, îi spuse ea tremurător.

— Numai cu studentele foarte talentate, spuse el zâmbind.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

— Și câte au fost până acum? întrebă ea geloasă.

— Mii, pe puțin, spuse el plimbându-și degetul provocator peste buzele ei. Când făcea cursuri de actorie, Susan...

Degetul lui încetă brusc acea dulce tortură și numele rămase suspendat în aer între ei, invizibil și, totuși, puternic. În ochii lui verzi care fuseseră lichizi și calzi apărură un licăr rece, de oțel. Timp de câteva clipe încărcate de tensiune, rămaseră perfect nemișcați. După aceea, el își schimbă poziția.

— Poate că ar fi bine să ne-ntoarcem, spuse el atunci, ridicându-se.

Ea nu putu să răspundă. Nodul din gât nu-i dădea voie să scoată niciun sunet măcar. Încuviință doar.

Strânseseră lucrurile în tăcere. Tot soarele dispăruse și Lauri se simțea azvârlită în beznă. Susan. Mereu Susan.

Porniră spre casă pe poteca acoperită de frunze moarte. Drake încercă să facă conversație, dar sesizându-i indispoziția, renunță la efort.

Când se apropiară de casă, văzură o camionetă parcată pe alee între *Mercedes* și mașina de închiriat a soților Parrish.

— Cine poate fi? întrebă Drake.

— Nu știu. Nu-i mașina lui Betty.

Drake deschise ușa și o lăsă să intre, dar Lauri fu întâmpinată de blitz-ul unui aparat de fotografiat. Uluită și zăpăcită pe moment de lumina aceea orbitoare, ea se feri și se refugie la pieptul lui Drake. Instinctiv, el îi înconjură

mijlocul.

— Ce naiba se-ntâmplă? Exclamă el, dar urmă altă fotografie.

— Cred că-i de-ajuns deocamdată, fiule. Lasă-i măcar să intre-n casă, zise Andrew.

Când ochii li se obișnuiră cu semiîntunericul din casă, Lauri și Drake văzură un tânăr cu un aparat de fotografiat îmbrăcat în blugi și încălțat cu adidași, care nu se potriveau deloc cu o haină sport, o cămașă sport și cravată.

— Bună ziua, domnule Sloan. Sunt Bob Scott de la *The Scoop Sheet*. Doamne, e nemaipomenit! Exclamă el și părul încrețit i se legăna ca un burete uriaș pe capul lui când dădea din el extaziat.

Lauri habar nu avea de ce se află acel tânăr în compania părinților ei și a lui Jennifer, care stătea pe genunchii lui Andrew și urmărea totul cu mare interes. Cu toate acestea, Lauri cunoștea publicația menționată de Bob Scott. Era o revistă săptămânală care se vindea într-un tiraj de milioane de exemplare în toată țara. Purta titluri oribile pentru articole care, adesea erau în detrimentul subiecților. Editorii publicau scandaluri, secrete și indiscreții. Ce căuta acolo?

În clipa în care tânărul duse aparatul la ochi din nou, Drake îi porunci:

— Vrei să lași...

Se întrerupse brusc aruncându-le o privire lui Andrew și lui Alice.

— Vrei să lași jos aparatul ăla și să-mi spui ce cauți în casa mea?

Pentru prima oară, puțin din exuberanța lui Bob Scott se evaporă, ceea ce nu o surprinse pe Lauri, căci expresia de pe chipul lui Drake l-ar fi intimidat și pe hunul Atila.

— Ăăă... păi... vă caut de săptămâni întregi. S-au făcut tot felul de speculații cu privire la motivul pentru care

nu mai apăreți pe platoul de filmare. Producătorul acela, regizor, sau ce naiba e – Murray – n-a vrut să-mi spună nimic. Tăcea ca un pește. Până ia urmă am aflat de la un operator că ați venit aici în New Mexico ca să vă petreceți puțin timp cu fiica dumneavoastră. Am venit pe urmele dumneavoastră – aeroport, mașină de închiriat, chestii din astea – și astăzi v-am găsit.

— Bine, și acum că m-ai găsit, ce vrei să afli?

Drake învățase de mult că reporterii de la revistele de scandal puteau fi plini de tenacitate și, că dacă nu li se făcea pe plac, puteau fi periculoși.

— Dumnezeule, trebuie să recunoașteți că vestea căsătoriei o să-i trântască pe toți în fund! zise tânărul zâmbind, dar întâlnește privirea rece a lui Drake și, dându-și seama că mersese prea departe, înghiți în sec și murmură: Vă rog să mă scuzați, doamnelor.

Lui Lauri nu-i venea să creadă. Cum putuse să se întâmple așa ceva? Cu siguranță că Drake avea să nege relația, dar atunci ce avea să le spună părinților ei?

Alice se ridică și veni la Drake, punându-i mâna pe braț.

— Drake, sper că nu te superi pe mine. A venit la puțin timp după ce-ați plecat voi. Vorbea atât de repede și puneă atâtea întrebări, încât, fără să-mi dau seama, am spus că tu și Lauri v-ați căsătorit ieri. Știu că ai spus că aveai de gând să țineți secret o vreme.

Vocea începu să-i tremure.

— Îmi pare rău...

— Lasă, zise Drake luând-o pe după umeri pe s Alice. Știu cum sunt reporterii când se află pe urmele unui articol de senzație. M-ai scutit de efortul de a anunța presa.

Dacă nu l-ar fi iubit deja, Lauri l-ar fi iubit în clipa aceea. Ar fi putut să o certe pe mama ei, căci, dincolo de acel calm exterior, știa că trebuia să fie foarte furios de

întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Bob Scott păru oarecum ușurat de atitudinea mai relaxată a lui Drake.

— Dacă-mi permiteți, ați ales o puicuță foarte drăguță, domnule Sloan, zise el și îi făcu cu ochiul lui Lauri, care încă nu se dezmeticise suficient pentru a reacționa la ceea ce se întâmpla.

— Îți permit, dar ține secret treaba asta, spuse el încruntându-se. Aș vrea s-o țin pentru mine o vreme.

Își puna din nou în aplicare talentul de actor. Tânărul și îndrăznețul reporter îi mânca din palmă acum;

— Înțeleg că i-ai cunoscut pe părinții soției mele, zise Drake politicos și Bob Scott încuviință. Iar ea e fiica mea, Jennifer, adăugă el luând fetița în brațe.

— Știam cu toții că aveți o fetiță pe undeva, dar ați ținut-o întotdeauna ascunsă. Cumva pentru că e surdă?

Lauri înlemni și se așteptă ca Drake să-i tragă un pumn reporterului. Îl văzu, însă, strângând din maxilar și îl auzi spunând calm:

— Nu. Am vrut s-o apăr de reprezentanții presei care nu sunt la fel de sensibili ca dumneata, domnule Scott. N-am dus-o la un pension particular pentru că mi-ar fi fost rușine cu ea.

Reporterul își umezi buzele nervos.

— Doamne, n-am vrut... adică...

— Salută-l pe Bob, îi zise Drake lui Jennifer însoțindu-și vorbele de semne.

Ea răspunse cu dulceață, aruncând acel zâmbet angelic care îi cucerea pe cei cărora le era adresat.

— Cum îi spun „bună”? întrebă Bob Scott.

Drake îi arătă și Jennifer râse când îl văzu făcând semnul respectiv cu stângăcie.

— „Du-te și stai lângă bunicul”, îi spuse Drake apoi prin semne și îi dădu o palmă peste șezut când ea îl

ascultă.

După ce se îndreptă, spuse:

— Ea e Lauri. A fost profesoara lui Jennifer.

Veni lângă ea și o luă de mijloc posesiv, trăgând-o lângă el.

— Dumnezeu! Îmi puteți spune cum v-ați cunoscut?

Drake născoci o poveste pe care o spuse cu atâta pricepere, încât ea însăși fu cât pe-acți să creadă acele minciuni.

— Pot să mai fac câteva fotografii? întrebă reporterul apoi.

— Numai câteva și, pe urmă, o să te rog să pleci. Soții Parrish trebuie să pornească spre Santa Fe în după-amiaza asta și vrem să ne petrecem cât mai mult timp cu ei.

— Da, sigur. Orice, domnule Sloan.

Acum, că dăduse lovitura săptămânii, Bob Scott era deodată umil și supus.

În următoarele câteva minute, Lauri fu obligată să facă fotografii împreună cu Drake și cu Jennifer. Se simțea ca o proastă, luând parte la acea șaradă și întrebându-se îngrozită cum aveau să repare răul pe care avea să-l creeze povestea aceea.

Exact când reporterul își strângea lucrurile, Betty Groves apărură în fugă din bucătărie.

— Ce se-ntâmplă, Lauri? o întrebă ea cu răsuflarea tăiată, ca de obicei. Am văzut toate mașinile alea afară. Tocmai ne-am întors de la Albuquerque.

Lauri se bucurase că Betty își petrecea câteva zile la rude. Acest lucru o făcuse să nu fie nevoită să le-o prezinte părinților ei.

Acum, văzând-o pe Betty cu zâmbetul ei curios și cu ochii ei mari, Lauri avea impresia că avea un coșmar care nu se mai termina. Ce altceva se mai putea întâmpla? Ca răspuns la acea întrebare parcă, Sam și Sally dădură buzna

în cameră ca niște tornade în miniatură și se repezică la Jennifer, care își primi prietenii cu același entuziasm.

— Cine sunt toți oamenii ăștia? Întrebă Betty peste țipetele copiilor.

Drake ridică mâinile într-un gest de abdicare neputincioasă și râse în hohote. Andrew și Alice se duseră la ea și se prezentară singuri. Pentru a crea și mai multă confuzie, Bob Scott făcu imediat fotografii.

— Părinții ei? o auzi Lauri pe Betty exclamând. Încântată...

— ... căsătoria lor...

Vocea mamei ei.

— ... căsătorit...

Aceasta de la Andrew.

— Doamne, ce aiureală!

Aceasta de la Drake, în șoaptă.

După aceea se trezi îmbrățișată de Betty.

— V-ați căsătorit! Ah, Lauri! Drake! Ah, sunt atât de fericită pentru voi! Mereu am zis – întrebați-l pe Jim – că ar trebui să vă căsătoriți. Știam că vă iubiți! Și micuța Jennifer! Ce reacție a avut? Ah, cred că o să-ncep să plâng!

Și, imediat Betty izbucni în lacrimi și plânse mult timp după ce Drake îl conduse pe Bob Scott la mașină.

Recunoscătorul reporter promise „fericitului cuplu” o fotografie pe prima pagină și articolul! Complet împreună cu fotografiile color. Drake îi vorbi încordat în timp ce îl urca politicos, dar ferm, în mașină.

Betty se oferă să o ia pe Jennifer la ea un timp pentru ca Lauri, Drake și soții Parrish să respire liniștiți după toată acea zăpăceală. Soții Parrish se duseră în camera lor să-și facă bagajele. Trebuiau să plece într-o oră pentru a ajunge la prima întâlnire din cadrul conferinței păstorilor care începea în seara aceea.

Lauri se duse sus și se dezbracă. Intră sub duș și stătu

sub picăturile de apă fierbinte, sperând că aveau să o relaxeze puțin.

Când închise robinetele, în cele din urmă, și deschise ușa de sticlă pentru a lua un prosop, se retrase brusc, căci îl văzu pe Drake privind-o din prag.

Apucă prosopul și se acoperi cu el.

— Nu te mai osteni. Am văzut deja tot ce e de văzut, spuse el răgușit și porni spre ea.

— Bine. Nu mă ostenesc, zise ea și începu să se șteargă.

Ceva în poziția furioasă a umerilor și a bărbiei ei îl făcu să se oprească. Ea continuă să se șteargă bine, mecanic, ignorându-l și acest lucru îl derută mai mult decât dacă ar fi căutat să se; acopere.

— Te-am mai prevenit o dată în legătură cu umblatul prin casă așa.

— Făceam un duș. Nu mă așteptam la spectatori.

Când termină să se șteargă, luă o pereche de bikini dintr-un sertar și și-i puse. Drake se rezemă de măsuta de toaletă fără să-și ia ochii de la ea.

Ea scoase apoi un sutien din sertar, numai că, înainte să și-l pună, el i-l smulse din mână și îl aruncă pe jos. Singura ei reacție fu să ridice din umeri indiferentă și să-și pună puloverul. Continuând să nu-i dea atenție, își puse apoi o pereche de pantaloni pe care îi adusese în baie.

Imediat după ce trase fermoarul, Drake se repezi la ea și o îmbrățișă cu putere, strivindu-i buzele sub ale sale și plimbându-și mâinile fierbinți pe spatele ei. Ea adună și ultima fărâamă de control pentru a nu-i răspunde și rămase rigidă. În cele din urmă, el își înălță capul și spuse:

— Ești supărată.

Ea se dezlipi de el.

— Cred și eu, spuse ea și începu să-și perie părul.

— Lucrurile au cam scăpat de sub control, nu? Întrebă

el după câteva clipe de tăcere.

— Cam așa ceva, zise ea punând peria la loc pe măsuță și privindu-l drept în ochi. Ai idee ce dezastru ai provocat în viața mea? În viața părinților mei? Nu-ți pasă de nimeni decât de tine însuși? Îl întrebă ea și trase aer în piept, tremurând. O să-mi cer scuze pentru gafa mamei, deși, cel puțin, a fost o greșeală sinceră. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu le-ai fi spus minciuna aceea teribilă de la bun început.

Bărbia îi era ridicată sfidător.

— Am dat eu vina pe altcineva cumva? Întrebă el încet. Aici ar trebui să spun ceva de genul „Păcatele se plătesc” sau „Cum îți așterni așa dormi”?

— Întotdeauna îți știi replicile, nu? Întrebă ea trecând pe lângă el furioasă dând să iasă din baie, dar el o prinse de braț și o trase.

— Lauri, ațâțătoare mică. Mereu în defensivă, mereu pusă pe ceartă. De ce nu capitulezi măcar o dată? O întrebă el atingându-și buzele de tâmpla ei. Nu ți-a trecut prin cap că mi-ar plăcea ideea că toată lumea să te creadă soția mea? Asta m-ar proteja împotriva iubitorilor de bârfe și am putea...

Ea se desprinsese cu atâta forță, încât el rămase uluit.

— Am putea ce? aproape că strigă ea. Am putea continua să trăim în lumea asta falsă pe care ai născocit-o tu? spuse ea râzând cu amărăciune. Aroganța și insensibilitatea ta mă uimesc în permanență, Drake. Crezi chiar și o clipă că eu m-aș preface că-ți sunt soție?

El îi întoarse spatele atunci și vârî mâinile în buzunare într-un gest pe care ea îl cunoștea foarte bine. Îl folosea pentru a se închide în sine. Dezvăluia o crăpătură mică în zid, o particulă de vulnerabilitate.

— Am avut o soție, murmură el. Ți-am spus...

— Ah, da, zise ea ironică. Mi-ai spus totul despre soția

ta. Ai iubit-o. Și acum nu mai vrei încurcături sentimentale.

Se duse lângă el și îl întoarse cu forța spre ea.

— Ei bine, dă-mi voie să-ți spun și eu ceva. Nu vreau să-ți fiu soție, nici așa-zisă, nici altfel. Cererea dumitale nu mă atrage, domnule Sloan. Și nu-nțeleg absolut deloc de ce vrei neapărat să mă aduci în patul tău.

Pielea de pe pomeții lui se întinse atât de tare și cutele din jurul gurii i se accentuau atât de vizibil, încât Lauri se temu că o va lovi. O apucă de umeri cu putere și o trase spre el. Îi simțea furia care clocotea în el.

— Lauri, Drake, aș vrea să vorbesc cu voi pu țin, dacă se poate, spuse Andrew după ce bătu timid în ușa dormitorului.

Dură câteva secunde ca întreruperea aceea să tempereze furia lui Drake, dar, încet, ea îi simți mâinile relaxându-se pe brațele ei, până când le lăsă să-i alunece pe lângă trup.

— Da, tată, ce este? întrebă ea tremurător.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar e foarte important. Cel puțin pentru mine și mama, este.

Lauri îi aruncă o privire peste umăr lui Drake și intra în dormitor.

— Vino înăuntru.

Andrew intra repede și își ceru scuze din nou că îi deranja.

— Trebuie să plecăm curând și mă-ntrebam dacă n-ați vrea să-i satisfaceți dorința unui bătrân.

Cu coada ochiului, Lauri îl văzu pe Drake venind lângă ea.

— Ce este, tată? întrebă ea cu o voce calmă.

— Întotdeauna am crezut că tu și Paul ați fi avut mai multe șanse dacă v-aș fi căsătorit eu în biserică. Știu că e demodat, zise el repede când ea dădu să protesteze. Vă rog, Lauri, Drake, lăsați-mă să vă fac o slujbă scurtă de

nuntă înainte să plec.

11

Lauri se uită la tatăl ei stupefiată, încercând să prindă sensul cuvintelor lui. Drake stătea lângă ea. Aproape că-i simțea privirea în creștet. Tatăl ei o aștepta să spună ceva.

— Dar nu e nevoie, tată, zise ea râzând nervos.

— Știu, Lauri, dar fă-mi plăcerea asta, te rog. Mamei tale și mie nu ne-a plăcut deloc că te-ai căsătorit numai civil cu un bărbat pe care nici nu l-am văzut niciodată. Când căsnicia ta s-a dovedit a fi nefericită, și nu-ncerca să-mi spui că n-a fost așa, pentru că știu c-a fost – ne-am simțit vinovați că n-am fost mai apropiați de tine și de soțul tău. De data asta, aș vrea să fac parte din căsnicia, din familia ta.

Îi luă mâna asudată în mâinile lui.

— Întotdeauna mi-am dorit să vă căsătoresc pe tine și pe Ellen. Eu i-am celebrat căsătoria, ții minte, nu? o întrebă el și lacrimile o sufocau când dădu din cap afirmativ. Dă-mi voie, te rog, să o celebrez și pe a ta cu Drake.

Lauri încercă să vorbească, dar simțea o greutate imensă apăsându-i pieptul; lacrimile îi împăiejeniră ochii. Cât de mult ura faptul că trebuia să-l mintă pe acel om bun, care-i dăduse viață și nu-i dorea decât fericirea. Deschise gura să-i spună adevărul, dar își simți buzele ca de cauciuc și refuzară să se lase dirijate.

Simți sprijinul solid al brațului lui Drake pe după umeri.

— Ne... Ar fi o mare onoare pentru noi, domnule. O spun pentru amândoi.

— Bine. Bine, zise Andrew plesnind din palme încântat

și ochii lui cenușii licăreau veseli. Mă duc să-i spun mamei. O să se bucure atât de mult. Vă așteptăm jos.

leși repede și închise ușa în urma lui.

Nu știură cine luă inițiativa, dar Lauri se trezi în brațele lui Drake, ascunzându-și fața în adâncitura umărului lui. Frustrarea, furia și sentimentul de vinovăție răbufniră într-un torent de lacrimi până când cămașa lui se udă toată.

Nu spuse nimic, ci doar îi oferî sprijinul și mângâierea lui. Bătând-o ușor pe spate și mângâindu-i părul, așteptă până când îi secară lacrimile și ea rămase lipită de el, disperată.

Când vorbi, cuvintele i se auziră înăbușite, iar el își lăsă capul în jos pentru a o auzi mai bine.

— Sunt o ipocrită. Îți fac ție scandal pentru minciună care ai spus-o dar eu o mențin prin tot ce fac, zise ea trăgându-și nasul cu zgomot. Dar n-aș putea să-l fac să sufere.

— Chiar dacă mă crezi sau nu, și mă-ndoiesc că o faci, nici eu n-aș vrea să-i văd dezamăgiți de mine. Când am văzut că vrei să-ți faci curaj să-i spui adevărul, n-am putut să las să se-ntâmpale așa ceva. A trebuit să intervin.

O îndepărtă ușor și îi șterse lacrimile care încă îi mai zăboveau pe obraji.

— Hai să apărem demni la ceremonia de nuntă. O să știm că nu înseamnă nimic. Nu e legal. Mai târziu o să găsim noi ce să le spunem, zise el! Apoi și, văzând un licăr de furie în ochii ei, își dădu seama ce anume îl generase. N-o să te las singură. O să iau responsabilitatea și asupra mea. Acum du-te și spală-te pe față. Ne așteaptă.

O sărută ușor pe frunte și ea se duse să-și șteargă fața.

— Vă declar soț și soție. Ceea ce Domnul a unit, niciun om să nu poată despărți, spuse Andrew cuvintele care, dacă totul ar fi fost legal, i-ar fi unit viața de a lui Drake. Poți săruta mireasa, fiule.

Drake își puse mâinile pe umerii ei și o întoarse spre el. Îi privi chipul încercând să i-l deslușească înainte să-și aplece capul și să o sărute. Fu un sărut scurt, dar puternic, și Lauri îi simți impactul în tot trupul.

Îi înconjură toți, Andrew, și Alice, Betty și cei trei copii, pentru prezența căroro Alice insistase.

O sunase pe Betty, rugând-o să vină la ceremonie. Betty plânsese tot timpul, dar copiii stătuseră tăcuți, ascultând cu uimire și urmărind mâinile lui Andrew, care reproducea cuvintele prin semne pentru Jennifer. De asemenea, Lauri și Drake se folosiseră de semne când depuseseră jurământul.

În orice altă împrejurare, Lauri ar fi considerat că era cea mai superbă ceremonie de nuntă la care asistasese vreodată. Chiar dacă locul în care se desfășura și hainele nu erau cele tradiționale, își dădu seama că, rostind jurământul față de Drake, îl și simțea cu toată inima. Fusesse ceva emoționant. Jura să-i ofere dragoste și fidelitate atât cu trupul cât și cu sufletul și nu numai pentru că martorii se așteptau să o audă rostind acele cuvinte, ci pentru că ea voia să i le spună lui Drake și el să știe că erau spuse cu sinceritate.

Buzele ei exprimau ceea ce inima știa deja. Acea dorință profundă, dulce și insuportabilă pe care o simțea pentru el era dragoste. Dragoste. Da, îl iubea. Îi vedea defectele și îi recunoștea temperamentul, dar acest lucru nu-i schimba sentimentele. Îi stârnea furia așa cum nu mai făcuse nimeni, dar, totuși, îl iubea.

Avea să fie în zadar, își spuse ea. Căci el iubise o dată – iubise profund și etern – și, în inima lui, nu mai era loc

pentru nicio altă femeie în afară de Susan. Fusesse sincer cu Lauri, ea nu putea să nu fie. Își mărturisea dragostea, dacă nu lui, atunci sieși.

Drake o sărută pe Betty zgomotos pe buze și ea se făcu că leșină. Apoi el răsă și o îmbrățișă pe Alice și îi strânse mâna lui Andrew, care îl bătu pe spate. După aceea se aplecă și o luă în brațe, pe Jennifer care se cuibări la pieptul lui, iar el îi gâdilă obrazul cu mustața, gest care o făcea întotdeauna să râdă.

S-ar fi putut crede că era un moment fericit pentru toată lumea, până când s-ar fi văzut chipul miresei. Aceasta era palidă și, din când în când, tot trupul i se cutremura de parcă ar fi încercat din răsputeri să-și țină emoțiile sub control.

La puțin timp după aceea, soții Parrish plecară. Bagajele fuseseră urcate în portbagaj, iar ei își luau rămas bun în fața casei.

Alice avea lacrimi în ochi când o sărută pe Jennifer, care îi răspunse fără rezerve. Lauri își îmbrățișă părinții pe rând, agățându-se de ei de parcă ar fi fost un colac de salvare. După ce aceștia urcară în mașină și porniră pe panta abruptă care începea din dreptul casei, le făcură cu mâna, strigându-le la revedere și promițând să sune și să scrie. În tot acest timp, Drake stătu lângă Lauri, jucând rolul soțului iubitor. Pe un braț o ținea pe Jennifer. Cu celălalt o ține pe Lauri după mijloc.

— Doamne, ce zi, Jennifer, zise Drake oftând când se prăbuși pe canapea, luând fetița pe genunchi. Lauri, nu pregăti nimic pentru cină. Hai să luăm doar niște gustări. Știi că și tu trebuie să fii obosită.

— Bine, o să scot câte ceva, zise ea și se duse repede la bucătărie.

De ce era, deodată, atât de nervoasă când stătea în aceeași cameră cu el?

După ce mâncară, îi făcură baie lui Jennifer și o duseră la culcare. O epuizaseră evenimentele din ziua aceea și începuse să dea semne de oboseală chiar din timpul mesei, când deveni irascibilă.

Lauri răsuflă ușurată când o lăsă în patul ei. După aceea se duse la bucătărie să umple mașina de spălat vase, dar văzu că Drake i-o luase înainte. Treaba era aproape terminată.

— N-ar fi trebuit să te deranjezi. Aș fi făcut eu asta.

El îi zâmbi peste umăr.

— Tu a trebuit să te ocupi de Jennifer. Eu am ales treaba cea mai ușoară.

— Era epuizată. Nu-i stă în fire să se poarte atât de nesuferit, mai ales când tu ești de față. Sper să nu se îmbolnăvească.

El râse și o luă pe după umeri.

— Parcă ai fi o mamă, îi șopti el răgușit în păr.

— Zău? Întrebă ea cu răceală, după care îl dădu la o parte și se duse la chiuvetă, unde își făcu de lucru, umplându-și un pahar cu apă pe care îl duse la buze.

El fu netulburat de lipsa de răspuns din partea ei și se apropie, sprijinindu-se cu ambele mâini de dulap, prinzând-o între el, și, cu nasul, îi dădu la o parte părul de pe gât, începând să o muște ușor.

— Drake...

— E incredibil de moale, murmură el și ea simți un fior când limba lui îi atinse lobul urechii.

— Te rog, Drake... spuse ea chinându-se să se întoarcă, dar când el cedă, o făcu doar pentru ca ea să se întoarcă cu fața.

Acum șoldurile ei erau lipite de dulap, iar el o ținea imobilizată cu propriul trup.

Îi luă mâinile și i le așeză pe pieptul lui, făcând-o să-i simtă sub palme bătăile inimii, căldura emanată de piele și

părul cârlionțat de sub materialul moale.

— Lauri, îți dai seama că, în anumite culturi, căsătoria nu e considerată legală până când nu e celebrată în biserică și unirea nu e binecuvântată de Dumnezeu? În cazul ăsta, suntem căsătoriți, Ceremoniile civile nu înseamnă nimic adesea.

Își strecură degetele prin părul ei, apoi și le opri pe pielea capului ei și începu să-i maseze tâmplele într-un ritm amețitor îi sărută cu tandrețe întâi fruntea, după care urmară pleoapele și obraji. Fiecare sărut era încet și deliberat, de parcă și-ar fi întipărit buzele pe pielea ei.

Îi sorbi buzele, ispitindu-le și ademenindu-le înainte de a le prinde complet sub ale lui. Limba lui nu luă în seamă bariera buzelor și a dinților când îi invadează gura. Se frecă de ea. Era limpede, că sărutul acela simboliza doar o dorință extraordinară de a o poseda complet.

Picioarele ei deveniră inutile datorită poziției lui și mușchii se transformaseră în gelatină. Dar în brațe avu putere când le ridică și îl luă de gât. Se apropie și mai mult de el, simțindu-i trupul tare în contrast cu formele moi ale trupului ei. Fu din nou conștientă de acea potrivire perfectă.

— Lauri, mă faci să stau suspendat undeva între Rai și Iad, spuse el răgușit. Dar jur că Iadul ăsta e mai dulce decât orice am cunoscut vreodată.

Îi devastă gâtul, dar ea era o victimă docilă, supunându-se buzelor, limbii și dinților lui, care păreau să o cunoască mult mai bine decât se cunoștea ea însăși. Nu căutau punctele vulnerabile, căci le cunoșteau instinctiv și se duceau direct la el.

Putea fi soția lui în adevăratul sens al cuvântului. Voia să fie și, în mintea ei, era deja. Moral, conștiința îi era curată. În fața Domnului și a unui preot, îi încredințase acelui bărbat viața și dragostea ei. Nimic nu-i putea zdruncina convingerea că jurământul făcut era valabil.

Dar el nu făcuse niciun astfel de jurământ.

Rostise acele cuvinte poetice, repetase acele fraze cunoscute, dar acestea nu porniseră din inimă. Pentru a o proteja pe ea și din respect față de părinții ei, jucase acel rol cât se poate de convingător. Cu toate acestea, Lauri îi cunoștea motivul și acesta nu era dragostea. Dragostea era pierdută pentru el pentru totdeauna, îngropată într-un mormânt, iar ea nu putea face absolut nimic.

El avea nevoie de ea acum. Îi simțea disperarea în felul cum o ținea. Intensitatea aceluia sărut îi dovedea cât de puternică îi era pasiunea. Dacă acceptă să facă dragoste cu el acum, cât avea să dureze până se stingea toată pasiunea aceea? Cât avea să treacă până se retrăgea într-o lume numai a lui, așa cum făcuse Paul? Când ea avea să aibă nevoie de balsamul iubirii lui pentru a-și alina rănilor, el avea să fie acolo? Nu putea să riște. Prefera să trăiască toată viața fără dragostea lui decât cu o copie a acesteia.

Abia peste câteva clipe, Drake își dădu seama că mișcărilor ei nu erau născute din pasiune. I se împotriva. Acest lucru îl uimi atât de tare, încât îi dădu drumul imediat, iar ea trecu repede pe lângă el și fugi pe scări. Când ajunse pe la jumătatea scării, îl auzi strigând-o.

Vocea îi era caldă, dar cu atât mai impunătoare.

— Lauri.

Ea se opri brusc, dar nu se întoarse. Dacă îl privea, era pierdută. Chiar și atunci, dacă el i-ar fi spus că o iubea, ar fi dat fuga în brațele lui și ar fi pus capăt aceluia chin. Spune-mi că mă iubești! strigă ea în gând.

— Lauri... zise el dar nu voi să mai adauge nimic și păru să ezite.

După aceea rosti doar un simplu „Noapte bună”.

Ceva o trezise pe Lauri. Ieși dintr-un somn adânc știind intuitiv că nu era în regulă ceva. Ascultă o clipă, dar nu auzi nimic ce ar fi putut să o trezească cu toate acestea, însă, se dezveli și se dădu jos din pat. Capotul era pe un scaun. Și-l puse repede și ieși în holul întunecat.

Cel dintâi gând fu la Jennifer, așa că se duse în camera fetei. Patul era gol. Lauri își înfrână panica și se duse în baia alăturată. Jennifer nu era nici acolo.

Împiedicându-se în tivul capotului din cauza grabei, coborî scara și se uită după ea în camerele de jos. Nici urmă de Jennifer. Gândindu-se sperând – că se trezise poate să bea puțină apă sau să mănânce o prăjitură, se duse la bucătărie și aprinse lumina. Jennifer nu era acolo, dar ușa din spate era deschisă, lăsând aerul rece să pătrundă înăuntru. Inima îi stătu în loc deodată.

Răpită!

Acela fu primul gând care-i trecu prin minte. Drake era o celebritate. El și fiica lui ar fi fost niște ținte perfecte pentru vreun maniac care căuta bogăție subită sau notorietate.

Cel dintâi impuls al ei fu să iasă și să caute fetița singură, dar se opri brusc. Dacă ei mai erau pe-acolo? Era întuneric și frig. Nu avea nicio armă.

Dădu fugă în camera lui Drage și, fără nicio ezitare, îi atinse umărul gol, zgâlțâindu-l cu putere.

— Drake, trezește-te.

Vocea îi tremura cumva de spaimă? Părea un suspin.

— Drake, trezește-te, te rog.

El se ridică brusc în capul oaselor și o privi aiurit, ca un om trezit deodată din somn.

— Lauri? Ce... ce e?

— Jennifer. A dispărut. M-am trezit – cred că am auzit ceva – ușa din spate. M-am gândit că, poate, niște răpitori...

Vorbea fără sens, dar el văzu cât era de îngrozită și

prinse destule cuvinte, încât să le poată deduce pe celelalte.

Se dezveli și sări din pat imediat. Luă halatul de velur din cuierul de pe spatele ușii și și-l puse în timp ce o urmă repede pe Lauri, care se întorcea deja în bucătărie.

El se duse direct la ușă și privi afară, în întunericul.

— Să chemăm poliția? întrebă ea cu un glas tremurător, frângându-și mâinile. Drake, ce...

Nu mai putu să continue, căci suspină.

— Liniștește-te, Lauri. Isteria nu ajută. Da, cheamă poliția. Eu mă duc în magazie să iau o lanternă...

— Dar ei ar putea să fie încă acolo afară. Ah, Drake, nu...

— Cine ei? Nici măcar nu știm ce s-a-ntâmplat. Dar jur că, dacă Jennifer a pățit ceva, îi omor...

— Îl căutați pe Hoțul de la Miezul Noptii?

Amândoi se întoarseră în același timp și rămaseră cu gurile căscate când o văzură pe Betty, care o ținea în brațe pe Jennifer.

— Oh, Doamne, exclamă Lauri ducându-și mâna la gură de ușurare și apoi alergând să ia fetița din brațele lui Betty.

O strânse la piept și o legănă, nevenindu-i încă să creadă că era acasă și teafără.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Drake și Lauri observă că nici vocea lui nu era prea sigură.

Ținea o mână protector pe spatele ei.

— Dormeam dusă, când, deodată, am auzit pe cineva la ușa din spate, explică Betty. Sigur că mi-am spus că era vreun borfaș sau vreun violator și am intrat în panică. N-o să mă obișnuiesc niciodată cu gândul că Jim e plecat tot timpul și că trebuie să stau singură.

Ochii îi tot alunecau spre imaginea tulburătoare a pieptului gol al lui Drake, expus vederii de V-ul adânc al

halatului.

— Ei bine, în cele din urmă, mi-am spus că nu era un violator prea deștept pentru că făcea prea mult zgomot încercând să deschidă ușa. Bănuiesc că eram mai mult curioasă decât speriată. Așa că m-am dus la bucătărie și m-am uitat pe geam. Jennifer stătea pe treaptă și încerca să deschidă ușa. Când i-am dat drumul, s-a dus direct spre camera lui Sally. Își lăsase iepurele acolo după-amiază. După ce a luat înapoi ceea ce căuta, a vrut să plece înapoi spre casă, dar m-am gândit că ar fi mai bine s-o aduc eu, să fiu sigură că ajunge cu bine. Vă puteți închipui că micuța asta a plecat singură în toiul nopții fără să spună nimănui nimic?

— Era atât de obosită când s-a culcat, încât probabil că n-a simțit lipsa lui Iepure. Când s-a trezit, la un moment dat, și-a dat seama că nu era lângă ea, așa că a plecat să-l ia, zise Lauri și îi zâmbi fetiței, care îl ținea pe Iepure la piept și căsca somnoroasă.

Lauri îi dădu la o parte buclele de pe obraji cu gropițe și o sărută.

Drake o luă din brațele ei și o așeză în fața lui, iar el se lăsă pe vine.

— Jennifer a fost foarte urât! îi spuse el făcând semne într-un fel așa încât să accentueze ceea ce spunea. Mesajul. Să nu mai pleci niciodată de lângă mine sau Lauri. Ne...

Căută să-și aducă aminte semnul pentru cuvântul sperie și se uită la Lauri, cerându-i ajutorul. Ea îi arătă semnul și atunci el continuă:

— Ne sperie și ne supără. Nu știm unde ești. Dacă mai faci așa vreodată, va trebui să-ți dau bătaie.

Lui Jennifer începu să-i tremure buza de jos și știa că tatăl ei vorbea serios. Apoi el o înconjură cu brațele și o ținu strâns, închizând ochii pentru că! Se gândea cu groază la ce ar fi putut să se întâmple. Jennifer îl luă de gât, deși

continuă să-l țină pe lepure. Drake o luă în brațe și ieșiră din bucătărie.

— Dumnezeule, ce m-am...

— Îți mulțumesc foarte mult, Betty. Nici nu pot să-ți spun cât de mult m-am bucurat când te-am văzut cu ea. Tocmai îl trezisem pe Drake și, bineînțeles, ne gândeam, la ce putea fi mai rău.

Îi era extrem de recunoscătoare lui Betty, dar nu avea chef de unul din monologurile ei exuberante.

— Trebuie să mă-ntorc la copii. Noapte bună.

— Du-te sus la mica ta familie.

Îi atinse brațul lui Lauri într-un gest liniștitor și apoi ieși repede. Lauri avu grijă să încuie ușa în urma ei. Încă nu-și revenise complet de pe urma spaimei pe care o trăsesese.

În camera lui Jennifer, Drake stătea pe marginea patului, mângâindu-i fruntea, deși ea adormise deja liniștită. Îi luă mâna lui Lauri când aceasta se aplecă să sărute fetița și ieșiră împreună.

— Tremuri, spuse el când ajunseră în hol.

— Nu știu dacă de frig sau de spaimă.

— Nu vrei să bei un pahar de vin, ceva?

— Nu, o să-mi treacă, zise ea și ajunseră în fața dormitorului mare.

Își ridică privirea spre el și zâmbi, dar zâmbetul îi pieri când îi văzu dorința teribilă de pe chip, care era prea ispititoare pentru a o ignora.

Se priviră un moment îndelungat. Nu o atinse, dar nici nu era nevoie, căci ea era extrem de conștientă de trupul lui, care părea să graviteze spre al ei, deși el nici nu se clintise măcar. Erau atrași unul spre celălalt ca doi magneți de poli opuși. Nevoia instinctivă și de netăgăduit pe care unul o avea de celălalt era, deodată, o forță ce nu lua în seamă rațiunea. Când se mișcară, se ținură strâns,

agățându-se unul de altul de parcă le-ar fi fost frică să nu fie despărțiți.

Ea nu opuse rezistență când o ridică în brațe și o duse în dormitor, întinzând-o cu grijă în pat. Într-o secundă se dezbracă de halat și de chiloți. Gol și splendid, se întinse lângă ea cu degajarea senzuală a unui zeu păgân ce îndeplinea un ritual al dragostei.

— Nu vorbi. Nu gândi. Pentru Dumnezeu, nu gândi! Doar să simți. Să simți.

Mâinile lui se obișnuiră din nou cu formele trupului ei. Nu se grăbi deloc, trăgându-i capotul în jos. Dar voia să vadă și să știe tot, așa că dădu în părți capotul, ridicându-i umerii pentru a putea să i-l scoată.

O trase spre el și o ținu strâns, iar gura i se contopi cu a ei, în timp ce mâinile îi modelau trupul și îi insuflau viață.

Umerii, sânii și abdomenul ei îi cunoscuseră atingerea și se bucurară. Îngenunche deasupra ei și îi sărută sânii cu buze fierbinți. Partea care îi adăpostea feminitatea se arcui în clipa în care palma i se așează asupra ei. O descoperi așteptându-l, umedă și caldă.

Atingerea lui era culmea tandreței și atât de sublim de intimă, încât Lauri icni și îi strânse umerii celebrând un sentiment pe care nu-l mai cunoscuse niciodată.

— Lauri. Ești o femeie... frumoasă... făcută pentru mine.

Cuvintele lui erau întretăiate, dar, chiar dacă nu ar fi spus nimic, Lauri ar fi știut ce gândea. Buzele lui mângâietoare și venerația atingerii lui îi spuneau tot ce avea nevoie să știe.

Vorbele lui Paul îi reveniră în minte. Niciodată, nu îi crease plăcere. Acum își dădu seama că nu-i, pășase îndeajuns de mult pentru a vrea să o facă.

Dar dorea ca trupul lui Drake să cânte la fel ca al ei.

Își plimbă mâinile peste pielea lui netedă,

frământându-i mușchii. Își azvârli mantaua rușinii și inhibiției și îl atinse bucurându-se de virilitatea lui.

— Lauri... da, scumpa mea. Cunoaște-mă, îngăimă el cufundându-și capul în gâtul ei și strângând-o cu putere.

Reacția lui îi dădu încredere, iar vorbele jignitoare ale lui Paul se pierdură în uitare când auzi gemetele de plăcere înăbușite ale lui Drake. Îi repetă numele în șoaptă, răsuflarea șuierându-i în ureche.

El îi luă fața în palme și îi captură gura într-un sărut apăsător. Ezitând, se opri în pragul posedării absolute, își înălță capul și se uită la ea. Lauri ridică o mână și o trecu peste trăsăturile lui pe care ajunsese să le iubească atât de mult. Degetele îi trecură peste mustața mătăsoasă și îi încercui buzele. Se priviră fix.

— Lauri? Întrebă el foarte încet.

Ea îi simți cea dintâi atingere și, închizând ochii, îi trase capul lângă al ei pe pernă. Îi șopti numele cu uimire când îl cunoscă în întregime.

Minunăția fu că nu se opriră aici, cum făcuseră întotdeauna. Șoptindu-și încântarea, Drake o savură. Tumultul din trupul ei crescuse, cuprinzându-i inima și răspândindu-i-se în suflet. În clipa în care pasiunea atinse limita, el îi strigă numele. Ea îl, auzi cu o fracțiune de secundă, înainte ca un vulcan să erupă în ființa ei.

Și exploziile continuară... continuară... continuară.

*

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva, șopti ea cu timiditate în întineric.

Își ținea capul pe pieptul lui Drake, iar picioarele le erau împletite sub cearceaf. El o mângâia pe spate absent.

— Niciodată? o întrebă el încet, mândru. Nici cu...

— Cu Paul? Nu, spuse ea cu un zâmbet trist și clătină

din cap ușor.

Părul de pe pieptul lui îi gădilă nasul.

— Nu credeam să pot, mărturisi ea.

Un hohot de râs se auzi vuind în pieptul lui și se amplifică în urechea ei.

— Ei, dar noi știm mai bine, nu? zise el apoi dându-i o palmă, ușoară peste șezut, dar mâna îi rămase acolo și transformă acel gest jucăuș în mângâiere.

Ea ar fi trebuit să simtă remușcări pentru ceea ce făcuse, dar nu putea să invoce acei sentiment, Nu-i părea rău deloc. Căci făcuse totul din iubire.

Și știa că avea să continue să facă dragoste cu Drake. Acum era inevitabil și nu mai avea nici ambiția, nici dorința de a se împotrivi. Se strânse mai aproape de el.

— Ți-e frig? o întrebă el.

— Puțin.

— Am împins toate păturile la picioarele patului, zise el atunci prefăcându-se uimit.

— Mă-ntreb cum s-o fi-ntâmplat oare, spuse ea i chicotind.

În curând erau înveliți cu păturile. Drake îi adulmecă urechea, trăgând-o mai aproape.

— Promit că, de data asta, n-o să mai deranjez așternutul.

— De data asta? întrebă ea nevenindu-i să creadă. Adică iar? Acum?

— Nu vrei? o întrebă el și ea îi văzu chiar și în întuneric sprânceana arcuită.

— Păi, eu...

Dar el își lăsase deja capul în jos și gura îi era foarte convingătoare. Ea se auzi spunând încet, dar cu pasiune: „Da, da.”

Următoarele câteva zile au fost idilice. Drake se dovedi a fi un amant înflăcărat și rareori o scăpa: pe Lauri din ochi. Nu era de ajuns că împărțeau aceeași cameră. Trebuia să o atingă, dacă nu cu mâinile, măcar cu privirea. Noapțile le erau pline de o pasiune care îi uimea pe amândoi. În timpul zilei, când Jennifer era cu ei, îi comunicau fericirea lor și fetița se lăfăia în acea strălucire.

Mergeau în orașel adesea, plimbându-se pe străduțele înguste și în pantă. Într-o după-amiază intrară în prăvălia lui John Meadows, care îi întâmpină cu căldură și nu arată în niciun fel că și-ar fi amintit de grosolănia cu care Drake îl tratase când se văzuseră ultima oară.

Lauri fu bucuroasă când Drake se arată cu adevărat captivat de munca lui John și îi puse întrebări politicoase în legătură cu obiectele expuse. Cei doi bărbați, atât de diferiți din toate punctele de vedere, discutară amabil, dar, în tot acel timp, Drake o ținea pe Lauri pe după umeri posesiv. Era o declarație de proprietate care nu scăpă neobservată.

Le plăceau acele ieșiri, dar momentele lor preferate erau serile liniștite pe care le petreceau acasă, lângă foc și împărtășindu-și gândurile la o sticlă de vin.

De obicei, Lauri stătea într-un capăt al canapelei, iar Drake se întindea pe spate, cu capul în poala ei, ca în seara în care părinții ei le făcuseră acea vizită surpriză. El îi vorbea despre ambițiile pe care le avea, gesticulând cu mâini expresive, în ochi sclipindu-i un foc ce provenea dintr-o sursă interioară.

Dar, indiferent cât de serioase le erau discuțiile, în curând conversația dispărea și mâinile care contribuiseră la accentuarea anumitor puncte de vedere, începeau să o

mângâie până când focul din cămin ajungea să nu fie nimic în comparație cu incendiul dintre ei.

Când părinții ei sunară înaintașă se întorcă în Nebraska, Lauri nu trebui să se prefacă fericită. Insistă să treacă prin Whispers, dar aveau treburi care îi chemau acasă imediat după conferința păstorilor. Ea închise, asigurându-i că era extrem de mulțumită. Căci, într-adevăr, în clipa aceea, așa și era.

Se plimbau mult prin pădure după ce Lauri și Jennifer terminau lecțiile și înainte că Betty și copiii să vină la cursurile de semne. Adesea, Lauri pregătea gustări și stăteau pe pături, mâncând în i: liniște lângă vreun pârâiaș, înconjurați de plopii care acum erau desfrunziți datorită apropierii iernii. Într-o după-amiază senină, în timpul unei asemenea ieșiri, după ce terminară de mâncat, Jennifer adormi ghemuită pe pătură. Drake se rezemă de un copac și o trase pe Lauri între genunchii ridicați, lipind-o cu spatele de pieptul lui.

— S-ar putea să fac ce face Jennifer dacă o să stau și mai comod, murmură ea somnoroasă, culcându-și capul pe pieptul lui.

— Dă-i drumul, spuse el în părul ei, trăgând o pătură peste ei.

Respirația lui egală o făcu să moțăie în curând. În acea stare între somn și trezie, niște gânduri tulburătoare invadară liniștea care o învăluia. Zile întregi refuzase să se gândească la Susan. Afecțiunea lui Drake era de netăgăduit, dar nici măcar în momentele de pasiune extremă nu-i spusese nici măcar o dată că o iubea.

Oare stătuse cu Susan așa vreodată? Făcuseră dragoste la fel de pasional? Oare pe ea avea să o iubească vreodată cu acea intensitate? Drake o strânse mai tare în brațe și o întreabă în șoaptă:

— Visezi urât?

Ea scutură din cap, dar gândurile acelea îi stricaseră ziua și permiseseră apariția unui mugure de îndoială.

Exact când se pregătea să se ridice și să se depărteze de el îi simți mâinile pe trup. Îi înconjurară mijlocul și se strecurară între pulover și blugi. Acel gest fu de ajuns pentru a o face să simtă din nou acea dorință familiară care o transforma într-o făptură languroasă și maleabilă.

El îi ridică puloverul puțin și își vârî mâinile pe dedesubt, iar ea le simți pe sâni, mângâind și fremătând. Atingerea lui era la fel de blândă și curioasă ca prima oară. Îi cunoștea trupul atât de bine și, totuși, îi crea impresia că, de fiecare dată când o atingea era o descoperire.

— Drake?

— Nu deranja un bărbat când e ocupat, îi mormăi el la ureche.

Deodată, ea se simți timidă. Dacă nu putea să-i spună că-l iubește, ar fi vrut să-i spună ceva care să-i dea de înțeles cam ce simțea pentru el.

— Voiam doar să ști că, de fiecare dată când tu... când noi, e... e ceva foarte deosebit pentru mine.

Mâinile lui se opriră și îi acoperiră sânii ușor. Era înspăimântător de nemișcat.

— Lauri, spuse el apoi răgușit. Uită-te la mine.

Ea își rezemă capul de umărul lui și îl înclină ca să se uite la el.

— Și pentru mine e foarte deosebit, zise el atunci și îi captură gura într-un sărut care îi înfierbântă sângele în vene.

Mâinile lui îi alunecară peste coaste până la mijloc, după care se întoarseră peste burtă și îi cuprinseră sânii, pe care îi ridică, frecând sfârcurile cu degetele mari, în timp ce îi rodea ușor lobul urechii. Acest lucru o făcea să-și amintească de clipele când el îi rodea acei muguri trandafirii cu dinții. Scoase un strigăt ușor și se agită sub

mâna lui care coborâse pe coapsă.

Când el începu să-și facă de lucru cu nasturele blugilor, ea își dădu seama ce era gata să se întâmple și fu îngrozită de propriul abandon. Fu cuprinsă deodată de timiditate și de rușine.

— Drake, nu, îngăimă și se dădu la o parte. Nu aici, adăugă apoi aranjându-și hainele sub pătură.

— De ce? întrebă el și în ochi avea un licăr de neastâmpăr. E plăcut în pădure. Gândește-te la vikingi, la romani, la Robin Hood și Lady Marian.

— Ei bine, eu nu sunt ei. Și, în plus, fiica ta e lângă noi, zise ea arătându-i-o pe Jennifer care dormea.

Continuă să-i țină mâinile departe de ea și nu îndrăznea să le dea drumul.

— Doarme, zise el. Haide Lauri, te rog, spuse el pe un ton implorator și se aplecă frecându-i buzele cu mustața.

Era o armă periculoasă și el știa cum s-o folosească.

— Dacă vine cineva?

— Or să se rușineze și or să se uite în altă parte.

— Aș fi îngrozită! strigă ea, după ce își coborî glasul, încercându-l de promisiune. Nu poți să aștepti până diseară? îl întrebă ea provocator.

— Cred că asta o să fac până la urmă, mormăi el.

Sărută-mă o dată, pe urmă te sărut și eu și plecăm acasă.

Ea nu-i văzu licărul din ochi și i se păru ceva rezonabil.

Se întoarse cu fața spre el și îl sărută fără pasiune, dar punând în acel sărut toată dragostea pe care o simțea pentru el. Când, în sfârșit, se opriă, el zise:

— Acum e rândul meu.

— Ce faci? îl întrebă ea îngrozită când el îi ridică puloverul.

— Sărutul meu. N-am specificat ce o să sărut.

Îi ridică puloverul și își vârî capul pe sub acesta. Lăsând sfârcurile ude și excitate, sărută întâi un sân și apoi pe celălalt. Când o privi din nou, îi văzu ochii plini de lacrimi de dragoste.

— Încă unul, te rog, zise el acoperindu-i gura cu a sa.

Lauri era sigură de un singur lucru: el nu se gândise la Susan.

*

— Am niște treburi prin oraș, spuse Drake strecurându-și capul în clasă a doua zi dimineață. Ce-ar fi să le termin și, pe urmă, să iau niște tamales de casă pentru masa de prânz? Am cunoscut o femeie acum câteva zile care le prepară în propria ei bucătărie. Le-am gustat și sunt fantastice.

Lauri râse când îl văzu plescăind din buze.

— Bine, dacă-ți plac doamnele grase, cred că o să pot mânca tamales la prânz.

— Îmi placi tu, zise el aruncându-i o privire lascivă. Ne vedem mai târziu, îi promise apoi cu neastâmpăr în glas. Pa, Jennifer, îi spuse el fetei, care așeza niște cuburi unul peste altul.

Ea îi răspunse și Drake plecă.

Cu vreo jumătate de oră înainte ca Drake să fie așteptat să se întoarcă, Lauri o duse pe Jennifer la bucătărie.

— O să-ți placă, îi zise ea așezând-o la masă. O să jucăm un joc ca să văd dacă poți să faci deosebirea între lapte și ciocolată.

Ca de obicei, Lauri folosea semne pentru fiecare cuvânt. Jennifer privea cu interes. Lecțiile de mâncare erau cele care îi plăceau cel mai mult.

— Bine, continuă Lauri. O să umplu două pahare.

Vezi? Într-unul e lapte alb, în celălalt, ciocolată. Să te văd cum spui.

După ce Jennifer spuse prin semne „lapte alb” și „lapte cu ciocolată” și le pronunță cât de bine putu, Lauri spuse:

— Acum o să-ți dau un pai. O să așez fiecare pahar în fața ta și tu să-mi spui ce fel de lapte e. Ai înțeles?!

Jennifer încuviință făcând să i se miște buclele blonde.

— Acoperă-ți ochii ca să nu vezi, îi zise Lauri.

Când se convinse că Jennifer nu trișa, Lauri introduse paiul în paharul cu lapte alb. Jennifer sorbi puțin și făcu semnul corect. Repetară exercițiul până când Lauri fu sigură că fetița stăpânea bine cuvintele și putea să asocieze gustul cu denumirea respectivă.

Tocmai terminaseră, când Drake intră pe ușa din spate având în brațe o pungă de tamales care miroseau excelent.

— Ce faceți voi aici? întrebă el punând punga pe dulap și scoțându-și haina.

— Ia să vedem dacă Drake poate s-o facă, îi spuse Lauri lui Jennifer și aceasta bătu din palme veselă.

Lauri îi explică regulile jocului și, spre încântarea lui Jennifer, Drake se prefăcu că nu era sigur că o să se descurce.

Jucă mult teatru când trebui să închidă ochii, dar, în cele din urmă, sorbi cu paiul și spuse prin semne: Țsta-i lapte alb. Când dădu să ia paharul cu ciocolată, Lauri observă că Jennifer îl băuse aproape pe tot.

— Jennifer! o mustră ea, dar începură să râdă cu toții.

Jennifer arăta spre buza de sus care era murdară de ciocolată, de parcă ar fi avut mustață, și o compară cu a lui Drake.

— Și tu, Lauri, îi spuse ea. Și tu.

Lauri protestă, dar Jennifer și Drake insistară.

Atunci luă paharul de ciocolată și luă o înghițitură zdravănă, având grijă ca puțin să-i murdărească buza de sus. Jennifer izbucni în hohote de râs țopăind. Când, în sfârșit, reușiră să o potolească, Lauri îi spuse:

— Du-te sus și spală-te pe față și pe mâini până pregătesc eu masa de prânz.

Jennifer dispăru bucuroasă.

— Tu nu te duci să te speli pe față? o întrebă Drake. Ți se lipește părul de mustață.

— Ah, am uitat complet, zise ea și se îndreptă spre chiuvetă.

— Dă-mi voie, spuse el apucând-o de umeri.

Limba lui catifelată o scăpă foarte repede de mustața de ciocolată, dar cu toate acele sărutări, îmbrățișarea lor se prelungi. Ea îl înconjurase cu brațele și se sărutară mult timp, până când, la un moment dat, se desprinseră fără suflare.

— Dacă o ținem tot așa, n-o să mai mănânci nimic, murmură ea sărutându-i ușor bărbia.

— S-ar putea să vreau să schimb meniul, zise el cu un glas îngroșat și o sărută pe gât.

— Or să se răcească tamales, spuse ea când el găsi un punct sensibil.

— De-asta s-au inventat cuptoarele cu microunde. Nu știai? îi murmură el la ureche.

Ea oftă resemnată și se desprinse ușor din brațele lui.

— Să fim cuminți. Jennifer trebuie să apară dintr-o clipă în alta, cerând să mănânce.

— Unde o fi neastâmpărata? întrebă Drake.

Sper că n-a fugit iar.

Ochii i se încălziră când se uită la ea. Își amintea, la fel ca ea, de noaptea în care fugise Jennifer, când făcuseră dragoste pentru prima oară.

— Mă duc să văd ce face, zise Lauri repede. Dacă vrei

tu să pregătești masa.

El încuviință și Lauri ieși repede ca să nu cadă pradă unei alte îmbrățișări.

Urcă scara și tocmai voia să se ducă în camera lui Jennifer, când zări o mișcare într-a ei. Oh, să nu fie încă un dezastru, își spuse ea deschizând ușa mai mult.

În clipa aceea, inima i se opri în loc.

Primul lucru pe care îl văzu fu o pereche de balerini din satin roz. S-ar fi potrivit unor picioare delicate și subțiri. Fără îndoială că fuseseră foarte mult folosiți la repetiții, deoarece poantele erau! Uzate, iar panglicile de satin erau șifonate din cauza prea multor înfășurări pe picior, Aceștia se aflau printre fotografiile, haine și! Câteva programe de teatru și un album mare cu tăieturi din ziare, legat în piele. Lauri văzu uimită ușile deschise ale dulapului de unde fuseseră scoase cutiile cu toate acele lucruri.

Jennifer stătea pe jos uitându-se la una din fotografii cu o concentrare solemnă. Încet, cu picioarele de plumb, Lauri se duse spre ea și îi atrase atenția.

— „Vezi, Lauri? O doamnă drăguță”, îi spuse ea prin semne, arătându-i fotografia.

Lauri întinse o mână tremurătoare spre ea și se uită la femeia imortalizată de aparatul de fotografiat. Era frumoasă. Purta haine de antrenament. Pantalonii de lână mulați care fac aproape întotdeauna parte din costumul unei balerine îi îmbrăcau gamba frumos formate și scoteau în evidență perfecțiunea pulpelor.

Se sprijinea de bară ca și cum ar fi făcut o pauză după câteva exerciții. Privea direct spre aparatul de fotografiat, netulburată, provocându-l, pe fotograf să descopere vreun defect. Avea părul negru, despărțit la mijloc și strâns într-un coc la baza gâtului ca de lebădă. Ochii negri și mari constituiau trăsătura cea mai captivantă pe acel chip în formă de inimă.

— Da, e drăguță, spuse Lauri într-o șoaptă foarte slabă.

Fără să-și dea seama, se așezase pe podea lângă Jennifer. Umerii i se lăsară în jos la vederea femeii care încă mai stăpânea inima lui Drake.

— Hei, mi-e foame. Ce se-ntâmplă acolo sus?

Cuvintele vesele ale lui Drake o smulseră pe Lauri din reverie, dar înainte să apuce să-și revină complet, el apărură în prag. Ochii și fața îi erau luminate de un zâmbet, dar când văzu dezastrul acela – cutiile golite de lucrurile care zăceau răspândite fără niciun pic de respect față de fosta lor proprietară, copilul și femeia care pângăriseră memoria soției lui – trăsăturile i se transformară într-o mască sumbră.

Lauri îi întoarse spatele pentru a nu vedea acea expresie de durere cumplită și luă balerinii de la Jennifer, care încerca să și-i pună în picioare.

— „Jennifer, du-te și spală-te pe față și pe mâini”, îi spuse Lauri cu cât de multă stăpânire de sine reuși să adune.

Fetița dădu să protesteze și întinse mâinile din nou spre balerini, dar Lauri spuse:

— Du-te!

Forța aceluia cuvânt nu lăsă loc nici unei discuții, iar Jennifer trecu pe lângă tatăl ei, care stătea lângă o fotografie și o privea, absent față de tot ce se petrecea în jurul lui.

— Îmi pare rău, Drake, spuse Lauri după ce fetița ieși din cameră. Bănuiesc că a fost curioasă. O să adun...

— Nu, zise el tăios. Lasă-le unde sunt. O să le strâng eu și o să le pun la loc.

Lauri dădu drumul balerinilor de parcă ar fi fript-o.

— Foarte bine, zise ea și ieși imediat.

Drake continuă să stea pe jos în mijlocul camerei și să

se uite la fotografiile răspândite în jurul său.

*

Lauri îi făcu lui Jennifer un sandviș cu unt și jeleu de arahide. Fetița îi vorbea lui Iepure, care stătea pe masă, lângă farfuria ei, cât mânca. Lauri îi dădea orice îi cerea mormăind și arătând. Acel lucru ar fi fost interzis în orice alt moment, dar în clipa aceea, Lauri era prea sleită de puteri ca să-i mai pese.

Când Jennifer termină de mâncat, Sam și Sally apărură la ușa din spate pentru a o invita acasă la ei să se joace. Lauri îi puse un hanorac – cel pe care Drake i-l cumpărase când fuseseră la Albuquerque – și îl rugă pe Sam să aibă grijă să vină înapoi peste o jumătate de oră.

— Sigur. Și așa noi va trebui să dormim, zise el, coborând scările împreună cu Jennifer.

Lauri îi privi alergând prin curte, dar, în realitate, nu-i vedea. Întipărită în dosul pleoapelor ei era imaginea balerinei care privea spre aparatul de fotografiat cu atâta siguranță de sine.

Din ce cauză murise, oare? Drake nu spusese niciodată. Ocolea complet orice subiect legat de soția lui. Lauri nu știa nimic despre ea în afară de faptul că fusese balerină, o dansatoare de balet clasic care dăduse probă pentru Grease și, la acea probă, îl cunoscuse pe cel cu care avea să se căsătorească.

Oare fusese victima unui accident? A unei catastrofe aeriene? Suferise de vreo boală îngrozitoare care o costase viața? Făcuse un infarct? Cu siguranță că așa ceva n-ar fi fost posibil, deoarece era atât de tânără. Ce se întâmplase cu ea?

Spălă vasele pe care le folosisese Jennifer. Duse punga cu tamales afară la cazanul de gunoi. În casă era liniște. Se

plimbă prin camere, căutând ceva de făcut pentru a-și umple golul din suflet, dar nu găsi nimic. Numără minutele până la întoarcerea lui Jennifer și, când aceasta apărură, Lauri îi sugeră să se uite amândouă pe o carte. Jennifer se duse în clasă și alese una despre diversele mijloace de transport.

Se așezară pe canapea și începură să discute despre mașinile, autobuzele, avioanele și bărcile din cartea aceea cu imagini. Abia după două ore, Lauri auzi pașii lui Drake pe scară.

Se înarmă pentru orice. Cum avea să fie acum? Cum avea să reacționeze la ceea ce se întâmplase? Când îl văzu, știu.

Purta o pereche de pantaloni, o haină sport și cravată, lucruri pe care le îmbrăcase foarte rar de când venise în New Mexico. În mâna stângă ținea o valiză, iar pe umărul drept avea aruncat un trend.

Lauri se ridică și își împreună mâinile. Venise momentul.

— Lauri, mă-ntorc la New York, spuse el simplu.

— Da.

El îi ocoli privirea.

— Am stat aici prea mult, zise el apoi.

O convingea pe ea sau se convingea pe sine?

— Sunt unele lucruri pe care trebuie să le fac. Nu pot să stau aici la nesfârșit.

— Nu.

Dacă voia aprobarea ei, avea să fie dezamăgit. Ea nu avea de gând să-i ușureze deloc situația. Îl implorase pe Paul să o lase să-l ajute. Ofertele îi fuseseră respinse: o respingere era de ajuns. Nu avea să-l lase pe Drake să pună sare pe răni.

— O să-i explici plecarea mea lui Jennifer? o întrebă el, fără să se aștepte, însă, ca Lauri să-i răspundă.

Când, totuși, ea o făcu, îl surprinse.

— Nu. O să-i explici singur.

El recunoscuse acea înălțare mândră a bărbiei și știa că ar fi fost inutil să discute.

Lăsă valiza jos și îngenunche în fața fiicei lui, care era încă absorbită de carte.

— Jennifer, spuse el și Lauri nu auzi mai mult.

Se duse repede la ușa de la intrare și își lipi fruntea de lemnul rece și tare. Nu suport asta”, strigă ea în gând. „O să mor când o să plece”. Dar când îl auzi apropiindu-se, se îndreptă și îl privi cu o stăpânire pe care nu o simțea deloc.

— E supărată. Te rog s-o liniștești și s-o mângâi pentru mine, spuse el.

Și pe mine cine o să mă mângâie? ar fi vrut Lauri să-l întrebe. Observă că nici el nu era prea sigur pe sine. Dacă n-ar fi știut că așa ceva era imposibil, ar fi zis că licărul ciudat din ochii lui era provocat de lacrimi. Să-l fi tulburat atât de mult despărțirea de fiica lui? Sau era doar o scenă de adio pe care o interpretează excelent?

— Trebuie să iau mașina, dar o să aranjez să ți-o aducă cineva mâine.

Ea încuviință.

— Bine, atunci, la revedere. Ținem legătura. Dădu impresia că ar mai fi avut ceva de spus.

Sau - nu, era imposibil să fi vrut să o sărute, deși ei i se păru că lăsase capul puțin în jos, într-o încercare șovăitoare.

— La revedere, Drake, spuse ea simplu, deschizându-i ușa.

Cutele din jurul gurii i se accentuauă și el se încruntă. Apoi oftă și trecu pe lângă ea. Lauri închise ușa în urma lui.

*

Destul de firesc, nori plumburii goneau peste crestele

munților, plutind deasupra orășelului Whispers și cernind primii fulgi de zăpadă. Pătura de un alb imaculat nu schimbă însă deloc întinericul care învăluia casa.

Jennifer nu vru să ia parte la nicio activitate, iar Lauri se uită la televizor tot restul zilei.

Când se făcu ora de culcare, Jennifer îl strânse pe lepure la piept și repetă de nenumărate ori cu vocea ei dulce, dar incoerentă „Taati”, și lacrimile îi șiroiau pe obrajii trandafirii. Era prea mult pentru starea emoțională distrusă a lui Lauri. Se întinse lângă Jennifer și o strânse în brațe.

Plânseră amândouă până adormiră.

13

Timpul atenuă durerea pe care o simțeau Lauri și Jennifer în urma plecării lui Drake, deși revenea la fel de puternică dacă li se amintea de el. Cu resursele unui copil, Jennifer se trezi a doua zi dimineată sporovăind, încântată de zăpadă și gata să înceapă o nouă zi. Ca să le fie bine amândurora, Lauri începu câteva proiecte care aveau să fie obositoare și să le umple orele lungi ale zilei. Acestea păreau să se fi înmulțit de când plecase Drake.

— Nu-mi vine să cred că te-a lăsat singură atât de curând după nuntă, zise Betty de pe scaunul ei de bucătărie.

Lauri făcea floricele, iar copiii erau lipicioși din vârful degetelor și până la coate după ce se îndopaseră cu sirop înainte ca acesta să aibă timp să se răcească.

La remarca lui Betty, ea ridică din umeri indiferentă și zise:

— Are o slujbă. Trebuia să se ducă înapoi.

— Știu, dar trebuie să recunoști că e ceva ciudat

pentru un bărbat aflat în luna de miere. Dar Drake nu se afla cu adevărat în luna de s miere, își spuse Lauri în timp ce Betty citea articolul din *The Scoop Sheet* pentru a treia oară.

Cumpărase revistă în dimineața aceea când fusese să ia de mâncare și venise repede la Lauri. Imaginea celui cuplu fericit de pe prima pagină, color, era pentru Lauri o glumă obscenă. Nu voise să știe ce scria în articol, dar Betty i-l citise cu glas tare, nevăzând lacrimile care șiroiau pe obrajii lui Lauri. Ce părere avusese Drake despre povestea aceea falsă? Văzuse, oare, articolul? Dintr-un motiv nedefinit, Lauri nu voia să dezvăluie faptul că ea și Drake nu era căsătoriți de fapt, Betty nu ar fi înțeles complexitatea situației și ar fi copleșit-o cu întrebări prea dureroase. La fel ca și părinții ei, Betty nu trebuia să cunoască adevărul încă o vreme.

Mai devreme sau mai târziu, aveau să-l afle cu toții. Lauri se va simți îngrozitor, dar nu mai mult: decât cum se simțea deja. În zilele care urmaseră așa-zisei nunți, aproape că se convinsese pe sine că Drake era la fel de îndrăgostit de ea ca ea de el. N-ar fi putut fi mai iubitor, mai dornic să o facă fericită.

Ea nu ar fi trebuit să uite de meseria lui. I se plătea o sumă imensă de bani pentru a da dovadă de orice fel de emoții în fiecare zi. Rolul îi ceruse să facă pe proaspătul însurățel iubitor și el o făcuse foarte bine chiar. Fusese și plătit. În fiecare noapte fusese plătit în patul de sus. Atâta voise de la ea de la bun început.

Acum roși de furie și de rușine. Îi spusese încă de la începutul relației lor la ce să se aștepte. Totuși, ea se amăgise singură gândindu-se că ar fi putut să-l facă să-și schimbe sentimentele față de ea, că i-ar fi putut transforma nevoia în ceva mai profund decât o dorință fizică.

Nu intenționase să-l facă să o uite pe Susan. Nu avea

s-o uite niciodată și nici nu trebuia. Lauri nu voia decât ca el să poată să iubească din nou.

— Să o iubească pe ea. Crezuse că era pe cale de a reuși. Dar atunci îi văzuse chipul când se uitase la fotografiile soției lui. Hainele împrăștiate pe podea trebuiau să-i fi amintit teribil de bine de femeia care le purtase și care dansase cu balerinii din satin roz. Chinul lui fusese extrem de vizibil. Simțea, oare, că o trădase pe Susan făcând dragoste cu Lauri? De aceea plecase?

Oricât de mult ar fi încercat să împingă acele gânduri obsedante în ungherele întunecate ale minții, ele rămâneau cu încăpățănare în față, torturând-o. Dacă n-ar fi fost prezența dulce a lui Jennifer, ar fi înnebunit. Măcar fetița îi acceptă dragostea și i-o înapoia din plin. Lauri nici nu voia; să se gândească la ce avea să se întâmple cu ea și cu fetița când ea avea să plece.

Să plece? Da, ar fi trebuit să plece dacă Drake, se întorcea. Nu putea relua relația așa cum fusese până acum. Nu-i putea fi amantă niciodată culcându-se cu el ori de câte ori avea el chef. Fusese puțin mai mult decât atât pentru Paul și, așa cum știa foarte bine, era o cale fără ieșire.

Se părea că trebuia să aibă răbdare ca să vadă ce aștepta Drake din partea ei. Jennifer primea o scrisorică, două, în fiecare săptămână, dar ei nu-i adresa nici măcar un cuvânt. Nu suna niciodată. S-o fi uitat complet?

Două săptămâni se transformaseră în trei și apoi în patru. Vremea le împiedica să-și facă plimbările obișnuite, așa că Lauri trebui să nascocoască tot felul de activități de interior. Pictau cu acuarele, înșirau mărgelile pe ață, făcură prăjituri și torturi până umplură frigiderul.

Într-o zi, în timp ce puneau frișcă pe un tort de ciocolată, Lauri o întrebă pe Jennifer dacă n-ar fi vrut să-l împartă cu John Meadows, iar fetița fu imediat de acord.

Ziua era senină, dar extrem de rece. Se îmbracă în

haine groase și porniră spre oraș. John lucra în magazinul lui gol. Nu era deloc ocupat? Zilele acelea. Whispers nu era o stațiune de schi, iar turiștii vizitau alte orașe unde puteau să practice acel sport.

Fu încântat să le vadă. Deoarece nu se aștepta la clienți, John închise magazinul și le invită în spate.

— Poftim, Jennifer, spuse Lauri dându-i fetei o bucată de tort. E greu să inventezi exerciții pe timp de iarnă, spuse ea, explicând generozitatea de care dăduseră dovadă. Lui Jennifer îi place să facă prăjituri, dar o să punem pe noi douăzeci de kilograme numai în anotimpul ăsta dacă n-o lăsăm mai moale.

John zâmbi cu blândețe îndepărtându-se de aragaz, unde îi pusese lui Lauri o cafea dintr-un ibric din email albastru.

— O să mănânc din el câteva zile. Vă mulțumesc din nou, deși numai vizită ar fi fost de ajuns.

— Și nouă ne-a fost dor de tine. De când... Se întrerupse brusc. De când a plecat Drake, nu mai avem chef să facem nimic. Începu să sufle în cafea pentru a o răci.

— Lauri, cum te simți acum, că s-a dus înapoi?

Întrebarea fu pusă încet, dar ea nu putu să o ignore. Se uită la John care veni la masă cu o cană de cafea.

— El... zise Lauri și încercă să-și ascundă emoția dând la o parte buclele lui Jennifer care erau gata să între în tort.

Ea o privi cu ochii lui Drake – verzi cu gene negre. Îi amintiră dureros de mult de el și simți lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Vrei să vorbim despre asta? o întrebă John atingându-i mâna, care rămase inertă pe fața de masă în pătrățele.

Ochii lui erau întunecați, calzi și inspirau încredere. Atunci ea începu să vorbească și spuse toată povestea.

John nu o întrerupse. Nu zise nimic nici când ea trebui să se oprească pentru a-și sufla nasul său a stăvili alt șuvoi de lacrimi. Jennifer, dând dovadă de o capacitate de înțelegere și o tandrețe mult peste anii ei, veni lângă ea și i se urcă pe genunchi. Își puse capul pe pieptul lui Lauri și o bătu pe umăr liniștitor.

— Nu suntem căsătoriți cu adevărat, spuse ea răgușită. Ceremonia a fost cât se poate de reală, dar jurămintele false. N-au însemnat nimic pentru Drake.

— Dar pentru tine au însemnat?

Lauri încercă să răspundă, dar nu putu. Doar se uită la el și încuviință nefericită.

— Îl iubesc, John. De când l-am văzut prima oară am știut că o să-l iubesc și m-am împotrivit din răsputeri. M-am împotrivit fiindcă știam că n-o să însemn pentru el nimic mai mult decât un trup cald în pat.

Nu simți niciun pic de rușine când spuse acest lucru. John n-ar fi condamnat pe cineva pentru că iubea.

— A fost foarte sincer și mi-a spus de la-nceput că și-a iubit soția și că nu vrea să se mai încurce cu nimeni definitiv.

Își suflă nasul în batistă de hârtie care acum era udă și zdrențuită. Jennifer o privea atât de îngrijorată, încât Lauri o frecă pe spate și îi zâmbi încurajator. Fetița nu trebuia să o vadă atât de tulburată; Lauri era singurul ei sprijin. Trebuia să fie foarte zguduitoare pentru ea să-și vadă profesoara-mamă atât de abătută.

— Cred că l-ai judecat greșit pe Drake, spuse John. Nu fi chiar atât de sigură că ești doar un „trup cald” în pat pentru el. Te-a însărcinat practic să-i crești copilul. Îi e imposibil să o aibă lângă el tot timpul. Oricărui bărbat singur i-ar fi greu să crească un copil.

— Dar sunt plătită să fac asta. Ar fi putut foarte bine să angajeze pe altcineva.

— Probabil că i-ar fi fost foarte ușor. Dar n-a făcut-o. În ciuda faptului că o femeie frumoasă care locuiește în casa unui bărbat creează nenumărate probleme, el te-a ales pe tine.

— Nu, am fost aleasă pentru el. Am fost foarte bine recomandată.

— Bine, spuse el oftând resemnat. N-am de gând să mă contrazic cu tine în privința asta toată ziua.

— Mai e ceva.

Vocea i se schimbase considerabil și acel ton diferit o făcu să-și ridice privirea spre el.

— L-am văzut pe Drake cu tine. I-am văzut ochii când te privea.

— Ceea ce ai văzut tu era dorință fizică. E ceva exploziv între noi. Știu că... mă dorește.

— Nu, Lauri. Eu am fost vinovat de dorință fizică, spuse el râzând. E o diferență ca de la cer la pământ. Nu recunoști dragostea când o întâlnești?

Zâmbetul lui era trist, iar ochii dădeau mai mult decât un sens cuvintelor. Ea vru să spună ceva, dar nu reuși. Nu avea ce să mai spună. John știa acest lucru, căci se grăbi să adauge:

— Și în viața mea n-am văzut un bărbat mai gelos că Drake în ziua când am venit la voi.

— Era gelos pe afecțiunea pe care ți-o arăta Jennifer, zise ea. I se părea deplasat ca eu și cu tine să ne vedem, adăugă ea apoi râzând cu amărăciune. Ținând cont de ceea ce avea în minte pentru mine, reacția lui în legătură cu întâlnirea noastră săptămânală însoțiți de Jennifer, e chiar caraghioasă. Dacă n-ar fi fost atât de trist.

— Soția asta a lui a murit acum trei ani?

— Da. Doctorița Norwood mi-a spus că a murit când Jennifer avea doar câteva luni. Era singurul lucrul pe care-l știam și Drake nu mi-a spus prea multe. Subiectul legat de

soția lui e absolut interzis.

— Hmm, zise el. E ciudat că un om cu inteligența și optimismul lui Drake poate să continue să sufere și după atâta timp.

Lauri oftă profund.

— Nici eu nu-nțeleg, dar e ceva sincer. N-am nicio îndoială în privința asta.

Ea și Jennifer plecară puțin mai târziu. Lacrimile o ajutaseră să se mai descarce și se simțea refăcută când ieși din magazinul lui John.

Lângă ușă, el o luă pe după umeri.

— Lauri, dacă te pot ajuta cu ceva, nu ezita să-mi spui, te rog. Știu cum e să suferi și uneori e bine când vorbești cu cineva.

În viața lui, John suferise îngrozitor. Lauri știa acest lucru intuitiv. Oare de aceea nu condamna pe nimeni? Oare de aceea era atât de înțelegător? Își dădea seama că un gest necugetat era, de obicei, reacția unui suflet rănit?

*

La trei săptămâni după vizită făcută lui John, primul viscol lovi cu o forță teribilă. Deși zilele erau plictisitoare, Lauri era mai împăcată cu sine și cu situația ei încordată. Încerca diferite metode de a o învăța pe Jennifer să vorbească și fu răsplătită când fetița începu să facă progrese însemnate.

În după-amiaza când se porni viscolul, vântul urla îngrozitor în timp ce ele stăteau în fața oglinzii din clasă încercând să perfecționeze sunetul literei „p”. Lauri ținea un ghemotoc de vată în mână și îi arăta cum zbura dacă scotea sunetul așa cum trebuia. Jennifer o imită și chipul îi radie de bucurie când izbuti să scoată sunetul.

Lauri o lăsa se exerseze și se duse în living-room să

vadă ce era zgomotul care se auzea afară. Se uită pe geam, încercând să deslușească ceva prin norii de zăpadă. Inima îi tresări când îl văzu pe Drake coborând dintr-o mașină și venind spre casă cu capul între umeri pentru a se apăra de vânt.

Ridicase mâna să bată în ușă, dar Lauri îi deschise repede. El își scutură zăpada din păr și își lăsă în jos gulerul cojocului înainte să se uite la ea.

— Lauri, zise el atunci, iar ea încercă să-i rostească numele, dar nu reuși decât să-l mimeze. Ce faci?

— B-bine, îngăimă ea, după care scutură din cap ușor, ca pentru a se dezmetici și spuse cu un glas mai ferm: Bine, suntem bine. Totul e bine.

Nu voia să-l întrebe ce căuta acolo. Mai jucaseră scena aceea.

— Unde e Jennifer?

— În clasă. Ne-am modificat programul de când... zise ea și se opri. E mai bine așa, explică ea cu un glas stins.

El nu spuse nimic, ci doar se duse spre încăperea unde se afla Jennifer și intră. Înainte să ajungă și ea, Lauri auzi chiotul de bucurie al fetei.

Drake stătea în mijlocul camerei cu ea în brațe. Jennifer îi înconjurase gâtul cu brațele și pieptul, cât putuse, cu picioarele. Mâinile lui îi susțineau șezutul. Iepure, care, rareori fusese lăsat din mână de când plecase Drake, zăcea uitat lângă scaunul ei.

Se dădu puțin în spate și își privi tatăl.

— Jen-fa, Jen-fa, spuse ea bătându-se în piept. Ta-ti, ta-ti, zise după aceea și îl îmbrățișă din nou.

— Ah, scumpa mea, e minunat, spuse el, dar ea nu îl auzi.

Îi citea, însă, laudă în ochi. După aceea, el se uită la Lauri, care stătea încă în prag și îi zâmbi larg.

— E nemaipomenit, Lauri. Se descurcă bine, nu?

Era același tată preocupat care stătuse cu ea la masă la *Ceainăria rusească*.

— Da, Drake. Se descurcă foarte bine.

El izbuti să-și elibereze o mână destul de cât să scoată două pachete de gumă de mestecat din buzunar. Jennifer le luă imediat și el îi făcu pe plac desfăcând unul. Era limpede că lecțiile se terminaseră în ziua aceea.

În mintea lui Lauri existau milioane de întrebări, dar își înfrână dorința de a le pune. Avea să afle destul de curând de ce își făcuse apariția în cea mai groaznică zi a anului.

— Vrei să bei o cafea sau o cacao? îl întrebă ea doar. Trebuie să fii înghețat.

— Da, mulțumesc. Mă duc până la toaletă și pe urmă vin la bucătărie.

Mâinile îi tremurară când pregăti cacao, pe care Drake spusese că o preferă. Scoase din frigider câteva din prăjiturile pe care le făcuse împreună cu Jennifer și le băgă în cuptorul cu microunde. Mireasma inconfundabilă a acestora inundă bucătăria.

— Dacă n-aș fi știut, aș fi zis că mă așteptai, spuse Drake intrând și aranjându-și părul cu degetele.

Puloverul bleu îi făcea ochii să pară și mai verzi. Lauri înghiți în sec. Era atât de atrăgător.

Amintirile, foarte clare și vii, îi năvăliră în minte. Ea făcu un efort de a nu se mai uita la el.

— Jennifer și cu mine am făcut o mulțime de dulciuri. Acum câteva săptămâni i-am făcut și lui John un tort. Înțepătura era menită să rănească și ea știa că nu era demnă de ea.

Dacă voia să spună ceva, el fu împiedicat de Jennifer care își făcu apariția în bucătărie, exprimându-și dorința de a sta pe genunchii lui Drake în timp ce el își bea cacaoa. Comunicară prin semne câteva minute și Lauri fu încântată

să vadă că el nu-și pierduse îndemânarea. El părea chiar să se descurce și mai bine.

— Eh, zise el rezemându-se de spătarul scaunului după ce termină de băut și când Jennifer începu să coloreze un desen dintr-o carte, l-am lăsat pe doctorul Glen Hambrick să se odihnească.

— Poftim? exclamă Lauri stupefiată. Ce-nseamnă asta?

— Înseamnă că nu și-a revenit de pe urma loviturii primite în cap, îți amintești? spuse el zâmbind, iar când ea încuviință, continuă: A murit în somn fără să-și mai recapete cunoștința. Bietul om, spuse Drake cu o compătimire exagerată.

— Ce-ai de gând să faci, Drake?

Lauri uitase de hotărârea de a nu-i pune nicio întrebare.

— Ta-ti, spuse Jennifer atrăgându-i atenția asupra desenului.

După ce îl laudă peste măsură, el se întoarse spre Lauri care aștepta nerăbdătoare să audă care îi erau planurile.

— O să se facă un film de televiziune în care aș vrea să joc. Îl realizează o companie foarte bună. Am auzit de el prin sursele mele și m-am dus repede la agentul meu spunându-i să facă tot posibilul să am rolul respectiv. M-am dus la Hollywood și am dat o probă de ecran. Mă plac. Arată bine, zise el ferindu-și privirea. E despre un copil surd. Au nevoie de cineva care să cunoască limbajul semnelor pentru rolul tatălui.

— Drake, e minunat, spuse ea cu căldură și din toată inima.

— Ai auzit de piesa de pe Broadway *Copiii unui Dumnezeu mai mic*? E despre surzi și a primit o mulțime de premii.

— Da, bineînțeles. Am și văzut-o.

— Eh, tipul care a produs-o lucrează cu un dramaturg la un scenariu similar. Caută un regizor căruia să nu-i fie teamă să se înhame la așa ceva. Am luat masa cu el acum câteva zile.

— Drake, sunt atât de bucuroasă pentru tine.

— Nu fi. Sunt un milion de posibilități. Orice ar putea să meargă prost.

Chipul îi era serios, dar după aceea fu luminat de zâmbetul lui celebru și fermecător.

— Dar e al naibii de greu să nu te bucuri, nu?

— Sper ca totul să meargă așa cum îți dorești. Nu ți-e dor de doctorul Hambrick?

— Poate o să sufăr mai puțin din cauza retragerii, dar n-o să dureze. Așa o să-mi pot petrece mai mult timp cu Jennifer. S-ar putea să fiu nevoit să mă plimb de pe o Coastă pe alta o vreme, dar între contracte o să putem pleca în vacanță la fel ca alte familii.

Își mângâie fiica pe cap și văzu expresia șocată de pe chipul lui Lauri.

Ea se ridică de la masă și își făcu de lucru scoțând o cratiță din frigider și băgând-o în cuptor pentru cină.

Drake continuă:

— S-ar putea să fie greu o vreme. Va trebui să fiu atent la buget, ceva ce n-am mai făcut de câțiva ani. Dar am reușit să strâng ceva, așa încât să pot trăi dacă treburile nu merg bine, zise el râzând. Poți să crezi sau nu, dar să știi că agentul meu era extaziat. Zice că o mulțime de clienți îmi vor chipul ca să facă reclamă la orice de la pastă de dinți la chiloți. Muncești o zi și câștigi o grămadă de bani dacă-i o reclamă națională. Până acum nu m-a interesat așa ceva, dar acum o să-ncep să profit de pe urma înfățișării mele.

Ea spăla salata la robinet.

— Sunt convinsă că o să ai mare succes, Drake. În orice ai face.

Se bucură când el se opri să o ia de acolo pe Jennifer cât pregătea ea cina. Imediat după ce ei ieșiră din bucătărie, ea se rezemă de dulap și își acoperi fața cu mâinile.

Îi mai rămânea să-i spună că era concediată. Nu numai că nu pomenise nimic de așa-zisa lor căsătorie și despre relația lor, dar spusese că avea să-și petreacă mai mult timp cu Jennifer, ceea ce făcea ca prezența ei să fie inutilă. Îi dădea un salariu mai mult decât generos. Banii nu aveau să mai fie atât de mulți ca înainte. El trebuia să înceapă să reducă din cheltuieli, iar ea avea să fie, fără îndoială, una din acestea.

Nu avea să-i fie greu să-și găsească altă slujbă. Întotdeauna era căutată o profesoară pentru surzi, dar nu avea să-i facă plăcere să primească o altă slujbă. Avea să se gândească în permanență la fetița pe care începuse să o considere că pe fiica ei.

Știai că e periculos să te apropii prea mult, să te implici prea mult, se muștră ea. Acum o să plătești cu vârf și-ndesat pentru asta.

Un singur gând o consolă. Jennifer era prea mică să țină minte ceva mult timp. La început îi va fi dor de Lauri, dar nu după mult timp avea să-și revină și să uite. Își spuse că acel gând era liniștitor. Atunci de ce era atât de dureros?

— Lauri?

Tresări când îl auzi pe Drake în ușa bucătăriei. Luând un aer liniștit se întoarse.

— Cutiile acelea cu lucrurile lui Susan sunt tot acolo în dulap?

Mâinile ei erau împreunate la spate și simți cum unghiile i se înfipseră în palme. Un nod i se puse în gâtlee, dar reuși să răspundă destul de calm.

— Da?

— Da. Nu m-am atins de ele.

— Bine, spuse el și, după ce lovi ușor cu palma în tocul ușii, se depărtă. Îi trebuiră câteva secunde să-și revină. Cum putea să o întrebe așa ceva și să nu arate niciun pic de respect față de sentimentele ei? Credea, oare, că i se dăruise cu ușurință? Oare acele nopți în patul lui fuseseră uitate ca și cum nici n-ar fi existat?

Credea, oare, că ea ar fi putut să uite atingerea mâinilor și a gurii lui? Își aminti șoaptele de iubire pe care le rostise în timp ce o învăța cum să-i facă plăcere. Murmurase încurajări și laude de fiecare dată când o aducea înapoi din acel punct unde totul dispărea în fața lumini orbitoare.

O dusesse acolo iar și iar, în feluri necunoscute ei. Dar întotdeauna aștepta în partea cealaltă pentru a oține și a o mângâia.

În timpul cinei, el sporovăi bine dispus, savurând mâncarea aceea gătită în casă care, spuse, era prima pe care o înghițea de când se întorsese la New York. Îi povesti tot felul de lucruri din oraș: cine fusese văzut cu cine în ce discotecă de lux. Ea răspundea doar când era întrebată ceva. Când el întrebă de Betty și de familia ei, ea îi povesti un incident legat de Sam și o cutie de vopsea la care el râse cu poftă. Jennifer putea să urmărească semnele și adăugă și ea propria descriere a incidentului respectiv râzând împreună cu Drake.

După ce mâncară, Drake începu să ajute la strânsul vaselor, dar Lauri îl goni.

— Trebuie să-ți petreci puțin timp cu Jennifer, îi spuse ea.

— Bine, Și așa voiam să-i spun ceva important, zise el atunci și ieși din bucătărie pornind în căutarea fiicei lui.

Când termină cu vasele, Lauri nu mai avu nimic de

făcut. Intenționat prelungise pregătirea mesei și curățenia de după aceea, dar acum nu putea face altceva decât să-și petreacă puțin timp cu Drake.

„Doamne, dă-mi putere”, se rugă ea ducându-se în living-room. Cum putea să suporte să fie cu el și să nu facă parte din el? Cum putea să stea aproape de el și să nu-l atingă? Încă de când îl văzuse intrând în casă și scuturându-se de zăpadă, dorise să i se arunce în brațe. Dar acest lucru era total exclus. Ba mai mult ca sigur, peste câteva zile, avea să iasă din viața lui pentru totdeauna.

Verificase zăvorul ușii de la intrare când îi auzi vocea în sala de clasă. Îi ajungea la urechi în ciuda vuietului vântului și zăpezii care bătea în geamuri.

— Ma-mi, spuse Drake foarte limpede, accentuând silabele. Pune mâna aici, pe gâtul meu, Jennifer. Ma-mi. Ma-mi. Vezi? Poți să zici?

— Maa-mi, o auzi Lauri pe fetiță rostind cu greutate.

— Așa! Îl auzi ea pe Drake apoi. Ești pe-aproape. Uite așa arată scris. M-A-M-I. Ma-mi. Încearcă încă o dată, o îndemnă el.

Lauri duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un strigăt de durere care îi ieși din gâtleej. Fotografiile! O întrebase dacă lucrurile lui Susan mai erau încă sus. Probabil că luase câteva din ele pentru a-i explica lui Jennifer relația ei cu femeia din fotografii.

— Nu mai pot, îngăimă ea și fugi sus.

Când deschise ușa camerei văzu că dulapul era deschis. Căutase prin lucruri și luase tot ceea ce voia să-i arate fiicei lui.

Oh, Doamne, gemu ea. Încă o mai iubește, întotdeauna o s-o iubească. În subconștient păstrase speranța că întoarcerea lui însemna că se mai gândise la relația lor. Poate că voia că falsa lor căsătorie să devină legală. Acum știa adevărul.

Știa, de asemenea, și ce avea de făcut.

Fără să mai stea pe gânduri, luă o valiză de sub pat și începu să-și facă bagajul. Lua numai ce îi era strict necesar. Avea să o roage pe Betty să-i trimită mai târziu restul lucrurilor. Deocamdată nu avea nici măcar o adresă.

Când termină, închise valiză și o vârî la loc sub pat. Nu voia ca Drake să știe ceva în legătură cu planurile ei.

Lauri Parrish era o luptătoare. Capitulara era o ofensă îngrozitoare adusă caracterului ei. O singură dată mai fusese obligată să se retragă, când căsnicia ei atinsese punctul în care nu se mai putea repara nimic.

Era o luptătoare, dar când înfrângerea era inevitabilă, când victoria nu se întrezărea, știa cum să capituleze cu dezinvoltură, indiferent cât de mult i-ar fi rănit mândria acest lucru. Accepta neputința lui Drake de a răspunde iubirii ei. Pleca acum. Cât mai avea puțină demnitate.

Flutură drapelul alb.

14

Păru să treacă o veșnicie până când Jennifer fu gata de culcare. Era entuziasmată de prezența lui Drake în casă și făcea lucruri pe care Lauri nu i le-ar fi permis în nicio altă împrejurare.

În cele din urmă, fu îmbăiată, sărutată și vârată în așternut. Când o văzu spunând rugăciunea pe care ea o învățase în limbajul semnelor, Lauri făcu un efort să-și rețină lacrimile. Îngenunche și strânse fetița cu putere, savurând mirosul curat și proaspăt și moliciunea de petală a pielii ei. „Te iubesc, Jennifer,” îi spuse ea prin semne înainte de a ieși repede din cameră, lăsându-l pe Drake să stingă lumina.

Se duse în dormitorul mare și închise ușa, dar peste câteva secunde îl auzi pe Drake bătând.

— Da?

— Serviciul la cameră, zise el vesel înainte de a deschide ușa. Ce-ar fi să vii jos și să bei un pahar de vin cu mine în fața căminului? E o seară perfectă pentru așa ceva.

Insinuă că era o seară perfectă și pentru altceva.

Vorbele lui o umplură de furie și trebui să facă eforturi extraordinare pentru a se stăpâni. Încă mai credea că o putea folosi după bunul plac. Ei bine, în curând avea să afle că ea era făcută dintr-un material mai bun!

— Mă doare capul, zise ea în doi peri. Cred că din cauza vântului care a bătut toată ziua. Oricum, nu mă simt bine. Cred c-o să mă culc. Somnul e mai bun decât un pahar de vin.

— Doamna protestează prea mult, mi se pare.

— Îmi pare rău, Drake. Pur și simplu n-am chef să cobor, zise ea pe un ton tăios.

El o privi o clipă, după care spuse:

— Bine, atunci ne vedem dimineată.

Ea ascultă sonorul televizorului în timp ce se plimba prin cameră. În cele din urmă, acesta se opri și ea îl auzi pe Drake ducându-se în camera de lângă bucătărie și dând drumul la apă în baie, pregătindu-se de culcare.

În sfârșit, în casă era liniște. Lauri se furișă până în capul scării și ciuli urechile. Nicio lumină nu era aprinsă. Întorcându-se în cameră, mai așteptă douăzeci de minute, după care își puse paltonul și gluga, luă valiza de sub pat și coborî treptele pe furiș.

Vântul își mai pierduse din putere, dar continua să ningă intens când Lauri ieși pe verandă. Lăsând valiza jos încet, trase ușa după ea și coborî cu grijă treptele alunecoase, îndreptându-se spre *Mercedes*.

Portiera era înțepenită din cauza gerului. După câteva

încercări de a o deschide cu o mână, se văzu nevoită să lase geanta de umăr și valiza pe zăpadă și să tragă cu ambele mâini. Portiera se deschise, în sfârșit, dar ea fu cât pe-acți să-și piardă echilibrul.

Așeză bagajele pe bancheta din spate și urcă la volan. Prin mânușile de piele simți volanul rece ca gheața și se cutremură în paltonul gros. Dacă nu avea să pornească mașina?

Apăsă pe accelerator de câteva ori și apoi încercă contactul. Motorul scoase un hârâit și se opri.

— La naiba! murmură ea încercând din nou.

Exact când se gândea să renunțe, motorul prinse viață și zgomotul ca un tors al motorului fu un sunet încântător. De fiecare dată când încerca i să pornească mașina se uita la ușa de la intrare, temându-se că nu cumva Drake să audă motorul.

Se părea, însă, că șuieratul vântului acoperea orice alt zgomot. Aruncându-i o ultimă privire casei, plină de regret, băgă în viteză și roțile derapară pe pământul alunecos.

Fusese atât de zăpăcită, încât nu se gândise că avea să meargă pe timp de viscol. Era obișnuită să conducă pe străzile acoperite de zăpadă din Nebraska, dar munții aceia din New Mexico erau cu totul altceva decât terenul neted de acasă.

O cuprinse panica în clipa în care roțile derapară serios și mașina lunecă într-o parte. Izbuti să o redreseze, dar își mușcă buzele nervoasă. Strângând și mai tare volanul, era hotărâtă să nu se întoarcă. Drake venise din Albuquerque pe vremea aceea. Dacă el reușise, avea să reușească și ea. Dacă ar fi așteptat până dimineață, totul ar fi fost și mai înghețat.

Îi luă aproape zece minute ca să parcurgă drumul spre șoseaua care ducea în orașel, iar când ajunse la poalele dealului, apăsă pe frână, însă mașina refuză să se

oprească. Gândindu-se că putea să iasă în șosea fără să oprească de tot, răsuci volanul cu un centimetru.

Fu suficient.

Pierdu complet controlul mașinii, care derapă îngrozitor, roțile din spate alunecând mai întâi pe o bandă de circulație, apoi pe cealaltă. Instinctiv, Lauri apăsă pe frână. Roțile se blocau, iar partea din spate a mașinii alunecă mult în jos pe panta de pe marginea șoselei. Ea stătea înclinată pe scaun de parcă ar fi fost la dentist. Era nevătămată. Nici mașina nu pățise ceva, fiindcă nu auzise niciun zgomot metalic. Cu toate acestea, era îngropată adânc în zăpadă. Opri motorul.

Înainte să se poată gândi ce să facă, portiera din partea cealaltă se deschise brusc și ea își înăbuși un țipăt înainte să vadă chipul lui Drake, care nu era ca de obicei, ci schimonosit de furie.

— Ai pățit ceva? o întrebă el răstit.

Ea clătină din cap amuțită, neștiind dacă să se bucure că supraviețuise sau nu. Acum îi era mai frică de Drake decât de posibilitatea unui accident de mașină.

El o apucă de braț și o trase afară. Când ea opuse rezistență și încercă să-și ia lucrurile de pe bancheta din spate, el urlă:

— Lasă-le.

Își pusese cojocul, dar îl lăsase descheiat, așa că acesta flutura pe trupul lui când se chinui să urce prin zăpadă stratul care îi ajungea până la genunchi. Ninsoarea și întunericul le îngreunau și mai mult înaintarea. O trăgea după el, fără să-i pese că ei zăpada îi ajungea până la jumătatea coapsei.

Ea îl strigă o dată când avu impresia că își sucise gleznă, dar el nu o auzi. Sau o ignoră.

Când ajunseră, în sfârșit, sus, ea se bucură că putea să-și tragă sufletul, dar Drake avea alte idei.

Apucând-o cu putere de braț, porni în sus pe alee, împiedicându-se, alunecând și înjurând la fiecare pas. Ea nu ținea minte să-l fi văzut vreodată atât de furios. Nu avea nimic pe cap și, totuși, părea să nu bage de seamă vântul tăios și ninsoarea care îi acoperiseră părul răvășit.

Ea obosi în curând și rămase în urmă. El o trase cu putere și îi șuieră la ureche:

— Dacă nu-ți miști fundu', urmele pașilor mei or să fie acoperite de și mai multă zăpadă și atunci o să rămânem aici, răătăciți. Asta vrei?

O zgâlțâi ușor și ea îl privi cu teamă. Clătină din cap și continuă să urce.

Alunecă pe treptele verandei și căzu. Drake o ridică fără niciun fel de ceremonie sau blândețe. Împinse în ușă cu umărul și o trase înăuntru.

Picioarele ei erau înghețate și le simțea ca pe niște butuci când urcă scara. Intenția ei era să scape de Drake. El trebuia să fi bănuțit acest lucru, căci o urmă imediat și, apucând-o de încheietură, o trase spre cămin.

— Să nu-ndrăznești să te miști de-aici, îi porunci el cu o voce amenințătoare, după care se aplecă și scormoni tăciunii aprinși cu vătraiul înainte de a mai pune câteva lemne pe grătar.

După ce le văzu aprinzându-se, se întoarse spre Lauri.

Dacă n-ar fi fost înghețată până-n măduva oaselor și n-ar fi tremurat deja, privirea lui i-ar fi înghețat sângele în vene. Ochii îi aruncau fulgere de furie. Maxilarul îi era încleștat.

Ea tresări când el ridică brațele, dar, în loc s-o lovească, așa cum se așteptase, o apucă de umeri și o trase spre el, până când ea trebui să-și încline capul pentru a-i vedea fața.

— Dacă mai faci așa ceva vreodată, te bat până-ți fac bășici pe fund. Mă auzi? zise el și o zgâlțâi din nou. Ce-

ncercai să dovedești? Hm? adăugă el când ea nu-i răspunse.

Focul începea să o încălzească încetul cu încetul și odată cu dezghețul veni și furia. Cu ce drept îi puneă întrebări? Doar era liberă. Putea să plece dacă voia, fără să-i dea nicio explicație.

Se smulse din strânsoarea lui și se trase în spate, furia ei egalând-o pe a lui. Se înfruntau acum ca niște boxeri, fiecare evaluând forța celuilalt.

— Dacă-ți faci griji pentru mașină, să știi că-ți lăsasem un bilet sus în care-ți spuneam că urma să fie lăsată în parcare aeroportului, de unde ai fi putut s-o iei când voiai, spuse ea înălțându-și bărbia.

— Nu-mi făceam griji pentru o afurisită de mașină! strigă el. I-ai lăsat cumva un bilețel și lui Jennifer în care îi explicai de ce fugi? Sunt sigur că s-ar fi întrebat unde ești.

Acest lucru o dădu peste cap pe moment și murmură ceva nedeslușit.

— N-am înțeles, zise el încrucișându-și brațele într-o atitudine arogantă care o înfurie.

— Am spus că te-aș fi lăsat pe tine să-i explici.

— Și eu ce-ar fi trebuit să-i zic?

Strălucirea puternică a părului ei se potrivea cu furia care devenea din ce în ce mai mare. Era singura ei apărare în fața insolenței lui.

— Că mă respectam prea mult pentru a mă lăsa să fiu amanta unui actor care se aștepta ca toate femeile să i se culce la picioare. Că, oricât de mult aş iubi-o și mi-ar păsa de viitorul ei, n-aş putea să suport să fiu jignită și umilită de o relație nenorocită și lipsită de însemnătate. Eram plătită să o instruiesc, nu să-mi ofer serviciile în dormitor tatălui ei.

Pieptul îi tresălta de agitație, iar trupul îi era încordat la maximum.

— O să plec de-aici chiar de-ar fi să merg pe jos! Puțin

îmi pasă dacă o să te mai văd vreodată, Drake Sloan, zise ea apoi și se depărtă de el.

— Nu, spuse el cu un glas răgușit.

Lauri fu atât de surprinsă de emoția din glasul lui, că se opri brusc. Curioasă, se întoarse să-l privească din nou. Ochii lui, care, cu câteva clipe în urmă, fuseseră plini de furie, acum păreau disperați și rugători.

— N-o să te las să mă părăsești Lauri. Spune că n-o s-o faci.

În timp ce ea îl privea nevenindu-i a crede, el se lăsă în genunchi și îi înconjură mijlocul cu brațele, lipindu-și fața de moliciunea ei.

— Am jurat că n-o să mai iubesc nicio altă femeie. Dar o fac. Oh, Doamne, o fac. N-o să te las să pleci, repetă el.

Măinile ei se îndreptară din proprie voință spre creștetul capului lui și îi îndepărtă câteva picături de apă de pe păr. Apoi se lăsă și ea în genunchi pentru a-l privi.

— Drake? Ce spui? întrebă ea atunci cercetându-i chipul pentru a vedea vreun semn de prefăcătorie.

Oare juca vreun rol? Oare aceea era scena tandră și tragică din finalul piesei, când viitorul celor care se iubesc atârână în balanță? Nu. Durerea și disperarea pe care le citi pe chipul lui erau naturale. Nu se prefăcea.

El îi dădu la o parte de pe obraz câteva șuvițe de păr și o întrebă încet:

— Ai crezut că am apărut azi aici cu gândul de a o lua de unde am lăsat-o, nu?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Și ți-ai închipuit că atunci când te-am invitat aici, jos, să bei cu mine un pahar de vin, aveam de gând să joc marea scenă a seducției, nu?

Ea dădu din nou din cap afirmativ.

— Ei bine, așa era, mărturisi el netulburat. Dar mai întâi, voiam să-ți propun să legalizăm căsătoria, pentru că

întotdeauna am considerat că aceea celebrată de tatăl tău a fost reală.

— Drake, de ce nu mi-ai spus nimic din toate astea înainte? șopti ea.

— De ce? pufni el ironic. M-ai fi crezut? Ești mereu atât de defensivă, cauți alte motive, n-ai niciodată încredere într-o emoție sinceră.

Se aplecă și o sărută pe frunte.

— Te înțeleg mai bine decât tu însăși, Lauri Parrish Rivington, îi spuse el apoi. Ți-am spus chiar de la a doua întâlnire că ai o față prea expresivă.

Îi contură liniile feței cu degete iubitoare.

— Paul trebuie să fi fost un mare ticălos. Din câte mi-ai spus cred că pot să-mi dau seama ce fel de viață ai dus alături de el. Era capricios și temperamental, iar tu aveai impresia că pășești pe coji de ouă tot timpul că nu cumva să-i strici imaginea fragilă. N-am dreptate?

— Ba da.

De unde știa el toate acele lucruri?

— Ei bine, și eu aș putea să fiu capricios și temperamental. Ba pot să fiu chiar al naibii de rău. Dar niciodată n-ai ezitat să-mi arăți temperamentul tău înflăcărat când mă-ntreceam cu gluma. Știai, conștient sau nu, că nu sunt ca Paul. Sunt mai tare. Nu sunt la fel de fragil. N-o să mă bazez niciodată pe alcool ca să înfrunt greutățile. E greu să trăiești alături de un om care e în permanență în centrul atenției. Îmi dau seama de asta. Dar, indiferent ce-o să spună lumea sau ce-o să citești despre mine, să nu crezi decât dacă o să-ți spun eu că-i adevărat. Dacă lucrurile or să devină vreodată prea greu de suportat, o să fac altceva. Pentru mine, actoria e o profesie, nu o pasiune. Tu și Jennifer o să fiți întotdeauna pe primul plan.

Trase adânc aer în piept.

— Eh, dacă tu poți să suporti puțin temperament

artistic, o să pot și eu să-ți suport firea aprigă.

— Fire aprigă! exclamă ea dând dovadă chiar în clipa aceea de așa ceva.

Căzuse în capcana lui și el începu să râdă. Stânjenită, ea i se alătură, după care căzu la pieptul lui și spuse:

— Nu, nu ești deloc ca Paul. Și acum am încredere în tine.

Inima îi bătea cu putere de bucurie, dar trebuia să îndepărteze toate îndoielile și... fantomele.

— Drake, cum rămâne cu Susan?

— Susan? Întrebă el ridicându-și capul și privind-o. Mi-am închipuit c-o să mă-ntrebi de ea, zise el apoi oftând.

Oh, Doamne, nu! strigă Lauri în sinea ei.

— Încă o mai iubești, nu? Întrebă ea, mirată de propria-i temeritate.

El o privi șocat.

— Asta ai crezut?

Ea încuviință.

— Prima dată când m-ai sărutat, mi-ai spus că ți-ai iubit soția.

— În trecut, da. Așa e. Când ne-am cunoscut, ne-am iubit foarte mult. Ne-am simțit minunat împreună. Viața noastră sexuală era mai mult decât satisfăcătoare.

Lauri era sufocată de gelozie și acest lucru probabil că se vedea. Văzu, căci Drake zâmbi o clipă, după care redeveni serios.

— Era frumoasă și talentată. Dar nu era generoasă, n-avea suflet. Oricât de mult nu mi-ar plăcea s-o recunosc, era răsfățată, egoistă și superficială. Aproape că mă înnebunea cu ambiția ei, pentru că asta mă includea și pe mine, nu numai pe ea.

În timp ce vorbea se dezbracă de cojoc și o ajută și pe Lauri să-și scoată paltonul.

— Practic m-a forțat să accept rolul din serial pe care

nu-l voiam. Nu voia să se sacrifice și să mă lase să-mi continui studiile. Voia să fie căsătorită cu o celebritate, de parcă în asta ar fi stat totul, zise el cu amărăciune. Dar se bucura imens de acel stil de viață al celebrităților – și de dans. Când a rămas însărcinată, am crezut că o să mă castreze. Nu voise să ia anticoncepționale, pentru că o făceau să se îngreșe, dar numai vina mea a fost că a rămas însărcinată.

Stăteau sprijiniți de cămin, brațele lui susținând-o. Îi ținea mâna, plimbându-și degetul peste fiecare venă și os.

— Ce mâini frumoase, murmură el ridicând una la buze și sărutându-i palma înainte de a-și continua povestirea.

— Aproape că mi-era frică să nu facă avort, dar, după nouă luni de accese de furie și bombăneli interminabile, i-a dat naștere lui Jennifer, iar eu am fost în culmea fericirii.

Făcu din nou o pauză și se ridică, stând cu fața spre foc. Umbrele pâlpâitoare îi scoteau în evidență trăsăturile feței.

— Jennifer avea șase luni când am descoperit că era surdă. Poți să-ți închipui chinul psihic, Lauri? Cercetarea sufletului? Eram pedepsit, oare, pentru vreun păcat? Pentru că am furat mere când aveam zece ani? Acum îmi dau seama cât de ridicolă era acea autoînvinuire, dar asta a fost prima mea reacție. Numai că n-a fost nimic pe lângă a lui Susan. De parcă faptul că mă autoînvinuiam n-ar fi fost de ajuns, mă mai învinuia și ea. „Eu n-am vrut copilul de la-nceput,” îmi striga. Înțelegi tu, Jennifer nu corespundea standardului lui Susan, care era perfecțiunea. Dansul ei trebuia să fie perfect; voia un soț perfect. Nu suporta gândul că avea un copil mai puțin perfect.

Tăcu multă vreme mișcând lemnele cu vârful cizmei pentru a le apropia de cărbuni.

— Într-o seară am venit de la studio târziu. O auzeam

pe Jennifer plângând în camera ei. Când am intrat, mi-a venit să vărs. Stătea în propria murdărie. Îi era frig și foame. Eram furios pe Susan și am scotocit tot apartamentul căutând-o. Ea... ea...

Nu putu să continue și lui Lauri i se făcu o milă teribilă văzându-l cum își acoperă fața cu mâinile. Știa ce avea să urmeze. Nu spuse nimic și nici nu se duse la el. Întotdeauna avea să fie nevoit să treacă prin acel iad singur. Nimeni altcineva nu-l putea împărți cu el. Ea fusese scutită de a descoperi cadavrul lui Paul, dar înțelegea chinul lui Drake.

— Era în cadă cu venele tăiate. Era clar că murise de ceva vreme.

După alt moment îndelungat de tăcere, se întoarse lângă ea și se așeză jos pe covor, luând-o pe după umeri și ținând-o lângă el.

— N-am iertat-o niciodată. I-am lăsat pe părinții ei să se ocupe de înmormântare și nici n-am vrut să asist. Ai ei mi-au dat de înțeles foarte clar că nu voiau să mai aibă de-a face cu mine sau cu Jennifer vreodată. Le luasem comoara, prințesa. Lauri... zise el apoi, depărtând-o puțin pentru a o privi în ochi, am jurat că n-o să mai iubesc pe nimeni niciodată. Am iubit-o pe Susan, dar când am avut nevoie de ea mai mult, când amândoi am avut nevoie de sprijinul și dragostea reciprocă, ea m-a părăsit. Dar m-am îndrăgostit de tine. De asta nu poți să mă părăsești acum. Am nevoie de tine, nu-nțelegi?

O sărută cuprins de disperare. Nu era nevoie ca buzele lui să ceară un răspuns, căci era prea dornică să-i arate cât de mult îl iubește.

Când se desprinseră unul de altul, în sfârșit, el spuse:

— M-am dus la New York să aranjez lucrurile în privința carierei, dar și ca să-i distrug fantoma și să-i vizitez mormântul. Nu fusesem niciodată acolo. Nu pot să-ți spun câtă ură și amărăciune adunasem împotriva ei. Acum îmi

dau seama că n-ar fi putut să fie altfel. Până când n-am aflat ce-nseamnă să iubești, n-am putut să iert. Acum știu: o roșcată mică și frumoasă m-a-nvățat. Am început să-mi dau seama de treaba asta în ziua când Jennifer a umblat cu fardurile tale. Ai fost supărată pe bună dreptate și ai pedepsit-o, dar ai și iertat-o. Ea nu ți-a pus nicio clipă la îndoială iubirea. A trebuit să mă duc înapoi și s-o iert pe Susan înainte de a-ți dăruii dragostea mea. Voiam ca aceasta să fie nepătată.

Urmă un alt sărut profund, după care ea spuse:

— După-amiază ai întrebat de cutiile din dulap. Mi-am închipuit că vrei să-i arăți lui Jennifer fotografiile lui Susan. Te-am auzit învățând-o să spună „mami”.

— Deci asta a fost! exclamă el dându-și capul pe spate și începând să râdă. Am întrebat de cutii pentru că acum suport să umblu cu ele. Înainte nu suportam să ating ceva ce i-a aparținut ei. Am ales ce voiam să păstrez pentru Jennifer. Într-o zi, când o să fie destul de mare ca să-nțeleagă, va trebui să-i spunem de mama ei.

Îi ridică bărbia, făcând-o să-l privească.

— Și a învățat să spună mami că o surpriză pentru tine. Așa vreau să-ți spună de-acum înainte. Imediat după ce-o să ne căsătorim legal, asta vei fi.

— Drake... începu ea să spună, dar el îi acoperi gura cu a lui.

*

— Ți-e mai cald? întrebă ea, după care icni și îi șopti numele.

El îi cercetă trupul cu mâini curioase pe sub spuma din cadă. În ciuda protestului ei, el nu se opri. O atinse în așa fel încât o făcu să arcuiască gâtul și să scoată un oftat prelung.

Ea se uită în oglinzile din fața căzii și, deși încăperea era luminată doar de lumânări, imaginile lor erau foarte clare.

— Când te-ai gândit la activitatea asta decadentă? o întrebă el.

— Prima dată când am intrat în baie, zise ea chicotind. Parcă mă vedeam cu tine aici așa. Eram să-i acopăr ochii lui Jennifer, dar mi-am dat seama că imaginea exista doar în mintea mea. Cred că ți-a moștenit lipsa de rușine, adăugă ea gânditoare.

— Sunt chiar atât de nerușinat?

— Mi-ai spus odată că, de când ai fost în turneu cu *Hair*, nu mai ai nici pic de rușine.

— Am spus eu asta? întrebă el surprins. Am mințit. N-am jucat niciodată în *Hair*. Voiam numai să te fac să te urci goală cu mine-n pat.

— Ah, nesuferit ce ești! exclamă ea stropindu-i fața, dar apoi linse apa încet.

În timp ce ea avea această ocupație, degetele lui o atingeau necruțătoare.

— Știi cum m-am îndrăgostit de tine? o întrebă el răgușit.

— Drake, spuse ea oftând când el găsi un punct erogen. Nu, când? întrebă apoi repede, de teamă că, în curând, nu avea să mai poată respira.

— Când am fost împreună la *Ceainăria rusească* și tu mi-ai spus cu sinceritate la ce să mă aștept din partea lui Jennifer, zise el zâmbind. Deci m-am simțit atras și de roșcata aceea mică și arțăgoasă care i-a ținut piept lui Drake Sloan, fără să-i pese câtuși de puțin dacă era mare vedetă sau nu. Arătai superb în ziua aia. Te-am dezbrăcat în gând de fiecare articol de îmbrăcăminte. Dar realitatea a-ntrecut cu mult fantezia.

Își lăsă mâinile să-i sublinieze cuvintele.

— Tu când ți-ai dat seama că mă iubești? o întrebă el după un sărut în timpul căruia el îi absorbi toată dulceața gurii.

— Ți-am spus eu că te iubesc? întrebă ea malițioasă.

Reacția lui o uimi. Veni deasupra ei, fără să-i pese că apa dădu pe afară.

— Mă iubești? Mă iubești, Lauri?

Cu degete de pe care se scurgea apă cu spumă, ea îi formă semnele pentru „Te iubesc din toată inima”. O spuse printr-o tăcere elocventă, senzual sub ale lui în apa caldă, transmițând un mesaj propriu. El își coborî privirea asupra sânilor ei care se legănau ușor în apă, întărâtându-l peste măsură.

Îi cuprinse cu gura fiecare mugure trandafiri, șicanându-l cu dinții și cu limba înainte de a-l suge. Șoldurile i se lipiră și mai mult de ale ei.

— Drumurile or să fie impracticabile în următoarele zile, zise el sorbindu-i apa de pe piele. Până când o să putem ajunge la Albuquerque sau la Santa Fe ca să ne căsătorim legal, consimți să trăiești în păcat?

Ea îi mângâie cu limba pieptul, bărbia și mustața și îi strânse pulpele, apăsându-le până când îl simți tare și dornic lipit de ea.

— Ce-ai face dacă aş zice nu? întrebă ea în joacă.

— Te-aș îneca, mormăi el, lăsându-și capul în jos din nou.

— Da, îneacă-mă, Drake, spuse ea arcuindu-se. Cu dragostea ta.

SFÂRȘIT